ASIMOV

Călătorie fantastică

SF
21

Teora

ISAAC ASIMOV

CĂLĂTORIE FANTASTICĂ

Traducere de Liviu Radu

Teora

Titlul original: Fantastic Voyage

Copyright _1987 by Nightfall, Inc.
Published by arrangement with Doubleday,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.

Translation Copyright _1997 by **Editura Teora**
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin editurii Teora. Reproducerea integrală sau parțială a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al editurii Teora.

Distribuție
București: B-dul Al. I. Cuza nr. 39; tel./fax: 222.45.33
Sibiu: Șos. Alba Iulia nr. 40; tel.: 069/21.04.72; fax: 069/23.51.27
Bacău: Calea Mărășești nr. 5; tel/fax: 034/18.18.26

Teora - Cartea prin poștă
CP 79-30, cod 72450 București, România
Tel./fax: 635.14.41

Teora
CP 79-30, cod 72450 București, România
Fax: 210.38.28

Șef redacție: Mihaela Ștefan
Responsabil de colecție: Marius Dinescu
Redactor: Constantina Paligora
Tehnoredactare: Techno Media
Coperta: Valentin Tănase
NOT: 1585 SF Călătorie fantastică
ISBN: 973-601-640-4
Printed in Romania

Pentru Marc și Marcia
care mi-au răsucit mâna

Despre Călătorie fantastică

Această carte are mai mulți autori, care au contribuit în diferite feluri la obținerea formei ei actuale. Pentru toți a însemnat o muncă dificilă, de durată, precum și o problemă interesantă de rezolvat, care le-a adus însă o satisfacție deosebită și, pot spune, o plăcere aparte. Când eu și Bixby am scris povestirea inițială, am pornit la drum având doar o idee și multă curiozitate. Nu știam unde ne vor duce acestea sau ce vor deveni în mâinile unor oameni cu multă imaginație și talent artistic. Saul David, producătorul filmului, Richard Fleischer, regizor și un inspirat declanșator de fantezie, Harry Kleiner, autorul scenariului, Dale Hennesy, directorul artistic, el însuși un artist, medici și savanți care au dăruit cu generozitare din timpul și ideile lor. Și, în sfârșit, Isaac Asimov, care și-a dedicat pana și talentul pentru a da acestui amestec fantasmagoric de fapte și imaginație formă și substanță.

OTTO KLEMENT

Capitolul 1
AVIONUL

Era un avion vechi, un reactor cu patru motoare cu plasmă, care fusese retras din serviciul activ. Zbura pe o rută nici economică, nici deosebit de sigură. Străpungea straturile de nori, într-o călătorie care necesita douăsprezece ore în loc de cinci, cât ar fi fost suficiente unui supersonic înzestrat cu motoare-rachetă.

Și mai avea o oră până să ajungă la destinație.

Agentul de la bord știa că partea lui de muncă nu se va termina decât când avionul va ateriza, că această ultimă oră va fi cea mai lungă.

Se uită la celălalt bărbat din cabina mare, pentru pasageri – acesta moțăia, cu bărbia în piept.

Luat la bani mărunți, individul nu arăta deosebit de impresionant, dar în momentul acela era cel mai important om din lume.

*

Generalul Alan Carter își ridică ursuz privirea când colonelul intră în încăpere. Ochii lui erau roșii, iar colțurile gurii îi atârnau. Încercă să îndoaie agrafa cu care se juca, pentru a-i da din nou forma inițială, dar aceasta îi zbură din mână.

— De data asta, aproape că m-au dat gata! rosti calm colonelul Donald Reid.

Părul lui nisipiu stătea netezit spre spate, dar mustața scurtă, ce începuse să încărunțească, era zburlită. Colonelul purta uniforma, cu aceeași lipsă de naturalețe indescriptibilă, ca și celălalt bărbat. Amândoi erau experți, recrutați pentru a lucra în domenii științifice foarte specializate, având grade militare de conveniență. Inutile, ținând seama de efecte.

Ambii purtau însemnele FCRM. Fiecare literă era înscrisă într-un hexagon mic – două deasupra, trei dedesubt. Hexagonul din mijlocul

celor trei conținea simbolul ce desemna specialitatea individului. În cazul lui Reid, un caduceu, care arăta că-i medic.

— Ghicește ce fac, mormăi generalul.

— Îndoi agrafe.

— Bineînțeles. Și număr orele. Parcă m-aș fi tâmpit, adăugă el, ridicând vocea. Stau aici, cu palmele umede, cu părul lipicios și inima bubuind, și număr orele. Iar acum e vorba de minute. Șaptezeci și două de minute, Don. Șaptezeci și două de minute și vor ateriza la aeroport.

— În regulă. Atunci, de ce ești nervos? Ceva nu merge ?

— Nu. Nimic. A fost scos de acolo nevătămat. Chiar din mâinile lor. După câte știu, fără nici o încurcătură. A ajuns cu bine în avion. Un aparat vechi...

— Da, știu.

Carter dădu din cap. Nu era interesat să-i spună celuilalt ceva nou. Nu dorea decât să vorbească.

— Ne-am imaginat că Ei își vor închipui că Noi vom crede că timpul are o importanță deosebită și că, prin urmare, ar trebui să-l îmbarcăm într-un X-52 și să-l trimitem prin stratul superior al atmosferei. Numai că Noi ne-am închipuit că Ei își vor închipui asta și vor pregăti instalațiile antirachetă...

— Paranoia, comentă Reid. Așa se numește în meseria mea. Chestia asta e valabilă pentru oricine și-ar închipui că Ei ar face așa ceva. Ar risca să atragă asupra lor războiul și distrugerea.

— Ar risca și asta, pentru a opri ce se întâmplă. Simt, într-un fel, că și Noi am risca, dacă situația ar fi inversată... În consecință, am folosit un avion comercial, un reactor cu patru motoare cu plasmă. M-am întrebat dacă va fi în stare să decoleze, așa-i de vechi...

— Și a reușit?

— Ce să reușească?

Pentru un moment, generalul se cufundase iar în gânduri sumbre.

— Să zboare.

— Da, da... A funcționat foarte bine. Am primit rapoartele lui Grant.

— Cine-i ăsta?

— Agentul care răspunde de misiune. Îl cunosc. Știind că el se ocupă de problemă, mă simt oarecum sigur, în măsura posibilităților, ceea ce nu înseamnă foarte mult. Grant a organizat totul, l-a furat pe Benes din mâinile Lor, ca pe o sămânță dintr-un pepene.

— Și atunci?

— Sunt totuși îngrijorat. Îți spun, Reid, există o singură cale de a rezolva lucrurile, când e vorba de genul ăsta de afaceri blestemate. Trebuie să credem că Ei sunt la fel de deștepți ca Noi. Că la fiecare

șmecherie a Noastră, Ei pregătesc o contrașmecherie. Că pentru fiecare om pe care-l strecurăm în rândul lor, Ei strecoară unul printre Noi. Așa se petrec lucrurile de peste o jumătate de secol. A *trebuit* să fim pregătiți, altfel s-ar fi terminat totul de multă vreme.

— Liniștește-te, Al!

— Cum aș putea? Lucrurile *de acum*, cele pe care le aduce Benes, cunoștințele lui noi, pot pune capăt echilibrului, o dată pentru totdeauna. Iar noi vom deveni învingătorii...

— Sper că Ei nu gândesc așa, zise Reid. Dacă o fac... Știi, Al, în jocul ăsta au existat niște reguli. O parte nu trebuie s-o înghesuie pe cealaltă în colț, atât de tare încât s-o oblige să apese pe butonul de declanșare a rachetelor. Trebuie să-i lași spațiu să se retragă. S-o împingi, dar nu prea tare. Dacă Benes ajunge aici, s-ar putea ca Ei să aibă impresia că au fost împinși prea tare.

— N-avem de ales, trebuie să riscăm! mormăi generalul, apoi adăugă, de parcă l-ar fi chinuit un gând întârziat: *Dacă* ajunge aici.

— O să ajungă.

Carter se ridicase în picioare, lăsând impresia că ar fi vrut să se plimbe nervos de colo-colo. Îl privi pe celălalt, apoi se așeză din nou brusc.

— În regulă, de ce să mă enervez? Ai o lucire liniștitoare în ochi, doctore, și, prin urmare, nu-mi mai trebuie nici un calmant. Dar să presupunem că ajunge aici în șaptezeci și două – șaizeci și șase de minute. Să presupunem că aterizează la aeroport. Mai rămâne să-l aducem aici, în siguranță... Există multe posibilități să ne scape...

— Printre degete și prosoape, cântă Reid. Hai, domnule general, n-ar fi mai înțelept să discutăm despre consecințe? Adică despre ce se va întâmpla după ce va ajunge aici?

— Lasă, doctore, să așteptăm până va ajunge...

— Lasă, Al! îl imită colonelul, și în cuvintele lui se ghicea nerăbdarea. Nu trebuie să așteptăm până va ajunge aici. Va fi prea târziu când va ajunge aici. Vei fi prea ocupat atunci, iar micile furnici de la Cartierul General vor năvăli toate, înnebunite, și nu se va mai putea face nimic din ce cred eu că ar trebui făcut.

— Îți promit...

Gestul generalului, deși vag, era unul de concediere. Reid îl ignoră.

— Te înșeli amarnic! Vei fi incapabil să-ți ții orice promisiune pe care o faci. Sună-l pe șef acum. *Acum!* Poți să dai de el. Fă-l să înțeleagă că FCRM nu-i doar servitoarea armatei. Dacă nu reușești, ia legătura cu Furnald, membrul comisiei senatoriale. E de partea noastră. Spune-i că vrem niște fărâmituri pentru bioștiințe. Atrage-i atenția că de treaba asta

depind multe voturi. Ascultă, Al, trebuie să strigăm suficient de tare ca să fim auziți. Avem o șansă de a lupta. După ce Benes va ajunge aici și va cădea în labele generalilor ălora adevărați, blestemați fie ei, vom fi dați afară din comisie, pentru totdeauna!

— Nu pot, doctore. Și nici nu vreau. N-o să fac nimic până nu-l am pe Benes aici. Nu-mi place că încerci să-mi forțezi mâna într-un asemenea moment.

Buzele lui Reid se albiră.

— Și ce ar trebui să fac, generale?

— Să aștepți, ca și mine. Să numeri minutele.

Reid se răsuci pe călcâie, stăpânindu-și cu greu furia.

— În locul dumitale, aș fi mai atent cu tranchilizantele, domnule general!

Carter îl privi cum pleacă, fără să facă nici un comentariu, după care se uită la ceas.

— Șaizeci și unu de minute, mormăi el și apucă o nouă agrafă.

*

Aproape calmat, Reid intră în biroul doctorului Michaels, conducătorul civil al secției medicale. Figura lătăreață a acestuia nu reușea să exprime niciodată mai mult de un zâmbet liniștit, însoțit, cel mult, de un chicotit sec; la cealaltă extremă, însă, nu reflecta decât o solemnitate de-o clipă pe care, după cât se părea, n-o lua nici el în serios.

Michaels studia cu atenție inevitabila hartă. Una dintre ele. Pentru colonelul Reid, toate hărțile arătau la fel, niște labirinturi indescifrabile care, puse la un loc, arătau și mai indescifrabil.

Uneori, Michaels încerca să explice hărțile – în fața lui sau a oricui dispus să-l asculte – deoarece era dornic până la patetism să se facă înțeles.

În sistemul circulator sangvin fusese adăugat un pic de substanță radioactivă slabă, iar organismul (fie cel al unui om, fie cel al unui șoarece) fusese fotografiat, ca să zicem așa, cu ajutorul unor instalații laserizate, care produceau imagini tridimensionale.

— Ei bine, nu țineți seama de asta, ar fi spus Michaels în acel moment al explicației. Ați obținut o imagine a întregului sistem circulator, în trei dimensiuni, care poate fi înregistrată bidimensional într-un număr mare de secțiuni și proiecții, atâtea câte sunt necesare. Puteți ajunge să vizualizați cele mai mici vase capilare, dacă imaginile sunt mărite corespunzător. Iar asta mă transformă în geograf, ar fi adăugat el. Un geograf al trupului omenesc, căruia îi cartografiez râurile și golfurile,

insulele și izvoarele, iar acestea sunt mult mai complicate decât cele de pe Pământ, vă asigur.

Reid se uită peste umărul lui Michaels și întrebă:

— Ce-i asta, Max?

— Nimic despre care să merite să discutăm, răspunse celălalt și dădu harta de-o parte. Aștept, asta i tot. Când alții așteaptă, citesc cărți. Eu citesc sistemul sangvin.

— Și tu aștepți? Asta face și el, dădu Reid din cap în direcția biroului lui Carter. Aștepți același lucru?

— Să vină Benes, firește... Știi, totuși nu cred.

— Ce nu crezi?

— Nu-s convins că omul ăsta este ceea ce susține că este. Sunt un fiziolog, nu un fizician, se lansă Michaels într-un umor autodenigrator, dar am încredere în experți. Ei spun că nu se poate. I-am auzit afirmând că principiul nedeterminării face imposibil ca treaba să dureze prea mult timp. Și nu poți contrazice principiul nedeterminării!

— Nici eu nu-s expert, Max, dar aceiași experți spun că Benes e cel mai mare specialist din lume. Cealaltă Parte îl avea și ne ținea piept datorită lui, *doar* datorită lui. Ei nu mai au alt specialist de prima mână, în timp ce noi îi avem pe Zaletsky, Kramer, Rechtheim, Lindsay și alții. Iar cei mai faimoși dintre oamenii noștri cred că tipul trebuie să știe ceva... de vreme ce el afirmă asta...

— Oare? Sau nu-și pot permite să riște să nu-l creadă? La urma urmei, chiar dacă se dovedește că nu știe nimic deosebit, tot am câștigat, numai prin dezertarea lui. Ceilalți nu vor mai beneficia de serviciile lui.

— De ce-ar fi mințit?

— Mă mai întrebi? Îl scoatem de acolo, îl aducem aici, unde presupun că dorește să fie... Dacă se dovedește că nu știe nimic, n-o să-l trimitem înapoi! Pe de altă parte, poate că nu minte, poate că a făcut doar o greșeală.

— Hm! mormăi Reid, împingându-și scaunul și punându-și picioarele pe birou, într-un mod foarte atipic pentru un colonel. Ai dreptate. Chiar dacă ne-a trișat, tot îi va fi de folos lui Carter. Proștii!

— N-ai obținut nimic de la Carter?

— Nimic. Nu vrea să miște un deget până nu sosește Benes. Numără minutele, iar acum fac și eu același lucru. Mai sunt patruzeci și două.

— Până când?

— Până aterizează avionul care-l aduce. N-o să obținem nimic pentru bioștiințe de pe urma faptului că Benes a acceptat să fugă de la

Ceilalți. Chiar dacă a fost îndreptățit s-o facă, tot n-o să ne alegem cu nimic. Apărarea o să ia totul, fiecare felie, fiecare fărâmă, fiecare aromă... Va fi o jucărie prea frumoasă ca să-i dea drumul din mână.

— Aiurea! Poate că la început or să se cramponeze de el, dar avem și noi relațiile noastre! Putem să-l asmuțim împotriva lor pe Peter cel zelos, cel ce se teme de Dumnezeu.

Pe figura lui Reid apăru o expresie de dezgust.

— Mi-ar plăcea să-l dau pradă militarilor. După cum mă simt acum, l-aș lăsa și pe mâna lui Carter. Dacă Duval ar fi încărcat negativ și Carter pozitiv, am putea să-i apropiem și să-i lăsăm să descarce scântei până ce se anihilează reciproc...

— Nu deveni destructiv, doctore! Îl iei prea în serios pe Duval. Un chirurg e un artist, un sculptor al țesuturilor vii. Un mare chirurg e un mare artist, deci el are temperamentul unui artist.

— Bine, dar și *eu* am temperament, numai că nu-l folosesc pentru a mă transforma într-o pacoste! De ce și-ar aroga Duval dreptul de a fi singurul ins înfumurat și agresiv?

— Dacă ar avea acest monopol, domnule colonel, aș fi încântat. I l-aș lăsa mulțumit, numai să-l dețină el singur. Necazul e că există în lume multe alte persoane arogante, agresive...

— Cred că ai dreptate, mormăi Reid, fără să se fi calmat. Treizeci și șapte de minute...

*

Dacă i-ar fi repetat cineva descrierea făcută de Reid doctorului Peter Lawrence Duval, ar fi fost răsplătit cu același mormăit scurt cu care ar fi răspuns și unei declarații de dragoste. Și asta nu pentru că Duval ar fi fost insensibil la insulte sau la adulație, ci doar pentru că reacționa la ele numai când avea timp, iar o asemenea minune se întâmpla rareori.

Pe figura lui nu se zărea în permanență o expresie încruntată, ci doar contracția musculară specifică individului care este cu gândurile în altă parte. Probabil că toți oamenii au metoda lor de a fugi de lume. A lui Duval era una simplă: se concentra asupra muncii.

Grație acestei tactici, la patruzeci și cinci de ani, își cucerise un renume internațional ca neurochirurg și statutul, ușor de obținut, de burlac.

Când deschise ușa, Duval nu se întrerupse din măsurătorile atente pe care le făcea pe fotografiile tridimensionale din fața lui. Asistenta se apropie fără zgomot, după cum se obișnuise.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Peterson? întrebă el, privind și mai atent fotografiile.

Perceperea adâncimii era dificilă, dar măsurarea ei implica luarea în considerație a unghiurilor, plus o cunoaștere avansată a felului în care trebuia să arate, în fapt, acea adâncime.

Cora Peterson așteptă să treacă momentul de concentrare suplimentară. Avea douăzeci și șase de ani, fiind exact cu douăzeci de ani mai tânără decât Duval, iar diploma pe care o obținuse în urmă cu un an o așternuse cu grijă la picioarele chirurgului.

În scrisorile trimise acasă, ea explica de fiecare dată că orice zi alături de Duval echivala cu un curs de la facultate. Că a-i studia metodele, tehnicile de diagnoză, mânuirea instrumentelor însemna a te instrui incredibil. Cât despre devotamentul lui față de muncă și față de cauza sănătății, nu-l putea caracteriza decât ca mobilizator.

Într-un mod mai puțin intelectualizat, tânăra era perfect conștientă, aproape cu conștiința unui fiziolog profesionist, de faptul că inima îi bătea mai repede în timp ce privea figura aplecată asupra lucrării și observa mișcarea iute, sigură, lipsită de ezitare, a degetelor.

Totuși, fața îi rămase impasibilă, pentru că ea personal dezaproba acțiunea neintelectuală a mușchilor inimii.

Oglinda îi arăta, lucru banal, că nu era deloc banală, ci total diferită. Avea ochi negri, mari, sinceri; buze ce dezvăluiau un umor spontan, când îl lăsa să se manifeste — ceea ce nu se întâmpla prea des. Iar figura reușea s-o surprindă prin faptul că nu părea să corespundă cu concepția ei despre competență profesională. Dorea curtezani (sau echivalentul lor intelectual), dar pentru priceperea ei, nu pentru sinuozitățile care n-o interesau.

Cel puțin, Duval îi aprecia eficiența și părea neimpresionat de frumusețea ei, lucru pentru care îl admira și mai mult.

În cele din urmă, Cora vorbi:

— Benes va ateriza în mai puțin de treizeci de minute, domnule doctor.

— Hm..., făcu el, ridicând privirea. De ce mai ești aici? Ți-ai terminat programul.

Cora ar fi putut să-i spună același lucru, dar știa că ziua lui de lucru se sfârșea doar după ce-și isprăvea munca. Rămăsese alături de el destul de des, câte șaisprezece ore în șir, cu toate că-l credea în stare să afirme (cu toată sinceritatea) că o ținuse doar opt ore pe zi la serviciu.

— Aștept să-l văd, răspunse ea.

— Pe cine?

— Pe Benes. Nu sunteți curios, domnule doctor?

— Nu. De ce-aș fi?

— E un mare savant...Se spune despre el că ar deține informații importante, care ar putea revoluționa tot ce facem.

— Oare? Duval ridică o sprânceană, luând fotografia de deasupra teancului, punând-o deoparte și întorcându-se spre următoarea. Cu ce te-ar ajuta în munca ta cu laserul?

— Ar face să-mi fie mai ușor să-mi ating ținta.

— Oricum obțineam asta. Ceea ce va aduce în plus Benes, va fi de folos doar urzitorilor de războaie. Nu va face decât să mărească probabilitatea distrugerii lumii.

— Dar, domnule doctor, ați spus că dezvoltarea tehnicii poate avea mare importanță pentru un neurofiziolog...

— Am spus așa ceva? Bine, recunosc, am spus. Dar tot eu am spus că trebuie să te odihnești ca lumea, domnișoară Peterson. – Și bărbatul adăugă, după ce o privi din nou (vocea i se îmblânzise un pic, parcă?): Pari obosită.

Mâna Corei se ridică spre păr – tradus în limbajul feminin, „obosit" însemna „neîngrijit".

— O să plec de îndată ce sosește Benes, promit. Apropo...

— Da?

— Veți folosi laserul mâine?

— Asta încerc să decid acum, dacă binevoiești să-mi permiți, domnișoară Peterson...

— Modelul 6951 nu poate fi folosit.

Duval puse fotografia jos și se lăsă pe speteaza scaunului.

— De ce?

— Nu-i suficient de sigur. Nu-l pot focaliza corect. Presupun că una dintre diodele tunel e de vină, dar n-am reușit să descopăr care dintre ele.

— Bine. Atunci, înainte de a pleca, pregătește unul pe care să ne putem baza, dacă vom avea nevoie. Iar mâine...

— Mâine voi afla ce-i defect la 6951.

— Da.

Cora se răsuci pe călcâie, se uită la ceas și spuse:

— Douăzeci și unu de minute. Se zice că avionul respectă orarul de zbor.

Bărbatul emise un sunet vag, iar ea știa că n-o auzise. Plecă, fără să mai scoată un cuvânt, închizând ușa încet, în urma ei.

*

Căpitanul William Owens se afundă în scaunul moale al limuzinei. Își frecă lent nasul ascuțit și-și strânse fălcile mari. Simți mașina ridicân-

du-se pe jeturile puternice de aer comprimat și înaintând apoi perfect orizontal. Nu auzea zgomotul motorului cu turbină, deși în el tropoteau cinci sute de cai.

Prin ferestrele rezistente la gloanțe, văzu în dreapta și în stânga motocicliștii din escortă. Alte mașini se aflau în față și în spate, împânzind noaptea cu o forfoteală de lumini ecranate.

Jumătatea aceea de armată de paznici îl făcea să se simtă important dar, bineînțeles, nu era pentru el. Nu era nici măcar pentru omul pe care urmau să-l întâlnească. Nu pentru omul în sine, ci pentru conținutul minții sale deosebite.

Conducătorul Serviciului Secret stătea în stânga lui Owens. Un semn al anonimatului ce caracteriza această instituție era faptul că Owens nu știuse sigur cum se numea bărbatul acela șters, care, de la ochelarii fără ramă până la pantofii de modă veche, semăna cu un profesor de colegiu – sau cu un vânzător dintr-o mercerie.

— Domnule colonel Gander, spusese Owens, la nimereală, când își strânseseră mâinile.

— Gonder, venise răspunsul calm. Bună seara, domnule căpitan Owens!

Acum se aflau la extremitatea aeroportului. Undeva, deasupra, la o distanță de câțiva kilometri, zbura avionul arhaic, pregătindu-se să aterizeze.

— E o zi mare, nu? spuse încet Gonder.

Tot ce aparținea acelui bărbat părea că vorbește în șoaptă, inclusiv croiala lipsită de ostentație a hainelor.

— Da, răspunse Owens, încercând să elimine tensiunea din răspunsul monosilabic.

De fapt, el nu se simțea încordat într-un fel deosebit, dar vocea lui lăsa întotdeauna impresia că avea un ton tensionat. Din cauza aerului agitat ce părea a se potrivi nasului îngust, acvilin, ochilor înguști și pomeților înalți.

Uneori, chiar se simțea încordat. Oamenii se așteptau ca el să fie nervos atunci când nu era – în tot cazul, nu mai mult decât alții. Pe de altă parte, lumea se dădea la o parte din calea lui, din cauza asta, fără ca el să fie nevoit să miște un deget. Poate că lucrurile se completau...

— E o mare izbândă să-l avem aici! adăugă Owens. Serviciul merită felicitări.

— Meritul este al agentului nostru. Cel mai bun om pe care-l avem. Cred că secretul lui constă în faptul că arată ca modelul romantic al unui agent secret.

— Cum adică?

— E înalt. A jucat fotbal în colegiu. În plus, e foarte arătos și foarte bine ras. După prima privire, dușmanul își spune: ăsta arată așa cum ar trebui să arate un agent al Lor – prin urmare, nu este. Și-l lasă în pace, pentru a descoperi prea târziu că *era*.

Owens se încruntă. Individul vorbea serios? Sau glumea, crezând că destinde atmosfera?

— Îți dai seama cred, continuă Gonder, că partea ta în această afacere nu-i de neglijat. Îl cunoști, nu?

— Îl cunosc, răspunse Owens, cu râsul lui scurt, nervos. L-am întâlnit de mai multe ori la conferințe pe teme științifice, în Partea Cealaltă. M-am îmbătat cu el într-o noapte. Ei, nu chiar ne-am îmbătat. Ne-am înveselit.

— A vorbit?

— Îi dădusem să bea ca să-l fac să vorbească. Din păcate, însă, n-a spus nimic. Mai era cineva cu el. La congrese și la alte manifestări de soiul ăsta, savanții lor merg întotdeauna câte doi.

— *Tu* ai vorbit?

Întrebarea era clară; în schimb, intenția din spatele ei, nu.

Owens râse din nou:

— Crede-mă, domnule colonel, nu există nimic din ceea ce știu eu pe care să nu-l cunoască și el. Puteam să-i vorbesc o zi întreagă fără nici un pericol.

— Aș vrea să știu și eu câte ceva despre problemele astea. Ai toată admirația mea, căpitane! Asistăm la un miracol tehnologic capabil să transforme lumea, și doar o mână de oameni pot să-l înțeleagă. Mintea omului se îndepărtează de om.

— În realitate, situația nu-i chiar atât de gravă, spuse Owens. Suntem destul de mulți cei care știm despre ce-i vorba. Sigur, există doar un singur Benes, iar eu mă aflu la kilometri întregi de nivelul *lui*. De fapt, nu cunosc mai mult decât am nevoie ca să aplic tehnologia la proiectarea navelor. Asta-i tot.

— Dar îl poți recunoaște pe Benes?

Șeful Serviciului Secret lăsa impresia că avea nevoie în permanență de asigurări.

— Chiar dacă ar avea un frate geamăn, lucru care nu-i adevărat, tot l-aș recunoaște.

— Nu-i o întrebare de principiu, căpitane! Agentul nostru, Grant, e bun, după cum ți-am spus, dar până și eu sunt un pic surprins că a reușit să ducă la bun sfârșit o asemenea treabă. Mă întreb: nu cumva la mijloc

e o înșelăciune? Nu cumva Ei se așteptau să încercăm să-l racolăm pe Benes și au pregătit un pseudo-Benes?

— Pot să descopăr diferența, zise Owens, încrezător.

— Probabil că nu cunoști performanțele de care sunt în stare chirurgia plastică și narcopsihoza.

— Nu contează. Figura lui mă poate înșela, dar conversația nu. Ori cunoaște Tehnica (șoapta lui Owens pusese în mod clar literă mare cuvântului) mai bine decât mine, ori nu-i Benes, indiferent cum arată. Pot să imite trupul lui Benes, nu și mintea lui.

Ajunseseră la aerodrom. Colonelul Gonder se uită la ceas.

— Îl aud. Avionul va ateriza în câteva minute. La timp!

Oamenii înarmați și vehiculele blindate se împrăștiară în evantai, alăturându-se celor care înconjuraseră deja aerodromul și-l transformaseră într-un teritoriu interzis pentru oricine, cu excepția persoanelor autorizate. Ultimele lumini ale orașului dispăruseră, acoperind doar orizontul cu o pulbere lucitoare.

Figura lui Owens trăda o ușurare nesfârșită. În sfârșit, Benes avea să fie aici, peste câteva minute.

Un happy end?

Se încruntă, percepând intonația din minte, care pusese un semn de întrebare după cuvinte.

„Un happy end!" gândi el cu înverșunare, dar intonația îi scăpă de sub control, devenind din nou „happy end?".

Capitolul 2
MAȘINA

Cu o ușurare vădită, Grant privi luminile orașului, care se apropiau în timp ce avionul începuse să coboare. Nimeni nu-i dăduse amănunte privind adevărata importanță a doctorului Benes – cu excepția faptului evident că era un savant fugar ce deținea informații vitale. Cel mai important om din lume, așa i se spusese, fără a i se explica însă și de ce.

Nu-l presa, așa sunau indicațiile. Nu-l fierbe în suc propriu, dacă ești prea încordat. Treaba asta e vitală. Incredibil de vitală. Ia-o încet, îi spuseseră. Totul depinde de tine: țara ta, lumea ta, omenirea.

În consecință, făcuse treaba. N-ar fi reușit niciodată, dacă Lor nu le-ar fi fost frică să nu-l omoare cumva pe Benes. Când, în cele din urmă, Ei ajunseseră la concluzia că uciderea lui Benes era singura modalitate prin care puteau obține măcar un meci egal, fusese prea târziu – el reușise deja să fugă.

O ușoară urmă de glonț pe coaste era singurul lucru care dovedea prin câte trecuse tânărul, iar aceasta fusese acoperită cu un bandaj.

Grant era obosit, obosit până-n măduva oaselor. Obosit fizic, bineînțeles, dar și epuizat de toată nebunia aia nemaiîntâlnită. În timpul colegiului, în urmă cu zece ani, fusese poreclit Grant cel de granit și încercase să-și justifice renumele pe terenul de fotbal, ca un țicnit ce era. Rezultatul fusese un braț rupt. Avusese destul noroc că rămăsese cu nasul și dinții întregi, păstrându-și înfățișarea frumoasă. (Buzele i se strâmbară într-un zâmbet tăcut, de-o clipă.) Tot în perioada aceea, descurajase orice intenție de a-i fi folosit prenumele. Rămăsese doar mormăitul monosilabic, Grant. Foarte masculin. Foarte puternic. Existase însă și un neajuns, în sensul că fusese nevoit să se pună în concordanță cu el, ceea ce-i adusese doar oboseală și șansa unei vieți scurte. Abia trecuse de treizeci de ani și venise timpul să se reîntoarcă

la prenume. Charles Grant. Poate chiar Charlie Grant. Bunul, bătrânul Charlie Grant.

Se înfioră, apoi se încruntă din nou. *Trebuia* să fie așa. Bunul, bătrânul Charlie. Asta era. Bunul, blândul bătrân Charlie, căruia îi place să stea în fotoliu și să se legene. Salut, Charlie, frumoasă zi! Hei, Charlie, ia te uită, plouă!

Găsește-ți o slujbă ușoară, bătrâne Charlie, și moțăie până la pensie!

Grant îi aruncă o scurtă privire lui Jan Benes. Avea impresia că descoperă ceva familiar în căpița de păr cărunt, în figura cu nas mare, cărnos, plasat deasupra mustății neîngrijite, banale, și ea cărunță. Caricaturiștii s-ar fi mulțumit doar cu nasul și cu mustața, dar mai existau ochii, cuibăriți în ridurile fine, precum și liniile orizontale, care nu-i părăseau niciodată fruntea. Hainele lui Benes erau destul de nepotrivite, dar plecarea fusese precipitată, astfel încât nu avuseseră timp să caute un croitor mai bun. Savantul se apropia de cincizeci de ani – Grant știa bine asta – dar arăta mai în vârstă.

Benes se aplecase să privească prin hublou luminile orașului ce se apropiau tot mai mult.

— Ați mai fost în partea asta a țării, domnule profesor? întrebă Grant.

— N-am fost niciodată în nici o regiune a țării voastre, răspunse savantul. Ai vrut să-mi pui o întrebare de verificare?

În vorbirea lui exista un accent slab, dar evident.

— Nu, făceam doar conversație. Cel de jos este al doilea oraș al țării, ca mărime. M-am gândit că ar fi fost posibil să-l fi văzut. Eu sunt din celălalt capăt al țării.

— Pentru mine, n-are importanță – un capăt, celălalt capăt – cât timp sunt aici. Va fi...

Savantul nu-și termină propoziția, dar în ochi i se citea tristețea.

„E greu să pleci", gândi Grant, „chiar dacă simți că trebuie s-o faci". Apoi adăugă cu glas tare:

— O să avem grijă să nu vi se facă dor, domnule profesor. O să vă punem la treabă.

— Sunt sigur, zâmbi slab Benes, încercând să-și stăpânească tristețea. Mă aștept la asta. E prețul pe care trebuie să-l plătesc, nu?

— Mi-e teamă că da. Ne-ați pus să facem anumite eforturi...

— Ți-ai riscat viața, îl întrerupse savantul, punând mâna pe brațul lui Grant. Mi-am dat seama. Puteai fi ucis.

— Șansa de a fi ucis e, pentru mine, o chestie de rutină. De risc profesional. Sunt plătit pentru așa ceva. Nu atât de bine ca în cazul în

care aș cânta la chitară sau aș juca baseball, dar suficient pentru a simți că am o viață prețioasă.

— Nu poți reduce lucrurile doar la asta.

— N-am încotro. Organizația mea o face. Când vom ajunge, îmi vor strânge mâna și îmi vor spune, cu reținere: „Bună treabă!" – știți, reținere bărbătească și toate celelalte spanacuri. Apoi: „Acum ești gata pentru o nouă misiune. Nu uita, vom reține din salariu costul bandajului de pe piept. Trebuie să fii mai atent la cheltuieli."

— Jocul dumitale de-a cinicul nu mă înșeală, tinere!

— Trebuie să mă păcălesc *pe mine însumi*, domnule profesor, altfel m-aș retrage, zise Grant, surprins de amărăciunea subită din glasul lui. Acum, însă, vă rog să vă puneți centura. Rabla asta zburătoare aterizează destul de brutal.

*

Avionul atinse solul lin, în ciuda previziunilor lui Grant, și rulă până se opri, cotind la un moment dat.

Trupele Serviciului Secret își ocupară pozițiile. Soldații săriră din camioanele militare, formând un cordon în jurul avionului, lăsând doar un coridor pentru scara cu motor ce-și croia drum către ușa aeronavei.

Un convoi alcătuit din trei limuzine se apropie de capătul scării.

— Ați exagerat cu măsurile de securitate, domnule colonel, zise Owens.

— Mai bine prea mult decât prea puțin.

Buzele lui Gonder continuară să se miște, aproape în tăcere, recitând ceva ce Owens recunoscu, uluit, a fi o scurtă rugăciune.

— Mă bucur că-i aici, adăugă căpitanul.

— Nu atât cât mine. Știi, înainte de asta, au explodat destule avioane în timpul zborului.

Ușa aeronavei se deschise, iar Grant se ivi în cadrul ei. Privi în jur, apoi făcu semn cu mâna.

— *El* pare întreg, zise colonelul. Unde-i Benes?

Ca și cum i-ar fi răspuns la întrebare, Grant se dădu la o parte, lăsându-l pe Benes să treacă. Profesorul rămase o clipă în capul scării, zâmbind. După aceea, începu să coboare cu grijă, ducând în mână o valiză încărcată. Grant venea în urma lui. După ei, apărură pilotul și copilotul.

Colonelul Gonder le veni în întâmpinare.

— Domnule profesor Benes, mă bucur că sunteți aici! Mă numesc Gonder și răspund de siguranța dumneavoastră, cu începere din acest moment. Acesta e William Owens. Cred că-l cunoașteți.

Ochii lui Benes se luminară, în timp ce brațele i se ridicară, dând drumul valizei. (Pe care o ridică, discret, Gonder.)

— Owens! Bineînțeles! Ne-am îmbătat, într-o noapte. Îmi amintesc bine. În cursul după-amiezii asistasem la o ședință de comunicări lungă, searbădă, plictisitoare, în care interesant era exact ceea ce *nu* se spunea. Firește, disperarea mă acoperise ca o pătură cenușie. L-am întâlnit pe Owens la dineu. Era împreună cu cinci colegi de-ai lui, dar pe aceștia nu mi-i amintesc bine. După aceea, m-am dus cu el la un club mic, unde se dansa și se cânta jazz, am băut rachiu, iar Owens a devenit foarte prietenos cu una dintre fete. Îl mai ții minte pe Jaroslavic?

— Individul care era cu dumneata? se aventură Owens.

— Exact. Iubea rachiul cu o dragoste ce depășea înțelegerea mea, dar nu avea voie să bea. Trebuia să rămână treaz. Ordine stricte.

— Ca să vă păzească?

Benes îl aprobă printr-o singură mișcare lungă, verticală, a capului, și o întindere sobră a buzelor.

— I-am tot oferit băutură. Îi spuneam: „ia, Milan, un gâtlej uscat face rău unui om", dar el continua să mă refuze, cu durere în privire. A fost urât din partea mea.

Owens zâmbi și dădu din cap.

— Să urcăm în limuzină și să mergem la Cartierul General. Mai întâi, trebuie să vă arătăm locul în care veți trăi și să-i lăsăm pe toți să vadă că sunteți aici. După aceea, promit că veți avea ocazia să dormiți douăzeci și patru de ore, dacă doriți, înainte să vă punem vreo întrebare.

— Îmi vor ajunge șaisprezece. Numai că..., adăugă profesorul privind în jur îngrijorat. Unde-i Grant? Ah, *aici* e Grant!

Se grăbi spre tânărul agent.

— Grant, spuse el, luându-i mâna, la revedere! Îți mulțumesc. Îți mulțumesc din suflet! Ne vom revedea?

— S-ar putea, răspunse tânărul. Sunt un om ușor de găsit. Căutați cea mai apropiată treabă împuțită și mă veți vedea în vârful ei.

— Mă bucur că te-ai ocupat de treaba *asta* împuțită!

Grant roși.

— Afacerea asta murdară a avut ceva important în ea. Sunt fericit că am făcut ceva util. Vorbesc serios.

— Știu. La revedere! La revedere!

Benes își flutură mâna, apoi se înapoie la limuzină.

Grant se întoarse spre colonel:

— Voi încălca regulile de securitate dacă o șterg acum, șefu'?

— Du-te... Apropo, Grant...

— Da, domnule?

— Bună treabă!

— Expresia consacrată, domnule, este: „Vesel și bun spectacol". Nu răspund la o alta!

Rânjind sardonic, tânărul își duse arătătorul la tâmplă și plecă.

„A dispărut Grant", își spuse el, apoi: „a intrat în scenă bunul, bătrânul Charlie?".

Colonelul se întoarse spre Owens:

— Du-te cu Benes și discută cu el. Eu voi fi în mașina din față. Când vom ajunge la Cartierul General, vreau să-mi oferi o identificare fermă, dacă va fi cazul, sau o negare fermă. Nu doresc nimic altceva.

— Și-a amintit de beție, zise Owens.

— Exact, spuse colonelul, nemulțumit. Și-a amintit puțin prea repede și cu prea multe amănunte. *Discută* cu el!

Urcară cu toții în mașini, care se puseră în mișcare, accelerând treptat. Grant privi de la distanță, făcu semn cu mâna la întâmplare, nimănui în particular, apoi își continuă drumul.

Avea timp liber și știa exact cum intenționa să-l petreacă, după o noapte de somn. Zâmbi voios, cu gândul la distracțiile ce vor urma.

*

Convoiul își alesese drumul cu grijă. În oraș, șabloanele de agitație și calm variau de la o zonă la alta, de la o oră la alta, iar ceea ce avea legătură cu acel sector și cu ora aceea era bine cunoscut.

Mașinile goneau pe străzi goale, mărginite de depozite întunecate. Motocicletele țâșneau înainte, iar colonelul, în prima limuzină, încerca, încă o dată, să-și imagineze în ce fel vor reacționa Ceilalți în fața acestei lovituri reușite.

Sabotarea Cartierului General rămânea, oricum, o posibilitate. Nu-și închipuia ce măsuri de urgență mai puteau fi luate, dar în meseria lui devenise o axiomă afirmația conform căreia niciodată precauțiile nu erau de ajuns.

O lumină?

Pentru o clipă, avusese impresia că sclipise o lumină, apoi dispăruse, într-unul din depozitele de care se apropiau. Mâna îi zbură spre telefonul mașinii, pentru a alerta escorta de motocicliști.

Vorbi iute, aspru. Imediat, o motocicletă îl depăși în goană.

Chiar în momentul acela, de undeva din față, se făcu auzit zgomotul unui motor (zgomotul fiind înăbușit și aproape acoperit de uruitul multiplu al convoiului ce se apropia), iar mașina respectivă apăru de pe o alee, deplasându-se iute ca fulgerul.

Avea farurile stinse și, în șocul apropierii sale subite, nimeni n-o observă cu prea mare atenție. Nimeni, după aceea, nu-și putu aminti o imagine clară a evenimentelor.

Mașina-proiectil, îndreptată direct spre limuzina din mijloc, în care se afla Benes, întâlni motocicleta care țâșnise înainte. În ciocnirea care urmă, motocicleta fu zdrobită, iar bărbatul de pe ea își dădu duhul aruncat la o distanță de câțiva pași, într-o parte, ca o cârpă. În schimb, mașina-proiectil fu deviată și izbi doar coada limuzinei.

Urmară ciocniri multiple. Limuzina, scăpată de sub control, izbi un stâlp de telegraf și se opri. Automobilul-kamikaze, și el scăpat de sub control, se lovi de un zid și luă foc.

Limuzina colonelului frână. Motocicletele scrâșniră din roți, virând și întorcându-se la locul dezastrului.

Gonder sări din limuzină și alergă spre mașina accidentată.

Owens, zguduit, având o urmă roșie pe obraz, deschise portiera și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Lasă asta! Ce-a pățit Benes?

— A fost lovit.

— Trăiește?

— Da. Ajută-mă!

Unindu-și forțele, cei doi îl ridicară pe profesor și-l traseră afară din mașină. Ochii acestuia erau deschiși, dar luceau. În schimb, din gura lui nu ieșeau decât sunete incoerente.

— Cum vă simțiți, domnule profesor? întrebă colonelul.

Owens vorbi repede, în șoaptă:

— S-a lovit cu capul de mânerul portierei. Probabil că are o contuzie. Dar *e într-adevăr* Benes. Sunt sigur.

— *Acum* știm asta,...l țipă Gonder, stăpânindu-se cu greu să nu rostească ultimul cuvânt, o insultă.

Portiera primei limuzine rămăsese deschisă. Îl împinseră pe Benes înăuntru. Undeva, deasupra, se auzi pocnetul unei puști. Gonder se aruncă în mașină, peste profesor.

— Să ducem naibii circul ăsta de aici! țipă el din nou.

Mașina și jumătate din escorta de motocicliști plecară mai departe. Ceilalți rămaseră în urmă. Polițiștii alergară spre clădirea de unde se auzise zgomotul împușcăturii. Flăcările ce cuprinseseră mașina-kamikaze aruncau o culoare de iad asupra scenei.

La distanță, se auzea zumzetul mulțimii, ce începea să se strângă. Gonder ținea capul lui Benes în poală. Savantul era complet inconștient, avea respirația lentă și pulsul slab.

Colonelul privi cu toată seriozitatea spre bărbatul care putea muri înainte ca vehiculul să ajungă la destinație și mormăi disperat, ca pentru sine:

— Aproape ajunsesem! Aproape ajunsesem!

Capitolul 3
CARTIERUL GENERAL

Grant auzi cu greu ciocăniturile în ușă. Se ridică din pat și ieși în grabă din dormitor, pășind desculț pe podeaua rece și răcnind zdravăn:

— Vin!

Se simțea amețit – *dorea* să se simtă amețit. Datorită meseriei, se antrenase să devină activ la orice zgomot deosebit. Alarmă instantanee. Iei o grămadă de somn, în care picuri un strop de ghionți și obții un soldat de gardă pregătit, înfloritor.

Dar acum se nimerise să fie în timpul lui liber. Prin urmare, n-avea decât să-i ia naiba pe toți!

— Ce vrei?

— Din partea colonelului, domnule, veni răspunsul din cealaltă parte a ușii. Deschideți imediat!

Împotriva dorinței sale, Grant pătrunse în trezie. Se lipi de perete, apoi deschise ușa doar atât cât permitea lanțul de siguranță și spuse:

— Strecoară cartela de identitate!

Cartela îi fu întinsă și Grant o luă cu el în dormitor. Scotoci după portofel și scoase identificatorul. Introduse cartela și citi rezultatul pe ecranul transparent.

O aduse înapoi și desfăcu lanțul, așteptându-se, în ciuda oricărei logici, să vadă un pistol sau alt semn de ostilitate.

Dar tânărul care intră arăta extrem de inofensiv.

— Trebuie să veniți cu mine, domnule, la Cartierul General!

— Cât e ceasul?

— Șase și patruzeci și cinci, domnule.

— Dimineața?

— Da, domnule.

— De ce au nevoie de mine la ora asta?

— Nu știu, domnule. Eu execut un ordin. Trebuie să vă cer să veniți cu mine. Îmi pare rău. N-aș vrea să fiu aici, dar sunt, încercă el să glumească.

— Am timp să mă spăl și să mă rad?

— Înțelegeți că...

— Dar să mă îmbrac?

— Da, domnule, dar repede!

Grant își trecu degetele peste bărbie; era încântat că se răsese seara trecută.

— Dă-mi cinci minute să mă îmbrac și să mă duc la toaletă.

Apoi, după câteva clipe, strigă din baie:

— Despre ce-i vorba?

— Nu cred...

— Bine, lasă...

Pentru moment, zgomotul apei care curgea făcea imposibilă orice conversație.

După alte câteva clipe, agentul apăru, simțindu-se mohorât, semicivilizat.

— Mergem la Cartierul General, așa ai spus?

— Da, domnule.

— Bine, fiule! zise Grant, amabil. Dacă însă o să am impresia că vrei să mă înșeli, o să te rup în două!

— Da, domnule, repetă mecanic tânărul.

*

Grant se încruntă când mașina se opri. Zorile erau cenușii, iar în aer se simțea umezeala – un semn clar, indicând ploaia ce urma să vină. Zona consta dintr-un amestec de depozite. Cu vreo jumătate de kilometru mai înainte, trecuseră pe lângă o porțiune izolată cu frânghii.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebase Grant, iar însoțitorul lui, ca de obicei, nu-i furnizase nici o informație.

Acum se opriseră. Grant puse mâna, lent, pe revolverul din toc.

— Ai face bine să-mi spui ce se întâmplă.

— Am ajuns. Aici se află o instalație secretă a guvernului. Nu pare, dar este.

Tânărul coborî, fiind urmat și de șofer.

— Vă rog să rămâneți în mașină, domnule Grant!

Cei doi se îndepărtară vreo sută de picioare, în timp ce agentul privea precaut în jur. Apoi, brusc, se produse o zgâlțâitură, care-l luă prin surprindere. După ce-și reveni, încercă să deschidă ușa mașinii, dar ezită, observând cu uimire zidurile netede care se înălțau în jurul lui.

După un moment, își dădu seama că se cufunda, împreună cu mașina, și că automobilul se afla pe partea de sus a unui ascensor. Dar când înțelese asta, era prea târziu pentru a mai părăsi vehiculul.

Deasupra, se puse în funcțiune un oblon automat. Pentru o perioadă nedeterminată, Grant rămase cufundat într-o beznă totală. Aprinse farurile mașinii, dar lumina acestora se reflecta, fără nici un folos, de cercul zidului ce se ridica.

Nu putea face nimic, așa că așteptă până când se opri ascensorul.

Două porți mari se deschiseră în fața sa. Mușchii lui încordați se pregătiră să intre în acțiune, dar Grant îi potoli imediat. Un scuter cu două locuri, condus de un polițist militar – un polițist adevărat, cu uniformă militară completă, legală – îl aștepta. Pe casca acestuia se aflau înscrise literele FCRM. Pe scuter, se zăreau aceleași litere.

Automat, Grant începu să transforme inițialele în cuvinte.

— Forțele de Control de Rutină de Munte. Fabricile de Construcții Remorchere Marine, mormăi el.

Apoi, întrucât nu auzise vorbele polițistului, îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vă rog să urcați, domnule! repetă soldatul, cu o politețe rigidă, arătând spre scaunul gol.

— Sigur. Ce loc interesant e acesta!

— Da, domnule.

— Cât de mare este?

Treceau printr-o zonă ce aducea cu o peșteră, în care se aflau camioane și cărucioare cu motor, aliniate lângă perete, toate purtând însemnele FCRM.

— Destul de mare, răspunse polițistul militar.

— Asta îmi place la cei de aici, spuse Grant. Dețin atâtea informații neprețuite încât dau pe dinafară!

Scuterul înainta lin pe o rampă spre un etaj superior, ce părea cât de cât populat. Indivizi fără uniformă, bărbați și femei, se deplasau preocupați. În locul acela, domnea o atmosferă nedefinită, dar evidentă, de agitație.

Grant se surprinse urmărind pașii grăbiți ai unei fete îmbrăcate în ceva ce, după toate aparențele, era o uniformă de asistentă medicală (cu inițialele FCRM imprimate clar chiar pe curba unui sân) și-și aminti de planurile pe care și le făcuse cu o seară înainte.

Dacă urma să fie trimis în altă misiune...

Scuterul coti brusc și se opri în fața unui birou.

Polițistul coborî din șa.

— Charles Grant, domnule, spuse el, cu o voce aproape mecanică.

Ofițerul din spatele biroului nu se arătă impresionat de informație.

— Numele?

— Charles Grant, răspunse Grant. Exact așa cum a spus tânărul acesta amabil.

— Cartela de identitate.

Grant i-o întinse. Pe ea se afla numai un număr imprimat în relief, căruia ofițerul îi aruncă doar o privire scurtă. După aceea, introduse cartela în identificatorul de pe birou, în timp ce agentul aștepta, cu o expresie plictisită întipărită pe chip. Aparatul semăna cu identificatorul lui din portofel, cu deosebirea că era supradimensionat. Ecranul cenușiu, mat, se luminâ afișându-i portretul, din față și profil, făcându-l să arate – după cum i se păruse întotdeauna lui Grant – ca un gangster mânios și amenințător.

Unde era privirea deschisă, cinstită? Unde dispăruse zâmbetul cuceritor? Unde erau gropițele din obraji care le făceau pe fete să înnebunească? Rămâseseră doar sprâncenele negre, coborâte, ce-i dădeau un aspect fioros. De mirare că-l recunoștea cineva!

Dar ofițerul îl recunoscu fără prea mare greutate – o privire la fotografie, una la Grant. Cartela de identitate fu scoasă din aparat și înapoiată posesorului de drept. Individul le făcu semn să plece.

Scuterul coti la dreapta, trecu printr-o arcadă, apoi parcurse un coridor lung, marcat pentru circulație, cu câte două benzi pentru fiecare sens. Traficul era mare, iar Grant – singurul individ fără uniformă. La intervale de o periodicitate hipnotică, pe fiecare latură apăreau uși; totodată, existau și trotuare pentru pietoni, aproape lipite de pereți, care erau mai puțin populate.

Scuterul se apropie de altă arcadă, pe care se zărea o inscripție: „Secția Medicală".

Un polițist militar ce făcea de gardă într-o cabină ca aceea a polițiștilor care dirijează traficul atinse o tastă. Porțile grele de oțel se deschiseră, scuterul se strecură printre ele și în cele din urmă se opri.

Grant se întreba sub care parte a orașului se aflau.

Bărbatul în uniformă de general ce se apropia grăbit îi părea cunoscut. Grant își dădu seama cine era, exact înainte de a apuca să-i strângă mâna.

— Carter, nu? Ne-am întâlnit în transcontinental, acum câțiva ani... Atunci nu erați în uniformă.

— Salut, Grant. Dă-o naibii de uniformă! O port doar pentru statutul pe care îl oferă în acest loc. E singura cale de a stabili o ierarhie. Vino cu mine! Grant cel de granit, nu?

— Mda...

Cei doi bărbați trecură printr-o ușă, intrând în ceea ce era, în mod clar, o sală de operații. Grant privi prin fereastra de observare, remarcând obișnuiții bărbați și femei în alb, agitându-se într-un mediu aseptic aproape perceptibil, înconjurați de strălucirea grea a uneltelor din metal, ascuțite și reci, toate reduse, devenite insignifiante datorită proliferării instrumentelor electronice, care transformaseră medicina într-o ramură a ingineriei.

O masă de operații fu împinsă înăuntru. De sub cuvertura albă ieșea o căpiță de păr cărunt.

Abia atunci, Grant avu parte de surpriza cea mai mare.

— Benes? șopti el.

— Benes, recunoscu generalul Carter, posomorât.

— Ce i s-a întâmplat?

— L-au găsit, până la urmă. A fost vina noastră. Trăim într-o eră electronică, Grant. Toate acțiunile noastre sunt făcute cu ajutorul servitorilor electronici. Scăpăm de toți dușmanii potopindu-i cu electroni. Blocaserăm toate drumurile, dar numai împotriva inamicilor de natură electronică. Nu ne-am gândit la un automobil cu un om la volan și la puști mânuite de oameni.

— Presupun că n-ați prins nici un individ viu.

— Nici unul. Tipul din mașină a murit pe loc. Ceilalți au fost omorâți de gloanțele noastre. Am pierdut și noi câțiva...

Grant privi din nou în jos. Pe figura lui Benes se vedea acea expresie goală de conținut ce indică, de obicei, administrarea unui sedativ puternic.

— Bănuiesc că-i viu și că mai există speranțe.

— E viu, dar nu prea avem speranțe.

— A apucat cineva să discute cu el?

— Un anume căpitan Owens. William Owens. Îl cunoști?

Grant clătină din cap, a negare.

— La aeroport, am zărit doar o clipă pe cineva pe care Benes l-a interpelat cu acest nume.

— Owens a discutat cu Benes, dar n-a obținut nici o informație crucială. Și Gonder a discutat cu el. *Tu* ai vorbit cu el mai mult decât oricine. Nu ți-a spus nimic?

— Nu, domnule. N-aș fi înțeles, oricum, nimic, chiar dacă ar fi făcut-o. Misiunea mea era să-l aduc în țara asta. Restul nu mă privea.

— Firește. Totuși, ai discutat cu el și ar fi putut să-ți spună mai mult decât avea de gând.

— Dacă a făcut un asemenea lucru, am uitat. Dar nu cred că a spus ceva. Când trăiești în Cealaltă Parte, te obișnuiești să-ți ții gura.

Generalul se încruntă.

— Nu face pe nebunul, Grant! Și tu trebuie să procedezi la fel, de partea asta. Iar dacă nu știi lucrul acesta... Îmi pare rău, nu era nevoie să-ți spun așa ceva!

— În regulă, domnule general! zise Grant, fără intonație.

— Deci n-a vorbit cu nimeni. A fost scos din circulație înainte ca noi să obținem de la el ce doream. Cu alte cuvinte, e ca și cum n-ar fi părăsit Cealaltă Parte.

— Când veneam încoace, am trecut pe lângă un loc împrejmuit...

— Acolo s-a întâmplat. Încă cinci blocuri, și l-am fi adus aici, în siguranță...

— Ce-a pățit?

— O leziune pe creier. Trebuie să-l operăm. De aceea avem nevoie de tine.

— De mine? exclamă agentul uluit. Ascultați, domnule general, în materie de chirurgie pe creier sunt un copil nevinovat! Am picat la examenul ăsta la universitate!

Carter nu reacționă, iar Grant avu senzația că propriile-i cuvinte sunau pueril.

— Vino cu mine! zise Carter într-un târziu.

Tânărul îl urmă. Ieșiră pe ușă, apoi parcurseră un coridor scurt și ajunseră în altă cameră.

— Monitorizarea centrală, spuse sec generalul.

Pereții erau acoperiți cu ecrane TV, iar scaunul din mijlocul încăperii era pe jumătate înconjurat de o consolă semicirculară, înclinată, înțesată de comutatoare.

Carter se așeză, iar Grant rămase în picioare.

— Să-ți explic fondul problemei, începu generalul. Îți dai seama că între Noi și Ei există un echilibru.

— Bineînțeles. De multă vreme.

— De altfel, echilibrul nu-i un lucru rău. Ne întrecem, suntem speriați tot timpul. De asemenea, din aceeași cauză, și unii, și alții am făcut o mulțime de lucruri. Dar dacă echilibrul va fi distrus, se impune ca noi să fim cei favorizați. Înțelegi asta, nu?

— Cred că da, domnule general, răspunse Grant scurt.

— Benes reprezenta posibilitatea unui asemenea dezechilibru. Dacă ne-ar fi spus ce știe...

— Pot să vă întreb ceva, domnule?

— Dă-i drumul.

— Ce știe? Ce fel de lucruri?

— Nu încă! Nu încă! Mai așteaptă puțin... Natura exactă a informației nu-i importantă în acest moment. Dacă ne spune ce știe, echilibrul se destramă în favoarea noastră. Dacă moare, sau dacă își revine, fără să fie însă în stare să ne dea informații din cauza leziunilor cerebrale, atunci echilibrul continuă.

— Lăsând la o parte regretul pe care l-am încerca în fața pierderii unei persoane de-o mare inteligență, am putea spune că menținerea echilibrului nu constituie un lucru prea rău.

— Da, dacă situația ar arăta așa cum ți-am descris-o. Dar n-ar fi exclus ca lucrurile să stea altfel...

— Ce vă face să credeți asta?

— Să-l analizăm pe Benes. Îl cunoaștem ca fiind un ins moderat, dar nu deținem nici o informație că ar fi avut necazuri cu guvernul lui. Timp de un sfert de secol, a dat dovadă de loialitate. Ca urmare, a fost bine tratat. Deodată, însă, pe nepusă-masă, se hotărăște să dezerteze...

— Pentru că voia să strice echilibrul în favoarea noastră.

— Oare? Sau poate pentru că dezvăluise destule amănunte din munca lui, înainte să-și fi dat seama de adevărata ei importanță, de faptul că oferise Celeilalte Părți cheia pentru a ne depăși. Probabil că a înțeles că, fără să vrea, plasase stăpânirea lumii în mâinile celor din tabăra sa. Dar se pare că n-a avut destulă încredere în virtuțile semenilor săi pentru a se declara mulțumit. Atunci a venit la noi, dar nu ca să ne aducă victoria, ci ca să nu obțină nimeni victoria. A venit pentru a contribui la menținerea echilibrului.

— Continuați.

— Dacă problema vitală pentru Benes a însemnat a alege între victoria totală pentru noi și echilibrul continuu – ei bine, atunci ne-am putea descurca. Sigur, ar fi mare păcat să pierdem ocazia de a obține victoria definitivă, dar n-ar fi exclus ca mâine să avem altă șansă. Însă ar fi posibil să avem de ales între echilibru și înfrângerea definitivă. Iar una dintre alternative este absolut imposibilă. Ești de acord?

— Bineînțeles.

— Înțelegi, deci, că dacă există o cât de mică posibilitate ca moartea lui Benes să ne ducă la înfrângere totală, atunci ea trebuie împiedicată cu orice preț, cu orice costuri, cu orice risc.

— Înțeleg că mi-ați relatat aceste lucruri în mod special, domnule general, deoarece vă pregătiți să-mi cereți ceva. S-a întâmplat să-mi risc viața pentru a împiedica evenimente care ar fi dus la înfrângerea definitivă. Nu mi-a plăcut câtuși de puțin, dacă acceptați o confesiune,

dar am făcut ceea ce trebuia. Dar ce nevoie aveți de mine în sala de operații? Ieri, când a fost cazul să mă pansez la piept, am apelat la Benes, pentru că nu reușeam s-o fac singur. Și țineți cont că, în comparație cu alte aspecte ale tehnicii medicale, mă pricep foarte bine la pansat!

Carter nu reacționă nici de data asta.

— Gonder te-a recomandat pentru treaba asta. Pe primul loc. Te consideră un om remarcabil, capabil. Și eu îi împărtășesc părerea.

— Domnule general, nu-mi place să fiu măgulit. Mă enervează.

— Fir-ar să fie, omule! Nu te măgulesc, îți explic ceva! Gonder te consideră capabil în general, dar, mai mult decât atât, crede că misiunea ta încă nu s-a terminat. Trebuia să ni-l aduci pe Benes sănătos, ceea ce nu s-a întâmplat...

— Era în stare bună când i l-am predat colonelului!

— N-are importanță, acum nu-i sănătos.

— Apelați la mândria mea profesională, domnule general?

— Dacă vrei.

— Bine. Atunci, o să țin bisturiele. O să șterg transpirația de pe fruntea chirurgului. O să le fac cu ochiul surorilor. Cred că asta-i lista completă a lucrurilor de care sunt în stare într-o sală de operații.

— Nu vei fi singur. Vei face parte dintr-o echipă.

— Într-un fel, era de așteptat. Cineva trebuie să potrivească bisturiul și să apese. Eu o să i-l țin într-o tavă.

Carter manevră câteva comutatoare, cu gesturi sigure. Pe un ecran apărură imediat câteva figuri, purtând ochelari închiși la culoare. Priveau cu atenție la o rază laser, a cărei lumină roșie se apropia de subțirimea unui fir de ață. Lumina se stinse, iar oamenii își scoaseră ochelarii.

— Acesta-i Peter Duval, zise Carter. Ai auzit de el?

— Îmi pare rău, nu.

— E cel mai bun neurochirurg din țară.

— Cine-i fata?

— Asistenta lui.

— Aha!

— Te rog, nu-ți închipui cine știe ce! E un tehnician extrem de competent.

— Sunt convins, domnule, murmură Grant, făcându-se mic.

— Ai spus că l-ai văzut pe Owens la aeroport?

— Câteva clipe, domnule.

— Va fi și el cu voi. De asemenea, din echipă va face parte și șeful secției medicale. El te va instrui.

Altă manevrare rapidă a comutatoarelor. De data aceasta, ecranul televizorului scoase un zgomot ușor, care indica efectuarea legăturii sonore în ambele sensuri.

Un cap chel, cu figură amabilă, acoperi rețeaua complicată a sistemului circulator care umplea peretele din spate.

— Max! spuse Carter.

Michaels își ridică fruntea și-și îngustă ochii. Părea dărâmat de oboseală.

— Da, Al.

— Grant e gata. Grăbește-te! N-avem mult timp la dispoziție.

— Ai dreptate. Vin să-l iau, zise Michaels, apoi, surprinzând privirea lui Grant, adăugă încet: Sper că ești pregătit, domnule Grant, pentru cea mai neobișnuită experiență din viața dumitale. Sau din viața oricui.

Capitolul 4
INSTRUIREA

În biroul lui Michaels, Grant se trezi uitându-se cu gura căscată la harta sistemului circulator.

— E teribil de înghesuită, dar reprezintă harta terenului. Fiecare linie de pe ea înseamnă un drum. Fiecare încrucișare, o intersecție. Se poate afirma că e la fel de complicată ca și harta rutieră a Statelor Unite, ba chiar o și depășește, pentru că-i în trei dimensiuni.

— Sfinte Dumnezeule!

— Imaginează-ți, aproape două sute de mii de kilometri de vase sangvine... Vezi foarte puțin din ea acum. O mare parte e de dimensiuni microscopice și nu-i vizibilă fără o mărire considerabilă. Dar, dacă înșiri toate vasele unul după altul, poți înconjura Pământul de patru ori sau, dacă preferi, poți străbate o jumătate din drumul spre Lună. Ai apucat să dormi ceva, Grant?

— Vreo șase ore. Am moțăit puțin și în avion. Sunt în plină formă.

— Bine. Ai posibilitatea să mănânci, să te razi sau să te ocupi de alte probleme de felul ăsta, dacă ai nevoie. Îmi doresc să fi dormit și eu, adăugă Michaels. Nu că n-aș fi în formă. Nu mă plâng. Ai luat vreodată morfogen?

— N-am auzit de așa ceva. E un soi nou de medicament?

— Da. Relativ nou. Știi, nu de somn e nevoie. În timp ce dormi, nu te odihnești mai mult decât dacă ai sta întins confortabil, cu ochii deschiși. Poate chiar mai puțin. De vise avem nevoie. E necesar să avem la dispoziție o perioadă de câteva ore în care să visăm – în caz contrar, se distruge coordonarea cerebrală și apar halucinații. Nu-i exclusă nici moartea.

— Morfogenul te face să visezi? Ăsta-i scopul lui?

— Exact. Te prăvălești, pentru o jumătate de oră, în visare consistentă, apoi poți să reziști o zi întreagă. Ține seama de sfatul meu și ferește-te de chestia asta, dacă nu-i neapărat nevoie.

— De ce? Se instalează cumva o oboseală?

— Nu. Nu e vorba de oboseală, în mod deosebit. Numai că visele sunt neplăcute. Morfogenul golește mintea, curăță gunoiul mental acumulat în timpul zilei. Treci printr-o experiență teribilă. Să nu faci asta. Dar eu n-am avut de ales. Harta trebuia pregătită, de aceea am fost silit să lucrez toată noaptea ca s-o obțin.

— Ce hartă?

— A sistemului circulator al lui Benes, până la ultimul vas capilar. A trebuit să aflu tot ce era posibil despre el. Aici sus, aproape în centrul craniului, chiar lângă pituitar, se află cheagul de sânge.

— Și asta reprezintă o problemă?

— Cu siguranță. Pentru o vreme, sperăm ca acest lucru să nu fie fatal. El va atrage însă după sine leziuni craniene, care se formează cu mult înainte de apariția morții. Iar pentru organizația noastră, leziunile cerebrale sunt mai rele decât moartea. Există o groază de oameni care așteaptă minuni din partea lui Benes. Accidentul lui i-a dezamăgit mult. Carter, mai ales, a primit o lovitură serioasă și te-a cerut pe dumneata în mod special.

— Adică se așteaptă ca Partea Cealaltă să încerce un nou atentat? se miră Grant.

— N-a declarat asta, dar presupun că se teme de așa ceva. De aceea a insistat să faci parte din echipă.

Grant privi în jur.

— Există vreun motiv să creadă că dușmanii au pătruns aici? Că au infiltrat agenți?

— Nu, din cât știu eu, dar Carter e un om suspicios. Cred că se teme de posibilitatea unui asasinat medical.

— Duval?

Michaels ridică din umeri.

— Duval are un caracter dificil, iar instrumentele pe care le folosește pot provoca moartea printr-o infimă alunecare...

— Cum poate fi oprit?

— În nici un fel.

— Atunci folosiți pe altcineva, o persoană în care aveți încredere.

— Nu există altcineva care să-l egaleze în privința meseriei. Iar Duval se află chiar aici. La urma urmei, nu avem nici o dovadă că nu-i complet loial.

— Dar dacă voi fi plasat în preajma lui Duval, ca asistent medical, pentru a-l supraveghea îndeaproape, nu voi fi de nici un folos. Nu voi reuși să-mi dau seama ce va face, dacă va acționa cinstit și corect. De fapt, cred că în clipa când va deschide craniul, voi leșina.

— Nu va deschide craniul, zise Michaels. Nu se poate ajunge la cheag din exterior. În privința asta a fost foarte ferm.

— Atunci...

— Vom ajunge la el pe dinăuntru.

Grant se încruntă și clătină încet din cap.

— Nu înțeleg despre ce vorbiți.

— Domnule Grant, îi răspunse Michaels pe un ton liniștit, toți ceilalți implicați în acest proiect știu exact ce se urmărește și ce au de făcut, fiecare în parte. În schimb, dumneata ești un străin, iar instruirea dumitale reprezintă o muncă dificilă. Dar, dacă trebuie, o voi face. O să încerc să te pun la curent cu unele elemente din cercetarea fundamentală care se efectuează în această instituție.

Grant își strâmbă buzele într-un rânjet.

— Îmi pare rău, domnule doctor, dar ați spus câteva cuvinte care nu-mi plac. Am absolvit colegiul având ca specialitate principală fotbalul, iar ca specialitate secundară fetele. Nu vă irosiți timpul explicându-mi teorii științifice.

— Am văzut dosarul dumitale, domnule Grant, și am constatat că lucrurile nu stau chiar așa. Totuși, n-o să-ți jignesc virilitatea acuzându-te de inteligență evidentă și cultură, chiar dacă discutăm între patru ochi. N-o să-mi irosesc timpul încercând să-ți explic chestii teoretice, ci îți voi da informațiile esențiale, fără justificare teoretică. Presupun că ai observat sigla noastră, FCRM.

— Bineînțeles.

— Ai idee ce înseamnă?

— Am făcut câteva presupuneri. Ce ziceți de Figurile Caraghioase ale Rechinilor Marțieni? Am și o variantă mai bună, dar nu poate fi rostită cu voce tare.

— Înseamnă Forțele Combinate pentru Realizarea Miniaturizării.

— Asta are și mai puțin sens decât ceea ce propusesem eu.

— Să-ți explic. Ai auzit vreodată de controversa miniaturizării?

Grant se gândi un pic.

— Eram la colegiu pe atunci... Am urmat un curs de fizică.

— Între meciurile de fotbal?

— Da. De fapt, în afara sezonului sportiv. Dacă îmi amintesc bine, un grup de fizicieni pretindea că dimensiunile obiectelor pot fi reduse oricât de mult, iar acest lucru a fost prezentat ca o escrocherie. Poate nu chiar ca o escrocherie, dar în orice caz ca o greșeală. S-au discutat îndelung tot felul de argumente ce demonstrau de ce e imposibil să reduci un om la dimensiunile unui șoarece, de exemplu, și să rămână totuși om...

— Sunt sigur că același lucru s-a petrecut în toate colegiile din țară. Îți amintești de vreunul dintre argumentele acelea?

— Cred că da. Dacă vrei să reduci dimensiunile, poți să faci acest lucru pe două căi. Poți să împingi atomii individuali ai obiectului mai aproape unul de celălalt, sau poți elimina o anumită parte din atomi. Împingerea atomilor, împotriva forțelor de respingere interatomice, ar necesita o presiune extraordinară. Presiunea din centrul lui Jupiter ar fi insuficientă pentru a comprima un om la dimensiunile unui șoarece. Am dreptate?

— E limpede ca lumina zilei.

— Și chiar dacă s-ar reuși un asemenea lucru, o astfel de presiune ar ucide orice ființă vie. Pe de altă parte, un obiect miniaturizat prin apropierea atomilor ar conține masa inițială, iar un obiect de mărimea unui șoarece, dar cu masa unui om, va fi greu de manevrat.

— Uluitor, domnule Grant! Bănuiesc că ți-ai distrat teribil prietenele cu asemenea subiecte romantice. Iar cealaltă metodă?

— Cealaltă metodă constă în eliminarea atomilor, într-o proporție aleasă cu grijă, astfel încât masa și dimensiunile obiectului să scadă, dar relația dintre părți să rămână constantă. Din păcate, însă, dacă reduci un om la mărimea unui șoarece, trebuie să păstrezi doar un atom din vreo șaptezeci de mii. Dacă procedezi în același fel cu creierul uman, acesta va deveni mai puțin complex decât creierul unui șoarece. Pe de altă parte, cum vei reuși să mărești la loc obiectul, așa cum pretindeau că-s capabili fizicienii adepți ai miniaturizării? Cum poți să iei atomi și să-i pui exact la locul lor?

— Ai dreptate, domnule Grant. În acest caz, rămâne o întrebare: cum puteau gândi niște fizicieni reputați că miniaturizarea era posibilă?

— Nu știu, domnule doctor. Oricum, după aceea, n-am mai auzit nimic despre această teorie.

— Pentru că în colegii s-a făcut o treabă excelentă – în urma ordinelor – și problema miniaturizării a fost îndepărtată din mintea oamenilor. Tehnica a continuat însă să se dezvolte subteran, atât aici, cât și în Cealaltă Tabără. Literalmente. Aici. Sub pământ, bătu Michaels cu palma în masă, aproape cu patimă. S-au organizat cursuri speciale în tehnica miniaturizării pentru fizicieni, care nu puteau să învețe acest lucru nicăieri în altă parte – cu excepția școlilor similare din Cealaltă Tabără. Miniaturizarea e posibilă, dar nu prin metodele pe care le-ai descris. Ai văzut vreodată o fotografie mărită, domnule Grant? Sau redusă la dimensiunile unui microfilm?

— Bineînțeles.

— Deci, fără a ne referi la teorie, îți spun numai că același lucru poate fi făcut și cu obiecte tridimensionale. Chiar și cu un om. Vom fi miniaturizați nu ca obiecte în sens literal, ci ca imagini — ca imagini tridimensionale manevrate din afara universului spațio-temporal.

Grant zâmbi:

— Domnule profesor, astea-s doar vorbe!

— Da, dar ai spus că nu vrei teorie, nu? Ceea ce descoperiseră fizicienii, cu zece ani în urmă, fusese utilizarea hiperspațiului, un spațiu care are mai multe dimensiuni decât cel obișnuit. Conceptul nu poate fi înțeles; de asemenea, și matematica lui e aproape de neînțeles, dar partea amuzantă e că treaba funcționează. Obiectele pot fi miniaturizate. Nu trebuie nici să eliminăm atomi, nici să-i împingem unii spre alții. Reducem și dimensiunea atomilor, reducem orice, iar masa scade în mod automat. Iar când dorim, putem reface dimensiunea inițială.

— Lăsați impresia că vorbiți serios, spuse Grant. Vreți să-mi spuneți că sunteți în stare să reduceți un om la dimensiunile unui șoarece?

— În principiu, putem reduce un om la dimensiunile unei bacterii, ale unui virus sau ale unui atom. Nu există o limită teoretică a miniaturizării. E posibil să micșorăm o armată, cu toți oamenii și echipamentul ei, astfel încât să încapă într-o cutie de chibrituri. Teoretic, putem trimite cutia de chibrituri acolo unde-i nevoie de ea și să punem armata la treabă, după ce-i restabilim dimensiunile. Îți dai seama ce înseamnă asta?

— Sunt convins că și Cealaltă Parte poate face același lucru, zise Grant.

— Știm cu certitudine că poate. Numai că lucrurile se precipită, iar timpul de care dispunem e scurt. Vino cu mine.

*

Tot timpul i se spusese numai „vino cu mine". De când fusese trezit cu brutalitate, lui Grant nu i se permisese să rămână mai mult de cincisprezece minute într-un loc. Îl enerva chestia asta, dar nu putea face nimic. Era o încercare deliberată de a-l împiedica să aibă timp suficient de gândire? Oare ce surprize se pregăteau să-i facă?

Se afla, împreună cu Michaels, pe un scuter pe care doctorul îl conducea cu experiența unui veteran.

— Dacă Noi și Ei deținem chestia asta, ne neutralizăm reciproc, spuse Grant.

— Da, și în plus nu ne aduce prea mult folos. Există o chichiță.

— Care?

— Am lucrat zece ani pentru a ajunge la posibilități mai puternice de miniaturizare sau de expandare – e doar o problemă de inversare a

hipercâmpului. Din nefericire, am atins limitele teoretice în această privință.

— Și cum sunt?

— Nu prea favorabile. Intervine Principiul Nedeterminării. Gradul de miniaturizare înmulțit cu durata miniaturizării, folosind unități potrivite, bineînțeles, are ca rezultat o formulă care conține constanta lui Planck. Dacă un om este redus la jumătate, poate rămâne așa timp de secole. Dacă îl aducem la dimensiunile unui șoarece, poate fi păstrat așa zile în șir. Dacă îl micșorăm cât o bacterie, poate rezista doar câteva ore. După aceea, se mărește la loc.

— Dar poate fi miniaturizat din nou, nu-i așa?

— Numai după o perioadă destul de lungă. Vrei să-ți expun ceva din justificarea matematică?

— Nu. Vă cred pe cuvânt.

Se opriră la capătul unei scări rulante. Michaels coborî de pe scuter cu un mormăit scurt. Grant i se alătură, rezemându-se de balustradă, în timp ce treptele se mișcau maiestuos în sus.

— Și ce informații deține Benes?

— Se zice că poate depăși Principiul Nedeterminării. Adică știe cum să mențină miniaturizarea pe un timp nelimitat.

— Nu prea păreți convins.

— Sunt sceptic din fire, ridică din umeri Michaels. Dacă poate extinde și nivelul de miniaturizare, și durata ei, lucrul acesta poate fi făcut doar pe socoteala altcuiva, dar nu-mi pot imagina despre ce poate fi vorba. Pesemne de aceea nu-s un Benes. În orice caz, el afirmă că e în stare să facă treaba asta, iar noi nu putem risca să nu-l credem. Nici Cealaltă Parte. De aceea Ei au încercat să-l ucidă.

Ajunseseră în vârful scării. Michaels se oprise acolo pentru a-și termina fraza. Apoi se întoarse, urcând pe altă scară rulantă ce ducea la alt etaj.

— Prin urmare, Grant, ai înțeles ce trebuie să facem – să-l salvăm pe Benes. De ce? Pentru informațiile pe care le deține. Cum putem să facem acest lucru? Prin miniaturizare.

— De ce prin miniaturizare?

— Pentru că nu putem ajunge din exterior la cheagul de sânge. Ți-am spus asta. Ca atare, vom miniaturiza un submarin, îl vom injecta într-o arteră, apoi, cu căpitanul Owens la comandă și cu mine pe post de pilot, vom călători spre cheag. Acolo, Duval și asistenta lui, domnișoara Peterson, vor face operația.

Ochii lui Grant se măriseră.

— Și eu?

— Vei veni cu noi, ca membru al echipajului. În aparență, pentru supervizare generală.

— Nu! protestă cu violență Grant. Nu mă ofer voluntar pentru o asemenea experiență. Nici măcar pentru un minut!

Se întoarse și încercă să coboare scările, fără prea mult succes. Michaels îl urmărea, părând amuzat.

— Nu-i riscul meseria ta?

— Numai când eu personal aleg să fac asta. Sunt obișnuit să risc. Sunt pregătit să risc. Lăsați-mi timp să mă gândesc la miniaturizare atât cât ați avut și voi, și atunci s-ar putea să-mi asum riscul.

— Dragă Grant, nu ți s-a cerut să te oferi ca voluntar. Am înțeles că ți s-a dat această însărcinare. Iar importanța misiunii ți-a fost explicată. La urma urmei, merg și eu, deși nu-s atât de tânăr ca tine și nici n-am jucat niciodată fotbal. De fapt, sincer vorbind, mă bizui pe tine ca să-mi insufli curaj în timpul misiunii, de vreme ce curajul e meseria ta.

— Dacă-i așa, înseamnă că sunt un afacerist de proastă calitate, mormăi Grant, apoi, fără respect, aproape arțăgos, adăugă: Vreau o cafea!

Rămase liniștit, lăsând scara rulantă să-l ducă mai departe. La capătul ei se afla o ușă pe care scria: „Sală de Conferințe". Cei doi bărbați intrară acolo.

*

Grant își dădu seama treptat de ceea ce se afla în acea încăpere. La început, remarcase doar că la capătul unei mese lungi, care ocupa centrul camerei, se afla o cafetieră cu mai multe cești și o tavă cu sandvișuri.

Se duse imediat acolo și abia după ce goli o jumătate de ceașcă de cafea neagră, fierbinte, urmată de o înghițitură zdravănă dintr-un sandviș, atenția îi fu atrasă de subiectul numărul doi.

Era vorba de asistenta lui Duval – parcă se numea domnișoara Peterson – care arăta deprimată, dar era foarte frumoasă și stătea teribil de aproape de Duval. Grant simți instantaneu că-i va fi greu să-l placă pe doctor. Abia după aceea își dădu osteneala să privească și în jur.

În capul mesei stătea un colonel cu înfățișare plictisită. O mână i se îndrepta încet spre scrumieră, în timp ce scrumul țigării cădea pe podea. Individul i se adresă violent lui Duval:

— Mi-am expus poziția foarte clar!

Grant îl recunoscu pe căpitanul Owens, care stătea sub portretul președintelui. Zelul și zâmbetul pe care le afișase la aeroport dispăru-

seră. Owens avea o vânătaie pe un pomet și arăta nervos și descurajat. Grant îi înțelegea foarte bine sentimentele.

— Cine-i colonelul? îl întrebă Grant în șoaptă pe Michaels.

— Donald Reid, corespondentul meu pe latura militară a organizației.

— Se pare că se ceartă cu Duval.

— Tot timpul. Are o mulțime de aliați. Puțini îl suportă pe Duval.

Grant fu gata să-i răspundă: *ea* pare că-l place, dar cuvintele sunau meschin în gândul lui, așa că le înlătură. Doamne, ce gusturi mai aveau unele femei! Ce-o fi văzut în tăietorul ăla îngâmfat de gâturi?

Reid vorbea cu voce joasă, controlată cu grijă:

— În afară de asta, domnule doctor, ce face *ea* aici?

— Domnișoara Cora Peterson, răspunse cu voce de gheață Duval, este asistenta mea. Oriunde mă duc, fiind solicitat din punct de vedere profesional, domnișoara Peterson mă însoțește pentru a-și face meseria.

— E o misiune periculoasă.

— Iar domnișoara Peterson s-a oferit voluntară, înțelegând pe deplin pericolul.

— S-au oferit voluntari mai mulți bărbați, având aceeași calificare. Problemele ar fi mai puțin complicate dacă te-ar însoți unul dintre ei. Voi desemna...

— Nu vei desemna pe nici unul dintre ei, domnule colonel, fiindcă, dacă vei face asta, n-o să merg eu, și nici o putere din lume nu mă va sili să mă răzgândesc! Domnișoara Peterson reprezintă brațele mele suplimentare. În plus, cunoaște pretențiile mele suficient de bine pentru a-și face treaba fără instrucțiuni, plasându-se unde trebuie înainte de a o chema, aducând lucrurile de care am nevoie, fără să-i cer. N-o să accept un străin la care trebuie să țip. *Nu* răspund de succes dacă voi pierde secunde prețioase certându-mă cu asistentul meu și *nu* accept nici o misiune dacă nu mi se dă mână liberă să pregătesc lucrurile în așa fel încât să am cele mai mari șanse de succes.

Ochii lui Grant se ațintiră din nou asupra Corei Peterson. Arăta stânjenită, dar îl privea pe Duval cu o expresie pe care Grant o mai văzuse cândva, în ochii unui câine de vânătoare, atunci când se întorsese de la școală băiețelul care-i era stăpân. Grant găsi că lucrul acesta era extrem de enervant.

Michaels interveni în ceartă, chiar în momentul în care Reid se ridica furios, cu gândul de a părăsi încăperea:

— Întrucât momentul-cheie al întregii operații depinde de mâinile și ochii doctorului Duval și, ca atare, nu-i putem impune nimic, ți-aș sugera, Don, să fim de acord cu el în această privință, pentru a nu

prejudicia ulterior acțiunea propriu-zisă. Îmi asum eu responsabilitatea pentru asta.

Michaels îi oferea lui Reid posibilitatea de a se retrage fără să se umilească, își dădu seama Grant, iar Reid, negru de furie, trebui să accepte propunerea.

— Bine! lătră colonelul, lovind cu palma în masă. Dar să se consemneze că m-am opus.

Apoi, se așeză din nou, cu buzele tremurând.

Se așeză și Duval, netulburat. Grant se apropie, cu intenția de a trage un scaun pentru Cora, dar fata se descurcă singură, găsindu-și un loc până să vină el.

— Domnule doctor Duval, spuse Michaels, acesta este domnul Grant, un tânăr care ne va însoți.

— Pe post de Sfarmă-Piatră, domnule doctor, zise Grant. Asta-i singura mea calificare.

Duval îl privi în treacăt, schițând o mișcare ușoară a capului în loc de salut.

— Domnișoara Peterson, continuă prezentările Michaels.

Grant zâmbi fermecător. Fata nu-i întoarse zâmbetul, doar zise:

— Bună ziua.

— Bună, răspunse Grant, apoi se uită la ce rămăsese din al doilea sandviș și, dându-și seama că nu mânca nimeni în afară de el, îl puse pe masă.

În acel moment, apăru Carter. Generalul mergea repede, dând din cap în dreapta și-n stânga. În cele din urmă, se așeză și spuse:

— Vreți să veniți mai aproape, domnilor Grant și Owens?

Owens se mută fără prea mare entuziasm, așezându-se în fața lui Duval. Grant luă loc la câteva scaune distanță, găsind o poziție din care, uitându-se la Carter, să poată contempla profilul Corei.

Putea fi o misiune în totalitate catastrofală, dacă participa și ea?

Michaels, care se așezase imediat lângă Grant, se aplecă pentru a-i șopti la ureche:

— La urma urmei, nu-i o idee rea să luăm și o femeie. Bărbații vor fi mai puțin arțăgoși, iar acest lucru mi-ar plăcea.

— De aceea ați intervenit în favoarea ei?

— De fapt, nu. Duval a vorbit foarte serios. N-ar fi mers fără ea.

— Depinde de ea chiar atât de mult?

— Probabil că nu. Dar face întotdeauna cum îl taie capul. Mai ales când e vorba să i se împotrivească lui Reid. Între ei nu există pic de înțelegere.

— Să trecem la treabăl spuse Carter. Puteți bea sau mânca în timpul ăsta. Aveți vreo problemă urgentă de rezolvat?

Grant consideră că era momentul pentru a-și spune păsul:

— Eu nu m-am oferit voluntar, domnule general. Declin oferta și vă sugerez să găsiți un înlocuitor.

— Nu ești voluntar, Grant, iar oferta ta de a te retrage se respinge. Domnilor – și domnișoară Peterson – domnul Grant a fost ales să vă însoțească în expediție pentru o mulțime de motive. Trebuie să știți că el este cel care l-a adus pe Benes în țară, reușind să-și îndeplinească misiunea cu deosebită pricepere.

Toate privirile se îndreptară spre Grant, care tresări, așteptându-se, pentru o clipă, să urmeze un ropot de aplauze politicoase. Dar, cum nimeni nu catadicsi să-și obosească palmele, tânărul se relaxă.

— E expert în comunicații și scafandru cu experiență, continuă Carter. E celebru pentru imaginație și flexibilitate, iar în plan profesional e capabil să ia decizii imediate. Din acest motiv, am hotărât că puterea de a lua decizii în probleme de strategie îi va aparține, de îndată ce va începe călătoria. Ați înțeles?

Se părea că nu existau obiecții. Grant, privindu-și enervat degetele, zise:

— Prin urmare, ceilalți își vor vedea de treabă, iar eu voi rezolva situațiile de criză. Îmi pare rău, dar aș vrea să se consemneze că nu mă consider calificat pentru o asemenea funcție.

— Declarația a fost înregistrată, vorbi Carter pe un ton neutru, neimpresionat. Să continuăm. Căpitanul Owens a proiectat un submarin experimental pentru cercetări oceanografice. Nu-i aparatul ideal pentru sarcina pe care trebuie s-o rezolvăm, dar îl avem la îndemână și nu există o navă mai potrivită. Bineînțeles, Owens va conduce submarinul său, *PROTEUS*. Doctorul Michaels va fi pilotul. El a studiat și a pus la punct harta sistemului circulator al lui Benes, pe care o vom examina de îndată. Doctorul Duval și asistenta sa vor răspunde de operație, de înlăturarea cheagului. Cunoașteți cu toții importanța misiunii. Nutrim speranța că veți reuși să vă duceți treaba la bun sfârșit și că vă veți întoarce în perfectă stare. Există riscul ca Benes să moară în timpul operației, dar această posibilitate va deveni certitudine dacă misiunea nu va avea loc. Totodată, există riscul ca nava să fie distrusă, dar, în circumstanțele actuale, merită să riscăm pierderea navei și a echipajului. Prețul va fi mare, dar câștigul pe care l-am obține – nu mă refer doar la FCRM, ci la întreaga omenire – e pe măsură.

— Hai, băieții! mormăi Grant, ca pentru sine.

Cora Peterson îl auzi și-l privi scurt, pătrunzător, pe sub genele negre. Tânărul roși.

— Arată-le harta, Michaels! ordonă generalul.

Michaels apăsă pe un buton al aparatului din fața lui, iar peretele se lumină, acoperindu-se cu harta tridimensională a sistemului circulator al lui Benes, cea pe care Grant o văzuse mai devreme, în birou. Părea că năvălește spre ei, că se mărește, în timp ce Michaels răsucea un buton. În cele din urmă, din întreaga rețea rămase o singură imagine, reprezentând în mod clar capul și gâtul.

Vasele sangvine ieșeau în evidență datorită unei străluciri aproape fluorescente, iar peste ele apăruseră liniile unei grile. O săgeată subțire, neagră, se ivi în imagine, mișcată de indicatorul din mâna lui Michaels. Doctorul rămase pe scaun, ținând un braț pe spetează.

— Cheagul este aici.

Grant nu-l remarcase, cel puțin până nu-i fusese arătat, dar acum, când săgeata neagră îi marca limitele, îl văzu – un nodul mic, solid, într-o arteriolă.

— Nu reprezintă un pericol imediat pentru viața pacientului, dar această zonă a creierului – și săgeata dansă în jur – suferă de o comprimare a nervilor, fiind posibil să fi apărut deja leziuni. Doctorul Duval mi-a spus că efectul poate deveni ireversibil în douăsprezece ore sau mai puțin. O încercare de a opera în maniera obișnuită ar implica o tăietură în craniu aici, aici sau aici. În fiecare din cele trei cazuri se vor produce leziuni de neevitat, iar rezultatul va fi îndoielnic. Pe de altă parte, putem încerca să ajungem la cheag prin circuitul sangvin. Dacă am reuși să intrăm în artera carotidă aici, în zona gâtului, ne-am plasa pe o rută rezonabilă către destinația noastră.

Săgeata alunecă de-a lungul arterei roșii, croindu-și drumul prin albăstreala venelor, lăsând impresia că ruta era foarte ușoară. Michaels continuă:

— Așadar, dacă *Proteus,* împreună cu echipajul lui, va fi miniaturizat și injectat...

— Stai o clipă! îl întrerupse Owens, cu o voce aspră, metalică. Cât de mult va fi micșorat?

— Trebuie să fie suficient de mic pentru a evita activarea apărării biologice a organismului. Lungimea totală va fi de trei microni.

— Cât înseamnă asta? interveni Grant.

— Nava va avea dimensiunile unei bacterii mari.

— Atunci, spuse Owens, dacă intrăm într-o arteră, vom suporta întreaga putere a curentului arterial.

— Nu are nici măcar doi kilometri pe oră, zise Carter.

— Lăsați kilometrii pe oră. În fiecare secundă, ne vom deplasa cu o viteză care va reprezenta de o sută de mii de ori lungimea navei. În condiții normale, asta ar echivala, cu peste trei sute de kilometri pe secundă – sau ceva asemănător. La nivelul nostru de miniaturizare, ne vom mișca de zece ori mai repede decât s-a deplasat vreodată un astronaut. Cel puțin!

— Fără îndoială că ai dreptate, reluă generalul, dar ce-i cu asta? Fiecare globulă roșie din circuitul sangvin se mișcă la fel de repede, iar nava are o construcție mult mai solidă decât orice globulă.

— Nu, *nu are*, afirmă Owens cu patimă. O globulă roșie conține miliarde de atomi, dar *Proteus* va înghesui miliarde de miliarde de miliarde de atomi în același volum. Atomi miniaturizați, bineînțeles, dar asta n-are importanță. Vom fi alcătuiți dintr-un număr mult mai mare de unități decât o globulă roșie și, din acest motiv, vom fi mai moi. Mai mult, globula roșie se află într-un mediu compus din atomi egali ca mărime cu aceia din care e alcătuită. Noi vom fi aruncați într-un mediu care, din punctul nostru de vedere, va fi format din atomi monstruoși.

— Poți să ne dai lămuriri în problema asta, Max? întrebă Carter.

— Nu pretind că mă pricep tot atât de bine în problemele miniaturizării, ca și căpitanul Owens, bombăni Michaels. Presupun că se gândește la raportul lui James și Schwartz, care afirmă că fragilitatea crește în raport cu miniaturizarea.

— Exact, spuse Owens.

— Creșterea este redusă, iar James și Schwartz au fost nevoiți să facă unele simplificări în cursul analizei lor, ceea ce dovedește că aceasta nu-i în întregime validă. La urma urmei, atunci când mărim obiectele, acestea nu devin, cu siguranță, *mai puțin fragile*.

— Lasă-mă, domnule, că n-am mărit niciodată un obiect mai mult de o sută de ori, rosti disprețuitor Owens, iar acum vorbim despre miniaturizarea unei nave, de un milion de ori în dimensiuni liniare! Nimeni n-a ajuns atât de departe, nici într-o direcție, nici în alta. Adevărul este că nu există nimeni în lume care să poată afirma cu certitudine cât de fragili vom deveni, dacă vom reuși să rezistăm în fața apăsării curentului sangvin sau măcar cum vom putea răspunde acțiunii globulelor albe. Nu-i așa că am dreptate?

— Ei bine, da! răspunse celălalt.

Carter interveni, cu o nerăbdare crescândă:

— Se pare că până acum n-au fost făcute experiențele obișnuite vizând obținerea unei miniaturizări atât de drastice. Nu suntem în situația de a pune în funcțiune un asemenea program de experimentare, așa că va trebui să ne încercăm norocul. Dacă nava nu va rezista, vom lua lucrurile ca atare!

— Chestia asta mă încântă teribil! mormăi Grant.

Cora Peterson se aplecă spre el și-i șopti cu asprime:

— Vă rog, domnule Grant, aici nu suntem pe terenul de fotbal!

— Constat că-mi cunoașteți dosarul, domnișoară!

— Ssst!

— Ne vom lua toate precauțiile posibile, continuă Carter. Benes se va afla într-o stare de hipotermie profundă, pentru propriul său interes. Înghețându-l, vom reduce cererea de oxigen a creierului. Asta înseamnă că bătăile inimii vor fi încetinite drastic, la fel și viteza sângelui.

— Chiar și așa, nu cred că vom supraviețui vârtejului, afirmă Owens.

— Căpitane, interveni Michaels, dacă te vei ține departe de pereții arterei, vei ajunge în regiunea curentului laminar – unde nu există nici un vârtej demn de menționat. Ne vom afla în arteră doar câteva minute, iar o dată ajunși în vasele mai mici, nu vom avea nici o problemă. Singurul loc în care n-am putea ocoli vârtejurile ucigătoare se găsește chiar în inimă, dar noi nu ne vom apropia de zona aceea. Acum pot să continui?

— Te rog! spuse Carter.

— Odată ajunși la cheag, îl vom distruge cu o rază laser. Laserul și raza lui, fiind miniaturizați în aceeași proporție ca și noi, dacă vor fi manevrați cum se cuvine – așa cum se va întâmpla, fiind în mâinile lui Duval – nu vor produce nici un rău creierului, nici măcar vasului sangvin. Va fi suficient să sfărâmăm cheagul în bucăți, iar globulele albe vor avea grijă de ele. Bineînțeles, noi vom părăsi zona imediat, ne vom întoarce prin sistemul venos, până la baza gâtului, de unde vom fi extrași prin vena jugulară.

— De unde vor ști ceilalți care va fi poziția noastră? întrebă Grant.

— Michaels vă va pilota, având grijă să vă aflați în locul potrivit, la momentul potrivit, îl lămuri Carter. Veți păstra legătura cu noi prin radio.

— Nu știți dacă va funcționa, interveni Owens. Există probleme la adaptarea undelor radio prin brești de miniaturizare, mai ales că n-a încercat nimeni o breșă atât de mare.

— E adevărat, dar *noi* vom încerca. În plus, *Proteus* are motor atomic și, ca atare, îl putem urmări, datorită radioactivității, prin breșă. Veți avea la dispoziție doar șaizeci de minute, domnilor.

— Adică trebuie să ne facem treaba și să ieșim în șaizeci de minute? se miră Grant.

— Nici un minut în plus. Dimensiunile voastre implică această durată, care înseamnă suficient timp. Dacă depășiți perioada aceasta, veți începe să vă măriți, în mod automat. Nu vă putem menține micșorați mai mult timp. Dacă am avea cunoștințele lui Benes, am reuși să vă

prelungim această stare, pentru o perioadă nedefinită. Din păcate, însă, nu posedăm cunoștințele respective.

— Dacă le-am fi avut, călătoria asta n-ar mai fi fost necesară, zise Grant, rânjind sardonic.

— Exact. Iar dacă veți începe să vă măriți în trupul lui Benes, veți deveni suficient de mari pentru a atrage atenția sistemului de apărare al trupului, iar la scurt timp după aceea îl veți ucide pe Benes. Trebuie să aveți grijă să nu se întâmple așa ceva.

Încheindu-și expunerea, Carter privi în jur, așteptând întrebările celorlalți.

— Există alte obiecții? Dacă nu aveți nimic de adăugat, e cazul să începeți pregătirile. Dorim să intrați în trupul lui Benes cât mai curând posibil.

Capitolul 5
SUBMARINUL

Nivelul activității ce se desfășura în încăperea de spital atinsese echivalentul vizual al unui țipăt. Toți se mișcau cu pași iuți, aproape alergând. Doar silueta de pe masa de operație rămânea nemișcată. Peste ea fusese întinsă o pătură termică grea, prin care șerpuiau numeroase inele, umplute cu un lichid refrigerent în stare de circulație. Trupul gol de sub pătură fusese răcit până la un punct în care viața ajunsese doar o șoaptă slabă.

Capul lui Benes fusese ras și însemnat, aidoma unei hărți nautice, cu linii numerotate reprezentând latitudinea și longitudinea. Figura bărbatului adâncit în somn avea o expresie rigidă de tristețe profundă.

Pe zidul din spatele lui se afla altă reproducere a sistemului său circulator, mărită atât de mult încât pieptul, gâtul și capul deveniseră imense, acoperind peretele dintr-un capăt în celălalt, din tavan până la podea. O pădure în care vasele mai mari erau groase cât brațul unui bărbat, iar spațiul dintre acestea era ticsit de capilare fine.

Aflați în turnul de comandă, ce se ridica deasupra sălii de operații, Carter și Reid urmăreau întreaga scenă cu atenție. Puteau vedea șirurile de mese pe care erau dispuse monitoarele. În fața fiecăruia, stătea câte un tehnician purtând uniforma FCRM. O simfonie în alb cu fermoare.

Carter se îndreptă spre fereastră, în timp ce Reid rosti calm într-un microfon:

— Aduceți nava *Proteus* în camera de miniaturizare.

Protocolul obișnuit cerea ca asemenea ordine să fie date cu o voce calmă, iar în sală era liniște, în absența oricărui sunet care să fi reprezentat un criteriu de comparație. Se făceau, în grabă, reglaje de ultimă oră la pătura termică. Fiecare tehnician își examina monitorul, de parcă ar fi fost noua lui mireasă, cu care rămăsese, în sfârșit, singur...

Asistentele medicale se îngrămădeau în jurul lui Benes ca niște fluturi mari cu aripi scrobite.

O dată cu debutul pregătirilor pentru miniaturizarea lui *Proteus*, fiecare bărbat, fiecare femeie din sală înțelegea că începuse ultima etapă a numărătorii inverse.

Reid apăsă un buton.

— Inimal ceru el scurt.

Sectorul Inimă era redat în amănunțime pe ecranele de televiziune rânduite chiar în fața sa. În acest sector dominau înregistratoarele EKG, iar bătăile inimii răsunau într-o bubuială dublă, surdă, de-o încetineală plină de tristețe.

— Cum stau lucrurile aici, Henry?

— Perfect. A rămas fix la treizeci și două de bătăi pe minut. Nu există nici o anomalie, de natură acustică sau electronică. Restul ar trebui să fie la fel.

— Bine, zise Reid, întrerupând legătura.

În concepția unui om care răspundea de inimă, toate lucrurile trebuiau să fie perfecte, dacă inima funcționa bine...

Reid luă legătura cu sectorul Plămâni. Lumea de pe ecran deveni, brusc, cea a aparatelor care supravegheau respirația.

— Totul e în regulă, Jack?

— În regulă, domnule doctor Reid. Am coborât respirația la șase pe minut. Nu pot s-o reduc mai mult.

— Nici nu-ți cer asta. Ai grijă!

Apoi veni rândul hipotermiei. Acest sector era mai mare decât celelalte, deoarece trebuia să aibă grijă de tot trupul, iar aici obiectul de discuție îl reprezenta termometrul. Măsura temperatura pe membre, în diferite puncte ale torsului, cu terminale sensibile ce făceau aprecieri la diferite adâncimi sub piele. În sector, existau înregistratoare de temperatură care țăcăneau continuu, fiecare curbă având etichetă proprie: „circulator", „respirator", „cardiac", „renal", „intestinal" și așa mai departe.

— Ceva probleme, Sawyer? întrebă Reid.

— Nu, domnule. Temperatura generală este de douăzeci și opt grade Celsius – optzeci și două grade Fahrenheit.

— N-am nevoie de transformare, mulțumesc!

— Bine, domnule.

Reid parcă simțea hipotermia mușcându-i organele vitale. Șaisprezece grade Fahrenheit sub temperatura normală. Șaisprezece grade cruciale, care încetineau metabolismul la o treime, reducând nevoia de

oxigen la o treime, încetinind bătăile inimii, viteza sângelui, nivelul vieții, presiunea pe creierul blocat de cheag. Și făcând mediul mai favorabil pentru nava care urma să pătrundă curând în jungla din interiorul trupului uman.

Carter se apropie de Reid.

— Totul e gata, Don?

— Atât cât e posibil, având în vedere că am improvizat totul peste noapte.

— Mă îndoiesc.

Reid se înroși la față.

— Ce vrei să insinuezi, domnule general? se zburli el.

— N-a fost nevoie de nici o improvizație. Nu reprezintă un secret pentru mine faptul că ai stabilit bazele experimentelor biologice în ceea ce privește miniaturizarea. Ai plănuit cumva, în mod special, explorarea sistemului circulator uman?

— Nu în mod special. Dar, firește, echipa mea a lucrat la această problemă. În asta consta munca ei.

— Don... – Carter ezită câteva clipe, apoi continuă ferm: Dacă dăm greș, Don, capul cuiva va fi cerut pentru camera de trofee guvernamentale, iar al meu este cel mai la îndemână. Dacă se întâmplă asta, tu și oamenii tăi veți deveni victime sigure. Ca atare, te sfătuiesc să nu încerci să forțezi lucrurile prea mult, dacă eu nu voi mai fi aici.

— Deci militarii vor avea prioritate? Să înțeleg că nu trebuie să le stau în cale?

— Ar fi bine să n-o faci. Altă problemă. Ce nu-ți place la fata aceea, Cora Peterson?

— N-am nimic cu ea. De ce?

— Ai răcnit destul de tare. Te-am auzit de pe coridor, înainte de a intra în sala de conferințe. Ai vreun motiv ce te determină să consideri că ea n-ar trebui să se afle la bordul navei?

— E femeie. Nu se va descurca în situații de urgență. Pe de altă parte...

— Da?

— Dacă vrei să știi adevărul, Duval s-a purtat în maniera lui obișnuită, eu-sunt-legea-și-profetul-ei, iar eu, în mod automat, m-am opus. Cât de multă încredere *ai* în Duval?

— Ce înțelegi prin încredere?

— Care-i motivul adevărat pentru care este trimis Grant în această misiune? Pe cine trebuie să supravegheze?

— Nu i-am indicat nici o persoană anume pe care s-o supravegheze în mod deosebit, răspunse Carter cu voce joasă. Echipa trebuie să se afle acum în coridorul de sterilizare...

*

Grant adulmecă mirosul slab de medicamente ce plutea în aer și fu mulțumit că avea posibilitatea de a se rade. N-avea rost să nu vegheze la aspectul său, de vreme ce la bord se afla o femeie. Uniforma FCRM nu arăta rău: confecționată dintr-o bucată, cu centură, constituia o combinație bizară de eleganță și sobrietate științifică. Aceea care-i era destinată îl strângea ușor sub braț, dar urma s-o poarte doar o oră, din câte înțelesese.

Trecură în șir, el și ceilalți, printr-un coridor, prin lumina slabă, dar bogată în raze ultraviolete.

Cora Peterson mergea chiar în fața lui. În tot acest timp, tânărul deplângea în tăcere faptul că purta ochelari întunecați care ascundeau maniera interesantă în care fata se mișca.

Dornic de conversație, spuse:

— Domnișoară Peterson, această plimbare este suficientă pentru a fi sterilizați?

Ea întoarse capul iute și-i răspunse:

— Cred că n-ar trebui să faceți paradă de neliniște masculină.

Grant se strâmbă. O căutase cu lumânarea.

— Îmi subestimați naivitatea, domnișoară Peterson, iar eu v-am subestimat sofisticarea.

— N-am avut intenția să vă jignesc.

Ușa de la capătul coridorului se deschise automat și Grant, la fel de automat, parcurse distanța dintre ei și-i oferi mâna. Fata o evită și păși în urma lui Duval.

— N-a fost vorba de jignire, continuă Grant. Am vrut să spun doar că nu suntem sterilizați. Adică fără microbi. În cazul cel mai bun, doar suprafața noastră a fost sterilizată. Pe dinăuntru, suntem plini de microbi.

— În privința asta, răspunse Cora, nici Benes nu-i sterilizat. Adică fără microbi. Dar orice microb pe care-l ucidem înseamnă unul mai puțin introdus în trupul lui. Microbii noștri vor fi miniaturizați o dată cu noi, bineînțeles. Nu știm în ce fel pot afecta microbii miniaturizați o ființă omenească, dacă pătrund în circuitul sangvin al acesteia. Pe de altă parte, după o oră, orice microb miniaturizat din sânge se va mări, ajungând la dimensiunea lui normală, iar această expandare poate fi,

din câte știm, dăunătoare. Cu cât Benes va fi expus mai puțin factorilor necunoscuți, cu atât mai bine!

Tânăra făcu o scurtă pauză, apoi continuă, dând din cap:

— Există atât de multe lucruri pe care nu le cunoaștem! Nu-i momentul să facem experiențe!

— Dar n-avem de ales, domnișoară Peterson! Apropo, aș putea să-ți spun Cora, pe durata călătoriei?

— Pentru mine, nu înseamnă nici o diferență.

Pătrunseră într-o încăpere mare, circulară, cu geamuri în toate părțile. Podeaua era acoperită cu plăci hexagonale, mari cam de un metru, având suprafața denivelată din cauza unor bule apropiate, emisferice. Totul părea făcut dintr-un material alb ca laptele, sticlos. În centrul camerei se afla o lespede asemănătoare celorlalte, numai că era colorată în roșu aprins.

O mare parte a încăperii era ocupată de o navă albă, măsurând cam cincisprezece metri în lungime, în formă de potcoavă, cu o emisferă deasupra, a cărei parte din față era transparentă. Deasupra acesteia se afla altă emisferă, în întregime translucidă. Nava era pusă pe un transportor hidraulic, care o aducea spre centrul camerei.

Michaels se apropie de Grant.

— *Proteus*, spuse el. Casa noastră departe de casă, pentru următoarea oră...

— Ce cameră uriașă! exclamă tânărul, privind în jur.

— E încăperea de miniaturizare. A fost folosită pentru micșorarea unor piese de artilerie și a unor bombe atomice mici. Tot aici s-a experimentat și mărirea insectelor – știi, furnici aduse la dimensiunile unei locomotive – pentru ușurarea cercetării. Asemenea bioexperimente n-au fost încă autorizate, deși avem unele realizări în acest domeniu. În momentul ăsta, *Proteus* este așezat pe modulul zero. Cel roșu. Presupun că după aceea vom intra în el. Ești nervos, domnule Grant?

— Destul. Dar dumneavoastră?

— Și eu, dădu aprobator din cap Michaels.

Proteus fusese așezat pe batiul lui, iar transportorul hidraulic, care-l adusese acolo, fu îndepărtat. O scară, aflată într-o parte, ducea spre trapa de intrare.

Nava strălucea în albul ei sterilizat, de la prova boantă, fără formă, la ajutajul dublu și aripa ridicată a cârmei.

— Voi intra primul, spuse Owens. Când vă voi face semn, veniți și voi.

Se îndreptă spre scară.

— În fond, e nava lui, mormăi Grant. De ce nu? – Apoi, întorcându-se spre Michaels, adăugă: Pare mai nervos decât noi...

— Ăsta-i felul lui. *Arată* nervos tot timpul. Iar dacă este, are motive. Are soție și două fetițe. În schimb, Duval și asistenta lui sunt necăsătoriți.

— Și eu, spuse Grant. Dumneata?

— Divorțat. Fără copii. Așa că-ți dai seama...

Owens era complet vizibil, sub cupola ce ținea loc de vârf. Părea a se uita atent la lucrurile din fața lui. Apoi le făcu semn să vină înăuntru. Michaels îi răspunse și se îndreptă spre scară. Duval îl urmă. Grant o lăsă pe Cora să urce înaintea lui.

Toți se aflau deja pe scaune când Grant ieși, ghemuit, din încăperea măruntă, pentru un singur om, ce servea drept sas. În cabina de deasupra, pe singurul scaun, stătea Owens, în fața comenzilor. În partea de jos se aflau patru scaune. Cele două din spate, câte unul pe fiecare latură, fuseseră ocupate de Cora și Duval. Cora stătea pe cel din dreapta, lângă scara ce ducea spre poziția de comandă de sub cupolă, iar Duval pe cel din stânga.

În față, se găseau celelalte două scaune, apropiate. Michaels îl ocupase deja pe cel din stânga. Grant se așeză lângă el.

Alături se aflau mese de lucru și ceea ce părea a fi un set de comenzi auxiliare. Sub mese, dulapuri. În spate, existau două cămărute: una era un atelier mic, cealaltă – o magazie.

În interiorul navei era întuneric.

— O să te punem la treabă, Grant, zise Michaels. De obicei, aveam un operator radio în locul tău – unul de-al nostru. Întrucât ai experiență în transmisiuni, vei manevra tu aparatul. Sper că nu-i nici o problemă.

— Nu-mi dau prea bine seama...

— Hei, Owens! strigă Michaels. Ce-i cu curentul electric?

— Îi dau drumul imediat. Verific ceva.

— Nu cred că aparatul radio se deosebește prea mult de cele tradiționale, se reîntoarse doctorul către tânăr. E singurul obiect de pe navă care nu funcționează pe bază de energie nucleară.

— Nu mă aștept să am probleme, murmură Grant.

— Bine. Atunci, relaxează-te. Vor mai trece câteva minute până vom fi miniaturizați. Ceilalți au treabă, așa că, dacă nu te deranjează, o să vorbesc.

— Dă-i drumul!

Michaels încercă să-și găsească o poziție mai comodă pe scaun.

— Fiecare în parte avem reacții specifice atunci când suntem nervoși. Unii aprind țigări – apropo, la bord nu se fumează.

— Nu-s fumător.

— Unii beau, alții își rod unghiile. Eu vorbesc – bineînțeles, cu condiția să nu pălăvrăgesc în totalitate. Chiar acum există doar o mică diferență între a vorbi și a pălăvrăgi. M-ai întrebat de Owens. Ești nervos din cauza lui?

— Ar trebui să fiu?

— Sunt convins că generalul Carter se așteaptă să fii. Un om bănuitor, acest Carter... Cu tendințe paranoide. Cred că-i preocupat de faptul că Owens e omul care se afla în mașină cu Benes, în momentul accidentului.

— Gândul ăsta m-a frământat și pe mine. Și ce dacă? Dacă Owens ar fi aranjat accidentul, mă îndoiesc că ar fi ales interiorul unei mașini...

— Nu sugerez nimic de felul ăsta, spuse Michaels, scuturând puternic din cap. Încerc doar să descopăr cum gândește Carter. Să presupunem că Owens ar fi un agent secret dușman, atras de partea Lor, în timpul unei călătorii la o conferință științifică desfășurată dincolo de mări...

— Ce dramatic! zise Grant sec. La bord nu mai există și alții care au participat la asemenea conferințe?

Michaels se gândi un moment, apoi dădu din cap.

— De fapt, toți am participat. Chiar și fata a fost la o întâlnire scurtă, anul trecut, în cadrul căreia Duval a prezentat o comunicare. Dar, oricum, să presupunem că Owens a fost cel „ispitit". Să zicem că i s-a încredințat sarcina de a favoriza uciderea lui Benes. S-ar putea să fi fost nevoie să riște să moară și el. Șoferul mașinii care a ciocnit limuzina știa că urma să moară. Cei cinci bărbați înarmați cu puști știau la rândul lor că urmau să moară. Se pare că oamenilor nu le pasă că vor muri.

— Iar Owens ar fi dispus mai degrabă să moară decât să ne lase să reușim? De aceea e nervos?

— Oh, nu! Ceea ce sugerezi e de necrezut. Mi-aș putea imagina, de dragul discuției, că Owens ar fi dornic să-și dea viața pentru un ideal, dar nu și că ar fi în stare să sacrifice prestigiul navei sale, făcând-o să eșueze în prima misiune importantă.

— Atunci, crezi că-l putem elimina de pe lista suspecților și că nu e cazul să ne așteptăm la vreun accident la intersecții?

Michaels râse blând, figura lui binevoitoare de lună plină destinzându-se.

— Bineînțeles. Dar pun pariu că generalul Carter ne-a avut în vedere pe fiecare în parte. Și pe tine, firește...

— Și pe Duval?

— De ce nu? Oricare dintre noi ar putea fi omul Celeilalte Părți. Poate nu pentru bani – sunt sigur că nici unul dintre cei de aici nu poate fi cumpărat – ci dintr-un idealism eronat. De exemplu, acum miniaturizarea este în primul rând o armă. Mulți dintre oamenii care lucrează aici sunt împotriva acestui lucru. Cu câteva luni în urmă, de pildă, unii dintre ei i-au trimis președintelui o scrisoare deschisă pe această temă, reprezentând o pledoarie în favoarea încetării cursei miniaturizării, pentru stabilirea unui program comun cu alte națiuni în vederea exploatării miniaturizării în scopuri pașnice, mai ales în biologie și în medicină.

— Cine a fost implicat în această mișcare?

— Foarte multă lume. Duval a fost unul dintre cei mai gălăgioși, unul dintre liderii necontestați. Și, dacă veni vorba, și eu am semnat declarația. Te asigur că toți semnatarii au fost sinceri. Eu am fost și continui să fiu. E posibil să demonstrezi că aparatul lui Benes, care înlătură durata limitată a miniaturizării, dacă va funcționa, va duce la creșterea considerabilă a pericolului războiului și distrugerii. Dacă-i așa, atunci presupun că Duval sau eu însumi am fi dornici să-l vedem pe Benes mort, înainte de a putea vorbi. În ceea ce mă privește, te pot asigura însă că nu sunt chiar atât de pătimaș. Cel puțin nu într-o asemenea măsură. Cât despre Duval, marea lui problemă o constituie personalitatea sa dezagreabilă. Din cauza asta, mulți sunt gata să-l bănuiască de orice.

Michaels se foi în scaun și adăugă:

— Și pe față, în același timp.

— A semnat și ea?

— Nu, declarația a fost dată doar în numele personalităților importante. Dar ce caută ea aici?

— Pentru că a insistat Duval. Am fost de față.

— Da, dar de ce a fost nevoie ca ea să cedeze în fața insistențelor lui? Doar e o fată tânără și frumoasă. El are douăzeci de ani în plus și nu-i interesat de ea – sau de altă ființă omenească. A dorit Cora să fie împreună cu Duval – sau a avut un alt motiv, unul politic?

— Ești gelos, domnule doctor?

O clipă, Michaels păru șocat, apoi zâmbi ușor.

— Știi, nu m-am gândit niciodată la asta. Pun pariu că sunt. Nu-s mai bătrân decât Duval și, dacă-i interesată de bărbați mai în vârstă, cu siguranță că m-aș simți măgulit să mă prefere. Dar chiar acceptând acest lucru în defavoarea mea, tot rămâne destul să ne întrebăm care-s motivele ei.

Zâmbetul lui Michaels dispăru, iar el deveni din nou serios.

— La urma urmei, siguranța acestei nave nu depinde numai de noi, ci și de cei de afară, care ne conduc, până la un anumit punct. Colonelul

Reid a fost în favoarea petiției la fel de mult ca oricare dintre noi, deși, ca ofițer activ, nu se poate implica în activitatea politică. Cu toate că numele lui a lipsit de pe petiție, vocea lui s-a făcut auzită. S-a certat și cu Carter din cauza asta. Înainte, fuseseră prieteni buni.

— Păcat! zise Grant.

— Iar Carter... E de-a dreptul paranoic. Stresul muncii poate crea instabilitate la cei mai sănătoși oameni. Mă întreb dacă există vreo persoană care să fie perfect convinsă de faptul că generalul n-a fost, într-un fel, atras de Partea Cealaltă...

— Crezi că a fost?

Michaels își întinse mâinile în lături.

— Nu, sigur că nu. Ți-am spus, asta-i o discuție terapeutică. Vrei să stau și să transpir sau să gem încet?

— Nu, cred că nu. De fapt, te rog să continui. Cât timp te ascult, uit să intru în panică. Mi se pare că i-ai menționat pe toți.

— Nu chiar. L-am lăsat la urmă, în mod deliberat, pe cel mai puțin suspect dintre toți. Putem spune, ca o regulă generală, că individul cel mai puțin suspect poate fi vinovatul. Nu ești de acord cu această afirmație?

— Ba da. Și cine-i individul cel mai puțin suspect? Sau acum e momentul să răsune o împușcătură, iar dumneata să te prăvălești pe podea, chiar înainte de a apuca să dezvălui identitatea răufăcătorului?

— Se pare că nu mă ține nimeni, zâmbi Michaels. Cred că o să am timp să-ți spun: individul cel mai puțin suspect ești chiar tu, Grant. Cui i-ar trece prin minte că trădătorul ar putea fi tocmai agentul de încredere, însărcinat să vegheze la siguranța navei în timpul misiunii? Ești un om de încredere, Grant?

— Nu-s sigur. Nu pot să-ți ofer decât cuvântul meu, dar ce valoare are el?

— Exact. Ai fost de Cealaltă Parte de mai multe ori și în circumstanțe mai obscure decât oricare altul de pe navă, sunt sigur de asta. Să presupunem că, într-un fel sau altul, ai fost racolat.

— E posibil, zise Grant, fără să se arate impresionat. Dar l-am adus pe Benes aici, sănătos.

— Ai făcut asta, într-adevăr, dar știai că vor avea grijă de el în etapa următoare. Între timp, tu rămâneai curat și potrivit pentru sarcini viitoare, ca aceasta.

— Cred că ai dreptate.

Michaels scutură din cap.

— Nu, n-am! Îmi cer scuze dacă te-am jignit... Aș vrea să înceapă o dată miniaturizarea, zise el, ciupindu-se de nas. După aceea, o să am mai puțin timp de gândire.

Grant se simți stânjenit. Pe figura lui Michaels apăruse o expresie de teamă, de îndată ce acesta renunțase la atitudinea zeflemitoare.

— Cum stăm, căpitane? strigă el.

— Totul e gata. Totul e gata, se auzi vocea aspră, metalică, a lui Owens.

Luminile se aprinseră. Imediat, Duval trase câteva sertare din peretele navei și începu să se uite pe hărți. Cora verifica laserul cu grijă.

— Pot urca la tine, Owens? întrebă Grant.

— Doar să-ți vâri capul, răspunse Owens. Nu-i loc pentru mai mult.

— Ia-o domol, doctore, șopti tânărul către tovarășul lui de alături. Mă întorc în câteva minute, așa că poți să tremuri, dacă vrei, fără să te vadă nimeni.

Vocea lui Michaels era seacă, iar cuvintele păreau că-i ies din gură cu dificultate:

— Ești un om amabil, Grant. Dacă aș fi avut parte de un somn natural...

Grant se ridică, îndreptându-se spre parte din spate a navei, rânjindu-i Corei, care se dădu calmă la o parte din calea lui. Urcă iute scara, privi în jur și spuse:

— Cum o să știi încotro s-o iei?

— Am hărțile lui Michaels aici, răspunse Owens.

Căpitanul acționă un comutator și pe unul din ecranele din fața lui apăru imediat o reproducere a sistemului circulator, cea pe care Grant o văzuse de mai multe ori până atunci. În continuare, fu acționat alt buton, și o parte a hărții străluci într-un galben-portocaliu țipător.

— Ruta noastră planificată, zise el. Michaels mă va îndruma, dacă va fi nevoie. În plus, deoarece avem motoare nucleare, Carter și ceilalți vor putea să ne urmărească drumul cu precizie. Ne vor ajuta direct, dacă vei sta la la postul tău, lângă radio.

— Ai aparatură de comandă foarte complicată.

— Destul de sofisticată, spuse Owens, cu o mândrie evidentă. Există câte un buton pentru fiecare lucru, ca să zicem așa, totul compactat cât s-a putut. Submarinul urmează să fie folosit pentru lucrări marine la mare adâncime.

Grant coborî scara, iar Cora îi făcu din nou loc. Era cufundată în munca ei la laser. Manevra scule fine, ca de ceasornicar.

— Pare complicat, spuse tânărul.

— Un laser cu rubin, dacă știi ce-i acela, răspunse scurt fata.

— Știu că scoate un fascicul îngust de lumină coerentă monocromatică, dar n-am nici cea mai vagă idee despre felul în care funcționează.

— Atunci îți sugerez să te întorci la scaunul dumitale și să mă lași să-mi văd de treabă.

— Da, doamnă. Dar dacă se întâmplă să ai vreo minge de fotbal căreia trebuie să-i legi sfoara, spune-mi. Noi, indivizii solizi, ne pricepem la munci dintr-astea, necalificate.

Cora puse jos o șurubelniță mică, își șterse mănușile de cauciuc și se uită la el.

— Domnule Grant!

— Da, doamnă!

— Ai de gând să transformi toată această aventură în ceva hidos, din cauza dorințelor dumitale de a te amuza în permanență?

— Nu, dar... Atunci, cum să-ți vorbesc?

— Ca unui coleg, membru al echipajului.

— Dar totodată ești și o femeie tânără.

— Știu, domnule Grant, dar ce te interesează asta pe dumneata? Nu-i necesar să mă asiguri prin fiecare frază sau gest că ești conștient de sexul meu. E plictisitor și inutil. După ce totul se va termina, dacă vei simți nevoia să apelezi la ritualurile pe care le folosești de obicei în fața femeilor tinere, te voi trata în felul în care mi se va părea potrivit. Dar pentru moment...

— În regulă. Ne întâlnim după sfârșitul misiunii.

— Și, domnule Grant...

— Da?

— Renunță la pretextul că ai fost cândva jucător de fotbal. Mie puțin îmi pasă...

— Ceva îmi spune că ritualul va trebui schimbat, dar..., murmură tânărul, înghițind insulta.

Fata nu mai era atentă, se întorsese la laser. Grant nu se putu împiedica să n-o privească, sprijinindu-se de masă, urmărind cea mai măruntă mișcare a degetelor ei sigure.

— Oh, dacă ai putea fi frivolă oftă el, dar, din fericire, ea nu-l auzi, sau cel puțin nu arătă că l-ar fi auzit.

Deodată, ea puse mâna pe a lui, iar Grant se pomeni tresărind ușor la atingerea degetelor ei fierbinți.

— Scuză-mă! zise ea și-i deplasă mâna puțin mai încolo, apoi îi dădu drumul.

Aproape imediat, apăsă un contact la laser, iar o dungă de lumină, cât un fir de păr, țâșni lovind discul de metal pe care stătuse mâna lui. Instantaneu, apăru o gaură îngustă și se simți un miros slab de vapori

de metal. Dacă mâna lui Grant ar fi rămas pe loc, gaura s-ar fi aflat în degetul lui mare.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi, zise tânărul.

— N-ai nici un motiv să stai aici, răspunse Cora.

Apoi ridică laserul, ignorând oferta lui de a o ajuta, și se îndreptă spre magazie.

— Am înțeles, domnișoară, rosti umil Grant. De acum înainte, când o să fiu în apropierea dumitale, o să am grijă unde o să-mi pun mâna.

Cora se uită la el oarecum uimită și un pic nesigură. Apoi, pentru o clipă, zâmbi.

— Atenție! spuse Grant. S-ar putea să-ți crape obrajii!

Zâmbetul ei dispăru imediat.

— Mi-ai promis ceva! îi aminti fata, pe un ton glacial, și intră în atelier.

Se auzi vocea lui Owens, de deasupra:

— Grant! Trebuie să verifici radioul!

— Ai dreptate, răspunse tânărul. O să ne revedem, Cora. După ce scăpăm de aventura asta.

Se strecură pe scaunul lui și se uită la radio pentru prima oară.

— Pare să fie un aparat radiotelegrafic.

Michaels își întoarse privirea către el. De pe fața sa se șterse o parte din culoarea cenușie.

— Din punct de vedere tehnic, e dificil să transmiți vocea prin brești miniaturizării. Presupun că știi alfabetul Morse.

— Bineînțeles, încuviință tânărul.

Și Grant începu să bată iute un mesaj. După o pauză, sistemul de comunicare din camera de miniaturizare bubui la un nivel sonor ce putu fi auzit clar în interiorul lui *Proteus*.

— Mesaj recepționat. Confirmăm. Mesajul este următorul: DOMNIȘOARA PETERSON A ZÂMBIT.

Cora, care tocmai se întorcea spre scaunul ei, strâmbă din nas, ca și cum s-ar fi simțit jignită.

— Ce banc bun! bombăni ea.

Grant se aplecă asupra aparatului și bătu:

CORECT

De data aceasta, răspunsul sosi, prin aparat. Grant ascultă, apoi strigă:

— Mesaj primit de afară: PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU MINIATURIZARE.

Capitolul 6

MINIATURIZAREA

Neștiind cum să se pregătească, Grant rămase unde se afla. Michaels se ridică, schițând o mișcare bruscă, lăsând impresia că era gata să facă o ultimă verificare a tuturor aparatelor.

Duval, punându-și hărțile alături, începu să-și aranjeze centura.

— Să vă ajut, domnule doctor? întrebă Cora.

— Ce-ai zis? Nu, trebuie doar să-mi închei catarama, spuse el, privind spre ea. Gata, am reușit!

— Domnule doctor...

— Da?

Chirurgul se uită din nou la ea și, brusc, fu cuprins de îngrijorare, observând aparenta ei dificultate de a se exprima.

— S-a defectat cumva laserul, domnișoară Peterson?

— Nu. Îmi pare rău că am fost cauza discuțiilor neplăcute cu doctorul Reid.

— Nici o problemă! Nu-ți face griji inutile.

— Vă mulțumesc pentru că ați intervenit în favoarea mea, oferindu-mi posibilitatea de a participa și eu la expediție.

— Aveam nevoie de tine, spuse Duval, pe un ton foarte serios. Nu cunosc pe nimeni pe care să mă pot bizui așa cum mă bizui pe tine.

Cora se îndreptă spre Grant, care, după ce se întorsese să-l asculte pe Duval, începuse din nou să-și facă de lucru cu propria-i centură.

— Știi s-o prinzi? întrebă ea.

— Mi se pare mult mai complicată decât centura obișnuită din avioane.

— Da, așa e. Uite, ai pus asta pe dos. Dă-mi voie.

Fata se aplecă spre el, iar Grant se pomeni privindu-i obrazul apropiat, simțindu-i delicatețea parfumului slab. Avu nevoie de oarece efort pentru a reuși să se stăpânească. Cora i se adresă în șoaptă:

— Îmi pare rău că am fost dură, dar poziția mea este delicată...

— Ai fost încântătoare... Nu, iartă-mă, mi-a scăpat...

— Statutul meu la FCRM e analog celui unui bărbat, dar, în realitate, am parte de tot soiul de piedici la fiecare pas, din cauză că-s de alt sex. Sau sunt tratată cu prea multă considerație, sau cu prea multă condescendență. Eu n-am nevoie nici de una, nici de alta. Oricum, nu în timpul serviciului. Chestia asta mă aduce în pragul disperării...

Grant era gata să-i dea răspunsul potrivit, dar se abținu. Simțea că-i va fi extrem de greu dacă va trebui să se controleze tot timpul. Era mai mult decât putea îndura...

— Indiferent de sexul dumitale – și din acest moment voi fi atent să nu mai fac nici o referire la el –, ești cea mai calmă persoană de aici, cu excepția lui Duval. Care, presupun, nici nu-și dă seama că se află în acest loc.

— Nu-l subestima, domnule Grant. Știe că-i aici, te asigur! E calm pentru că își dă seama de faptul că misiunea ce ne revine este mult mai importantă decât propria-i viață.

— Din cauza secretului lui Benes?

— Nu. Pentru că este prima oară când miniaturizarea este folosită la această scală. Și pentru că este folosită pentru a salva o viață.

— Va fi indicat să se utilizeze laserul? Gândește-te ce era să pățească degetul meu...

— În mâinile doctorului Duval, laserul va distruge cheagul fără să atingă nici o moleculă din țesutul înconjurător.

— Ai o părere foarte bună despre îndemânarea lui.

— E părerea întregii lumi. Iar eu o împărtășesc, din motive întemeiate. Lucrez cu el de la absolvirea facultății.

— Presupun că nu dă dovadă de prea multă condescendență, și nici de prea multă considerație, doar pentru motivul că ești femeie.

— Nu, nici vorbă de așa ceva.

Întrerupând discuția brusc, fata se întoarse la scaunul ei și-și puse centura dintr-o singură mișcare.

— Domnule doctor Michaels, vă așteptăm! strigă Owens.

Michaels, care acum se plimba încet prin cabină, părea, pentru moment, preocupat și nesigur. Aruncă o scurtă privire spre persoanele prinse de scaune, se așeză și-și fixă și el centura.

Owens coborî din compartimentul lui, verifică rapid fiecare centură, urcă la loc și și-o prinse pe a lui.

— În regulă, domnule Grant. Spune-le că suntem gata.

Grant se supuse, iar megafonul răsună de îndată:

— ATENȚIE, *PROTEUS*, ATENȚIE, *PROTEUS*. ACESTA ESTE ULTIMUL MESAJ VOCAL PE CARE-L VEȚI PRIMI PÂNĂ LA SFÂRȘITUL MISIUNII. DISPUNEȚI DE ȘAIZECI DE MINUTE, TIMP OBIECTIV.

ODATĂ MINIATURIZAREA TERMINATĂ, ÎNREGISTRATORUL DE TIMP AL NAVEI VA ARĂTA NUMĂRUL ȘAIZECI. TREBUIE SĂ FIȚI TOT TIMPUL ATENȚI LA ACEST AFIȘAJ, CARE VA DESCREȘTE CU O UNITATE LA FIECARE MINUT. NU AVEȚI – REPET, NU AVEȚI – ÎNCREDERE ÎN APRECIERILE VOASTRE SUBIECTIVE PRIVIND TRECEREA TIMPULUI. TREBUIE SĂ IEȘIȚI DIN TRUPUL LUI BENES ÎNAINTE CA VALOAREA AFIȘATĂ SĂ AJUNGĂ LA ZERO. DACĂ NU VEȚI IEȘI, ÎL VEȚI UCIDE PE BENES, INDIFERENT DE SUCCESUL OPERAȚIEI. MULT NOROC!

Vocea se opri, iar Grant nu găsi altă metodă mai originală pentru a se încuraja decât repetarea banalei formule „Asta e situația!".

Spre surpriza lui, își dădu seama că rostise cuvintele cu voce tare.

De lângă el, Michaels răspunse, zâmbind istovit:

— Da, asta e!

*

În turnul de observare, Carter aștepta. Se surprinse dorind să se afle în *Proteus*, nu în afara lui. Urma o oră dificilă, în care i-ar fi fost mai ușor să se găsească într-un loc în care să știe, în fiecare moment, ce se întâmplă.

Tresări auzind zgomotul subit al mesajului telegrafiat.

— *Proteus* raportează că totul a fost pregătit, răsună imediat vocea operatorului.

— Miniaturizatorul! strigă Carter.

Tasta cuvenită, cu inscripția MIN, de pe panoul cuvenit, fu atinsă de degetul cuvenit al tehnicianului cuvenit. „Parcă ar fi un balet", gândi generalul. „Fiecare om se află la locul lui, fiecare mișcare e prevăzută". Dar era vorba de un dans al cărui sfârșit nu-l întrevedea nimeni.

Atingerea tastei avu drept rezultat tragerea într-o parte a zidului de la capătul camerei de miniaturizare și apariția treptată a unui disc uriaș, cu suprafața ca un fagure, atârnat de o șină dispusă de-a lungul tavanului. Discul se mișcă spre *Proteus* în tăcere, fără frecare, pe jeturi de aer care-i țineau brațul de suspensie la o distanță de câțiva milimetri de șină.

*

Din interiorul submarinului, discul cu desene geometrice se distingea foarte clar, în timp ce se apropia, ca un monstru ciupit de vărsat.

Fruntea și capul chel al lui Michaels fuseseră năpădite de transpirație.

— Acesta, rosti el cu voce sugrumată, este miniaturizatorul.

Grant deschise gura, intenționând să spună ceva, dar Michaels adăugă în grabă:

— Nu mă întreba cum funcționează. Owens știe. Eu habar n-am.

Tânărul aruncă o privire involuntară în sus, către Owens, care păru că se crispează, că devine rigid. Una dintre mâinile lui, ce era la vedere, strângea o manetă care, presupuse Grant, reprezenta unul dintre dispozitivele importante de comandă ale navei. O strângea cu putere, ca și cum faptul că simțea ceva solid l-ar fi consolat. Sau poate că atingerea oricărei părți din nava pe care o proiectase îi dădea forțe proaspete. El, mai mult decât oricine, cunoștea puterea – sau slăbiciunea – cupolei care-i despărțea printr-un înveliș de o grosime infimă de normalitate.

Agentul întoarse capul și se trezi privind la Duval, ale cărui buze se strâmbară ușor într-un zâmbet.

— Pari tulburat, domnule Grant. Nu-i meseria dumitale să te afli în situații nesigure, păstrându-ți, totuși, sângele rece?

Fir-ar să fie! Oare de câte decenii era hrănit publicul cu basme despre agenții secreți?

— Nu, domnule doctor, răspunse calm Grant. În meseria mea, a te afla într-o situație nesigură fără a-ți face probleme înseamnă moartea imediată. Se așteaptă de la noi să acționăm în mod inteligent, indiferent de starea noastră de spirit. Îmi dau seama că dumneavoastră nu vă este teamă.

— Nu. Sunt numai curios. Mă simt cuprins de un sentiment de uimire. Sunt incredibil de curios și de emoționat. Nu mi-e deloc teamă.

— După părerea dumneavoastră, ce șanse avem să murim?

— Mici, sper. În orice caz, găsesc consolare în religie. M-am spovedit, iar pentru mine moartea nu înseamnă decât o ușă prin care pot păși în altă existență.

Grant nu găsi nici un răspuns rezonabil și tăcu. Pentru el, moartea însemna un zid alb, cu o singură latură, dar trebuia să admită că, oricât de logică i s-ar fi părut în prezent, această concepție îi oferea puțină consolare împotriva viermelui nesiguranței, care (după cum remarcase corect Duval) zăcea încolăcit în mintea lui.

Își dădea seama cu jenă că avea fruntea umedă, poate la fel de umedă ca și cea a lui Michaels, iar Cora se uita la el cu o expresie pe care simțul pudoarei o identifică imediat drept compătimire.

— Și *dumneata* ți-ai mărturisit păcatele, domnișoară Peterson? o întrebă el, pradă unui impuls subit.

— La ce fel de păcate te gândești, domnule Grant? replică fata cu răceală.

Nici de data asta tânărul nu găsi un răspuns, așa că se ghemui în scaun și privi miniaturizatorul, care acum se afla exact deasupra capetelor lor.

— Ce simți când ești miniaturizat, domnule Michaels?

— Nimic, presupun. E o formă de mișcare, de prăbușire în interior, iar dacă este făcută cu o viteză constantă, n-ar trebui să fie diferită de senzația mișcării pe o bandă rulantă cu viteză uniformă.

— Bănuiesc că așa spune teoria, mormăi Grant, cu privirea ațintită asupra miniaturizatorului. Dar senzația adevărată?

— Nu știu. N-am trăit-o niciodată. Totuși, animalele aflate în procesul de miniaturizare n-au părut niciodată stânjenite. După cum am observat personal, își continuau acțiunile în mod normal, fără să le întrerupă.

— Animalele?! exclamă Grant, răsucindu-se în scaun, pentru a-l privi indignat pe Michaels. *Animalele?* N-a fost miniaturizat până acum nici un om?

— Mi-e teamă că avem onoarea de a fi primii.

— Ce emoționant! Să te întreb atunci altceva. Cât de mult a fost miniaturizată până acum o ființă vie – orice ființă vie?

— Cincizeci, răspunse scurt Michaels.

— Poftim?

— Cincizeci. Adică micșorarea a fost efectuată de asemenea manieră încât dimensiunile liniare să reprezinte a cincizecea parte din cele normale.

— Așadar, ca și cum m-ar micșora pe mine până la maximum patru centimetri?

— Da.

— Am priceput însă că miniaturizarea noastră va fi mult mai drastică.

— Într-adevăr, vom fi micșorați aproape de un milion de ori, cred. Owens poate să-ți dea cifrele exacte.

— Cifrele exacte nu contează. Important este doar că-i vorba de o miniaturizare mult mai puternică decât a fost efectuată vreodată.

— Corect.

— Credeți că vom fi capabili să rezistăm sub povara onorurilor cu care vom fi copleșiți în calitatea noastră de pionieri?

— Domnule Grant, spuse Michaels, reușind să extragă de undeva o urmă de umor, mi-e teamă că vom fi obligați să rezistăm! Acum suntem miniaturizați. Chiar acum. Și, după toate aparențele, nu simți nimic.

— Sfinte Dumnezeule! mormăi tânărul și privi din nou în sus, cu atenție.

Suprafața miniaturizatorului strălucea într-o lumină fără culoare, dar câtuși de puțin orbitoare, ce lăsa impresia că nu era percepută de ochi, ci de nervi în general, pentru că atunci când Grant închise ochii, toate obiectele dispărură, dar lumina rămase, ca o iradiere generală, fără caracteristici.

Pesemne că Michaels îl văzuse închizând inutil ochii, deoarece îi vorbi din nou:

— Nu-i nici lumină, nici o radiație electromagnetică de vreun fel. E o formă de energie ce nu face parte din universul nostru normal. Afectează terminațiile nervoase, iar creierul o interpretează drept lumină, pentru că nu cunoaște altă modalitate de a o interpreta.

— E periculoasă în vreun fel?

— Nu, din câte știu eu, dar, trebuie să recunosc, nu a fost expus nimeni la un nivel atât de intens.

— Din nou pionieri! mormăi Grant.

— Măreț! strigă Duval. Seamănă cu lumina creației!

Plăcile hexagonale de sub navă străluceau, ca răspuns la radiație; până și *Proteus* sclipea, atât în interior, cât și în exterior. Scaunul pe care stătea Grant părea făcut din foc, deși rămăsese solid și rece. Chiar și aerul din jur lucea, răspândind o luminiscență lipsită de căldură. Tovarășii lui de drum și mâinile sale căpătaseră o nuanță de incandescență glacială.

Mâinile luminoase ale lui Duval făcură semnul crucii, într-o mișcare rapidă, iar buzele lui sclipitoare se mișcară.

— V-ați speriat subit, domnule doctor Duval? întrebă Grant.

— Te rogi nu numai din cauza fricii, ci și atunci când vrei să mulțumești pentru privilegiul de a vedea marile minuni ale lui Dumnezeu, răspunse chirurgul cu blândețe.

În sinea lui, Grant recunoscu, oarecum înciudat, că nu ieșise învingător din acel schimb de replici. Nu se descurcase deloc.

— Uitați-vă la pereți! strigă Owens.

Aceștia se îndepărtau în toate direcțiile, cu o viteză sesizabilă, iar tavanul urca. Hotarele încăperii imense erau învăluite într-un amurg pe cale de a se transforma în beznă, întunericul părând și mai intens în contrast cu aerul sclipitor. Miniaturizatorul arăta uriaș. Marginile lui nu se vedeau. În fiecare bucată a fagurelui se afla un fragment de lumină nepământească, o desfășurare regulată a unei mulțimi de stele strălucitoare pe un cer negru.

Grant se pomeni pierzându-și nervozitatea și lăsându-se cuprins de admirație. Cu un efort, privi spre ceilalți. Toți se uitau în sus, hipnotizați

de lumină, de distanțele imense care apăruseră din senin, de camera care căpătase dimensiunile unui univers, de universul care crescuse dincolo de orizontul cunoașterii lor. Subit, lumina scăzu până la un roșu stins, iar semnalele telegrafului fără fir izbucniră într-un staccato, într-un sunet ascuțit, repetat.

— Belinski, de la Rockefeller, a afirmat că senzațiile subiective se schimbă odată cu miniaturizarea, remarcă Michaels. Nimeni nu l-a luat în seamă. Iată, însă, că aceste semnale telegrafice sună diferit.

— În schimb, vocea dumitale nu, spuse Grant.

— Asta din cauză că amândoi am fost miniaturizați în același fel. Mă refer la senzațiile care traversează brește de miniaturizare. De senzațiile din exterior.

Grant traduse, apoi citi mesajul primit: MINIATURIZAREA OPRITĂ TEMPORAR. TOTUL E ÎN REGULĂ? RĂSPUNDEȚI IMEDIAT!

— Totul e în regulă? întrebă sardonic Grant, dar nu primi nici un răspuns. Tăcerea înseamnă aprobare, comentă el și bătu: TOTUL E ÎN ORDINE.

* *

Carter își linse buzele uscate. Privea cu o concentrare dureroasă, în timp ce miniaturizatorul își răspândea strălucirea. Știa că toți cei din camera de jos, până la cel din urmă tehnician, făceau același lucru.

Ființele umane vii nu fuseseră niciodată miniaturizate. De asemenea, nici un obiect atât de mare precum *Proteus*. Nimic – om sau animal, viu sau mort, mare sau mic – nu fusese miniaturizat atât de drastic.

Responsabilitatea îi aparținea în întregime. El era responsabil pentru tot coșmarul acela continuu...

— Merge! se auzi șoapta aproape triumfătoare a tehnicianului de la pupitrul de miniaturizare.

Cuvântul se auzise limpede prin sistemul de comunicare, în timp ce Carter privea cum *Proteus* se micșora: la început, încet, astfel încât îți dădeai seama de ceea ce se întâmpla, doar prin schimbarea felului în care submarinul acoperea structura hexagonală ce alcătuia podeaua. Plăcile ce fuseseră acoperite parțial de marginile navei ieșeau treptat la iveală, apoi se văzură și plăcile care fuseseră ascunse complet.

În jurul lui *Proteus* apărură lespezile hexagonale, iar viteza de miniaturizare se mări, până când nava se micșoră ca un bulgăre de gheață pus pe o suprafață încinsă.

Carter privise de o sută de ori procesul de miniaturizare, dar niciodată efectul nu fusese identic cu cel pe care-l trăia acum. Avea senzația

că nava se prăbușea într-o gaură adâncă, infinit de adâncă, într-o tăcere absolută, devenind mai mică, tot mai mică, pe măsură ce distanța creștea la kilometri, zeci de kilometri, sute...

Nava ajunsese cât un gândac rătăcit în mijlocul hexagonului central, aflat chiar sub miniaturizator; odihnindu-se pe singurul hexagon roșu din lumea celor albe – modulul zero.

Proteus continua să se contracteze. Brusc, cu un efort, Carter ridică o mână. Strălucirea miniaturizatorului scăzu până la un roșu stins, iar procesul de micșorare încetă.

— Aflați cum se simt, înainte de a continua.

Exista posibilitatea să fi murit sau, la fel de rău, să fi devenit incapabili să-și îndeplinească misiunea cu un minimum de eficiență. În acest caz, pierduseră partida și era mai bine să știe acest lucru din timp.

— Am primit mesajul de răspuns, se auzi vocea tehnicianului responsabil cu comunicațiile. Conținutul este: TOTUL E ÎN ORDINE.

Carter gândi: „Dacă n-ar fi în stare să lucreze, ar trebui să fie capabili să-și dea seama că nu-s în stare."

Dar n-avea cum să verifice care era adevărul. Trebuia să creadă că totul mergea bine, dacă echipajul de pe *Proteus* spunea că totul era în regulă.

— Ridicați nava! ordonă el.

Capitolul 7
SCUFUNDAREA

Încet, modulul zero se ridică din podea – un stâlp hexagonal neted, având partea superioară roșie și laturile albe, purtând pe el *Proteus*-ul ce măsura mai puțin de trei centimetri. Când vârful coloanei ajunse la un metru și un sfert de podea, mișcarea se opri.

— Totul e pregătit pentru faza a doua, domnule, se auzi vocea unui tehnician.

Carter aruncă o privire spre Reid, care dădu din cap.

— Faza a doua! spuse generalul.

Un panou alunecă într-o parte și în încăpere pătrunse un aparat de manevrare (un „waldo" gigantic – numit astfel de primii tehnicieni nucleari, după un personaj din povestirile de science fiction de prin anii '40, aflase Carter), plutind pe jeturi silențioase de aer. Avea o înălțime de aproximativ patru metri și consta într-un scripete instalat pe un trepied, scripete care controla un braț vertical atârnat de o extindere orizontală. Brațul însuși era alcătuit din trepte, fiecare bucată având dimensiuni mai mici decât cea de deasupra. În cazul respectiv, existau trei trepte, iar cea inferioară, lungă de vreo șase centimetri, fusese construită din bucăți de sârmă de oțel, groase de șapte milimetri, curbate astfel încât să se strângă întrepătrunzându-se.

La baza aparatului se aflau însemnele FCRM și o inscripție: MÂNUITOR DE PRECIZIE PENTRU MINIATURIZARE.

Odată cu dispozitivul de manevrare, în încăpere își făcuseră apariția trei tehnicieni, iar în urma lor venea o soră medicală în uniformă, care aștepta cu o nerăbdare vizibilă. Părul ei castaniu, îndesat sub bonetă, arăta aranjat în grabă, de parcă în ziua aceea avusese alte lucruri în minte.

Doi dintre tehnicieni aranjară brațul waldo-ului exact deasupra navei micșorate. Pentru o reglare fină, trei raze de lumină, subțiri cât firul de

păr, ieșiră din suportul brațului, îndreptându-se spre suprafața modulului zero. Distanța ce despărțea fiecare rază de centrul modulului era transformată în intensitate luminoasă pe un ecran mic, circular, împărțit în trei segmente, care se uneau în mijlocul acestuia.

Intensitățile luminoase, evident inegale, se modificau ușor, pe măsură ce al treilea tehnician rotea un buton. Cu îndemânarea obținută printr-o practică îndelungată, individul aduse cele trei segmente la o intensitate egală, în câteva secunde; suficient de egale pentru a se șterge hotarele dintre ele. Apoi tehnicianul apăsă un comutator și puse waldo-ul în funcțiune. Liniile de lumină pentru centrare se stinseră, iar raza mai largă a unui proiector lumină *Proteus*, prin reflectare indirectă.

Fu manevrat alt dispozitiv de comandă, și brațul coborî către submarin încet, cu grijă. Tehnicianul își ținea respirația. Probabil că el mânuise mai multe obiecte miniaturizate decât oricine din țară. Poate chiar mai multe decât oricine din lume (deși nimeni nu putea ști ce se întâmpla în Cealaltă Parte, bineînțeles). Dar ceea ce se întâmpla acum nu avea precedent. Urma să ridice ceva cu o masă normală mult mai mare decât întâlnise până acum, și care, în plus, conținea cinci ființe umane vii. Până și o vibrație cât de slabă, abia perceptibilă, ar fi fost suficientă pentru a le ucide.

Ghearele de jos se deschiseră și alunecară încet peste *Proteus*. Tehnicianul le opri și încercă să se asigure cu proprii lui ochi că aparatul îi arăta adevărul. Ghearele fuseseră centrate perfect. Se strânseră lent, câte un pic, până se închiseră sub navă, alcătuind un leagăn ajustat cu precizie.

Apoi modulul zero coborî și lăsă submarinul suspendat în leagănul ghearelor.

Acel stâlp hexagonal nu se opri la nivelul podelei, ci coborî mai departe. Pentru câteva minute, sub nava ce atârna în gol rămase doar o gaură.

Din groapa lăsată de modulul zero începură să se ridice pereți din sticlă. Când pereții aceia transparenți, circulari, atinseră o înălțime de o jumătate de metru, se ivi meniscul unui lichid limpede. Când modulul zero ajunse din nou la nivelul podelei, pe el se afla un cilindru cu diametrul de 0,3 metri și înalt de 1,2 metri, două treimi din acesta fiind ocupate de un lichid. Cilindrul era plasat pe un suport circular din plută, pe care scria: SOLUȚIE SALINĂ.

Brațul waldo-ului, care nu se clintise în timpul acestei schimbări, atârna deasupra soluției. Nava era suspendată deasupra părții superioare a cilindrului, la o distanță de maximum o jumătate de metru de suprafața lichidului.

Imediat, brațul începu să se lase în jos încet, foarte încet. Se opri când *Proteus* ajunse aproape de nivelul soluției saline, apoi prinse să se miște din nou, cu o viteză micșorată de zece mii de ori. Angrenajele de sub comanda imediată a tehnicianului funcționau de zor, în timp ce nava cobora cu o viteză insesizabilă pentru ochi.

Contact! Nava coborî mai mult, încă un pic, scufundându-se pe jumătate. Tehnicianul o ținu așa un moment, apoi, la fel de încet ca și până atunci, desfăcu ghearele și, după ce se asigură că fiecare sârmă se îndepărtase de submarin, le ridică din lichid.

În final, cu un oftat de ușurare, trase brațul și opri waldo-ul.

— În regulă, să plecăm de aici! le spuse el colegilor săi, care-l asistaseră. – Apoi, amintindu-și că mai avea ceva de făcut, răcni cu o voce schimbată, oficială: Nava se află în seringă, domnule general!

— Bine! rosti Carter.Verificați starea echipajului!

*

Transferul de pe modul în seringă fusese făcut cu destulă delicatețe, din punctul de vedere al lumii normale, dar pentru cei din interiorul lui *Proteus* însemnase cu totul altceva.

Grant transmisese semnalul TOTUL E ÎN ORDINE și, depășind momentul inițial de greață provocat de zdruncinătura modulului zero, care începuse să se ridice, întrebase:

— Ce urmează acum? Altă miniaturizare? Are cineva vreo idee?

— Trebuie să ne scufundăm, înaintea următoarei etape de miniaturizare, răspunse Owens.

— Să ne scufundăm?

Dar această nouă întrebare rămăsese fără răspuns. Grant privise din nou spre universul neclar al camerei de miniaturizare și zărise prima dată giganții.

Cei care se apropiau de ei erau oameni – oameni ca niște turnuri – în lumina cețoasă din exterior provocând o impresie stranie, ca și când ar fi fost văzuți în oglinzi gigantice, deformante. O cataramă de curea era un pătrat de metal cu latura de o jumătate de metru. Un pantof, undeva, jos, în depărtare, părea un vagon. În direcția opusă, un nas arăta cât un munte ce înconjura tunelele gemene ale nărilor. Oamenii aceia se mișcau cu o încetineală bizară.

— Simțul timpului! mormăise Michaels, apoi se aplecase și se uitase la ceasul de la mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebase Grant.

— Încă una dintre sugestiile lui Belinski: că simțul timpului se modifică, odată cu miniaturizarea. Timpul obișnuit pare să se dilate, astfel

încât acum, cinci minute lasă impresia că durează, din câte îmi dau seama, zece minute. Efectul devine mai intens, funcție de gradul de miniaturizare, dar nu știu care-i relația exactă. Belinski ar fi avut nevoie de datele experimentale de care dispunem noi acum. Privește!

Îi arătase ceasul de la mână.

Grant îi făcuse pe plac, apoi se uitase la al lui. Secundarul părea că se târăște. Dusese ceasul la ureche. Se auzea ticăitul slab al mecanismului, dar sunetul respectiv venea de foarte departe.

— Asta-i bine, spusese Michaels. Dispunem de o oră, dar vom avea impresia că-s mai multe ore. Destul de multe, probabil...

— Vrei să spui că ne vom mișca mai iute?

— Nouă ni se va părea ceva normal. Dar din punctul de vedere al unui observator din lumea exterioară, ne vom mișca foarte repede. Vom face mai multe lucruri într-un timp dat. Ceea ce-i bine, având în vedere perioada limitată de care dispunem.

— Dar..., dăduse Grant să pună o nouă întrebare.

— Te rog! îl întrerupsese Michaels, dând din cap. Nu pot să-ți explic mai bine! Cred că înțeleg biofizica lui Belinski, dar matematica lui mă depășește. Poate Owens e în stare să te lămurească...

— O să-l întreb după aceea... Dacă va exista un după aceea...

Nava fusese luminată brusc. Lumină obișnuită, albă. Ochii lui Grant surprinseseră o mișcare și priviseră în sus. Ceva cobora. O pereche uriașă de cârlige cuprinsese nava, din fiecare parte.

— Verificați-vă centurile! strigase Owens.

Grant nu se sinchisise. Simțise o mișcare în spate și se întorsese, atât cât îi permisese centura.

— Controlam dacă ești bine strâns, spusese Cora.

— Doar de centură, răspunsese Grant. Oricum, îți mulțumesc!

— Cu plăcere, răspunsese ea, apoi se întorsese spre dreapta, rostind cu solicitudine: Domnule doctor Duval, centura!

— În regulă. Puneți-o pe a ta.

Cora își desfăcuse centura, ca să ajungă la Grant. Apucase însă să și-o strângă la loc, exact la timp. Cârligele ajunseseră în dreptul lor și se apropiaseră, ca niște fălci gigantice, pregătite să-i zdrobească. Grant tresărise, automat. Cârligele se opriseră, se mișcaseră din nou, se uniseră.

Proteus săltase, fusese zguduit, iar tot ce se afla la bord fusese aruncat violent spre dreapta, apoi, mai puțin violent, spre stânga. Un zăngănit aspru, reverberând, umpluse nava.

Urmaseră apoi minute în șir de tăcere, la care se adăuga senzația limpede a atârnării deasupra golului. Nava se smucise ușor și tremurase

un pic. Grant se uitase în jos și văzuse o suprafață întinsă, roșie, coborând, devenind cețoasă și întunecată, apoi dispărând.

Nu avea de unde să știe ce distanță era până la podea, la dimensiunile lor actuale, dar senzația fusese cea pe care ar fi avut-o dacă s-ar fi aplecat pe fereastra unui apartament aflat la etajul douăzeci.

Un obiect atât de mic precum era în momentul acela nava, dacă s-ar fi prăbușit de la o asemenea înălțime, n-ar fi suferit stricăciuni serioase. Rezistența aerului ar fi încetinit căderea până la un nivel ce le-ar fi asigurat salvarea. Cel puțin, dimensiunile reduse le-ar fi fost, în situația aceea, de folos.

Dar Grant își amintise de observațiile făcute de Owens în timpul instruirii. În acel moment, el însuși era alcătuit din tot atâți atomi ca un om cu dimensiuni normale – numărul acestora nu scăzuse, cum ar fi fost normal pentru un obiect atât de mic. Ca urmare, era mai fragil. La fel și nava. O cădere de la înălțimea aceea ar fi dus la zdrobirea submarinului și la moartea echipajului.

Se uitase la leagănul ce susținea nava. Nu se gândise la ce-ar fi însemnat aceasta pentru un om normal. În ochii lui, era alcătuit din piloni curbați din oțel, având diametrul de trei metri, alăturați, formând un leagăn neîntrerupt din metal. Pentru câteva clipe, se simțise în siguranță.

La un moment dat, Owens strigase, cu o voce emoționată:

— Vine!

Grant privise iute în diferite direcții, înainte să-și dea seama despre ce era vorba.

Lumina strălucise printr-o suprafață netedă, transparentă, a unui cerc din sticlă, suficient de mare pentru a înconjura o casă. Acel ceva se ridicase lin, repede. Iar departe, jos – chiar sub ei – se zărise reflectarea sclipitoare, brusc irizată, a luminii în apă.

Proteus fusese suspendat deasupra unui lac. Pereții din sticlă ai cilindrului înconjuraseră întreaga navă, iar suprafața lacului ajunsese doar la cincisprezece metri sub ei.

Grant se lăsase pe spetează scaunului. Nu-i fusese greu să ghicească urmarea. În consecință, se pregătise sufletește, și de aceea nu simțise nici un fel de greață când scaunul păruse că fuge de sub el. Senzația fusese asemănătoare celei pe care o simțise o dată, în timpul unei aterizări pe ocean. Avionul care se angajase în manevră fusese împins în sus, așa cum se cuvenea, dar *Proteus*, ca submarin, n-ar fi trebuit să se comporte la fel.

Grand își încordase mușchii, apoi încercase să se relaxeze, pentru a permite ca șocul să fie preluat de centură, nu de oase.

Izbiseră apa, iar șocul aproape că-i smulsese dinții din fălci.

În continuare, se așteptase să vadă pe hublou stropi, un zid de apă ridicându-se. Observase, în schimb, o umflătură mare, rotunjită lin, uleioasă, ce gonea în depărtare. Apoi, în timp ce se scufundaseră, alta și alta...

Ghearele leagănului se desfăcuseră, iar nava se zbătuse nebunește, apoi se oprise plutind, răsucindu-se încet.

Grant răsuflase profund. Se aflau pe suprafața unui lac, ce nu aducea însă cu cele pe care le mai văzuse.

— Te așteptai la valuri, domnule Grant? întrebase Michaels.

— Da.

— Mărturisesc că și eu. Mintea omenească e un lucru ciudat. Se așteaptă să vadă ceea ce a văzut în trecut. Suntem miniaturizați și am fost puși într-un mic container cu apă. Ni se pare un lac, deci ne așteptam să găsim valuri, spumă și tot tacâmul. Dar, chiar dacă seamănă cu un lac, nu-i decât un tub mic cu apă, de aceea face unde, nu valuri. Și, oricât ai mări o undă, nu seamănă cu un val.

— Destul de interesant, murmurase Grant.

Rostogolirile groase de lichid, care, la dimensiuni normale, ar fi fost niște încrețituri mărunte, continuaseră să gonească spre exterior. Reflectate de zidul îndepărtat, se întorseseră și creaseră modele de interferență care sfărâmaseră undele în încrețituri separate, în timp ce *Proteus* urcase și coborâse în cadență extremă.

— Interesant? exclamase Cora, indignată. Asta-i tot ce spui? E pur și simplu magnific!

— Lucrarea Sa, adăugase Duval, este maiestuoasă la orice nivel!

— În regulă, rânjise Grant. Fie cum ziceți voi: magnific și maiestuos. Numai că mi s-a cam făcut greață, așa, o idee, înțelegeți...

— Oh, domnule Grant, ai un talent de a strica plăcerea altora...

— Îmi pare rău...

Radioul pornise, iar Grant trimisese din nou mesajul TOTUL E ÎN REGULĂ. Rezistase impulsului de a adăuga: „și toți avem rău de mare".

Chiar și Cora începuse să dea semne că nu se simțea bine. Poate că n-ar fi trebuit să-i strecoare ideea în minte...

— Trebuie să ne scufundăm cu ajutorul comenzilor manuale, zisese Owens. Grant, desfă-ți centura și deschide valvele unu și doi.

Grant se ridicase nesigur în picioare, încântat de simțământul pe care i-l trezea libertatea – chiar și limitată – de a merge, și se duse la o valvă fluture, pe care scria UNU, de pe batardou.

— Mă ocup eu de cealaltă, spusese Duval.

Privirile lor se întâlniseră pentru o clipă, iar Duval, stânjenit parcă de apropierea bruscă de altă făptură umană, zâmbise ezitant. Grant îi

răspunsese, dar nu se putuse abține să nu se gândească, indignat: „Oare Cora era capabilă să aibă vreun sentiment pentru această masă de nesimțire?".

Odată valvele deschise, lichidul înconjurător pătrunsese în compartimentele de balast ale submarinului, iar fluidul din jur se înălțase din ce în ce mai mult.

Grant suise câteva trepte din scara ce ducea la cabina superioară și întrebase:

— Cum ți se pare, căpitane?

— Greu de spus, clătinase din cap Owens. Indicațiile aparatelor n-au nici o semnificație. Au fost proiectate pentru un ocean adevărat. Nu l-am conceput pe *Proteus* pentru așa ceva!

— Nici mama mea nu m-a conceput pentru așa ceva, dacă tot veni vorba, mormăise tânărul.

În scurt timp, se scufundaseră complet. Duval închisese ambele valve, iar Grant se întorsese pe scaunul lui.

Își pusese centura încă o dată, pradă unui sentiment vecin cu încântarea. După ce ajunseseră sub suprafața apei, ridicarea și coborârea chinuitoare a navei încetaseră, lăsând locul unei binecuvântate imobilități...

*

Carter încercă să-și descleștеze pumnii. Până acum, operațiunea se desfășurase normal. Semnalul TOTUL E ÎN REGULĂ venise de pe submarinul care acum aducea cu o capsulă mică, sclipind în soluția salină.

— Faza a treia, zise el.

Miniaturizatorul, a cărei strălucire rămăsese slabă în timpul celei de-a doua faze, își recăpătă nimbul alb, dar numai prin activarea secțiunilor centrale ale fagurelui.

Carter privi atent. Greu de spus dacă vedea ceva în realitate sau dacă era doar produsul minții lui încordate. Nu, tremura din nou, cu adevărat!

Insecta de trei centimetri își reducea mărimea, și probabil că același lucru se întâmpla și cu apa din jurul ei. Focalizarea razei de miniaturizare era precisă, iar generalul renunță să-și mai țină răsuflarea. În fiecare etapă, exista un pericol aparte, special.

În timp ce privea, Carter își imagina ce s-ar fi întâmplat dacă raza n-ar fi fost atât de precisă. Cum ar fi fost dacă jumătate din *Proteus* s-ar fi miniaturizat rapid, în timp ce cealaltă jumătate, aflată la marginea

razei, s-ar fi miniaturizat mai lent sau deloc? Dar așa ceva nu se întâmplase și, ca atare, trebuia să-și scoată asemenea gânduri din minte.

Acum, Proteus ajunsese cât un punct. Apoi întregul miniaturizator fu cuprins de strălucire. Nu avea rost să încerce să focalizeze raza asupra unui lucru prea mic pentru a fi văzut.

„În regulă", gândi Carter în sinea lui. „Acum fă restul trebii!"

Întregul cilindru plin cu lichid se micșora, din ce în ce mai iute, până când, în cele din urmă, deveni un recipient înalt de cinci centimetri, cu diametrul de cincisprezece milimetri, iar undeva, în lichidul miniaturizat, se afla un ultraminiaturizat *Proteus*, nu mai mare decât o bacterie. Miniaturizatorul își reduse din nou luminozitatea.

— Luați legătura cu ei, spuse Carter, cu un aer îngrijorat. Încercați să obțineți vreo știre de la ei.

Respiră cu greutate, simțindu-și gâtul uscat, până când i se anunță din nou semnalul TOTUL E ÎN ORDINE. Patru bărbați și o femeie care, cu puțin timp înainte, stătuseră în fața lui, plini de viață, în mărime reală, se preschimbaseră acum în niște bucățele mărunte de materie, închise într-o navă de mărimea unui microb – și totuși, rămăseseră în viață.

Întinse mâinile, cu palmele în jos:

— Duceți miniaturizatorul în depozit!

În vreme ce aparatul era scos din încăpere, lumina slabă pe care acesta o emana, mai sclipi o dată.

Un ecran alb, circular, de pe peretele de deasupra capului lui Carter, se aprinse, arătând numărul 60 în cifre întunecate.

Generalul îi făcu semn lui Reid:

— Preia comanda, Don! Din această clipă, avem la dispoziție șaizeci de minute...

Capitolul 8
PĂTRUNDEREA

Lumina miniaturizatorului strălucise din nou după scufundare, iar lichidul din jur se transformase într-un lapte opac, sclipitor – și totuși, nu urmase nimic care să fi fost observabil din interiorul navei. N-aveau de unde să știe dacă opacitatea se răspândise mai departe și dacă *Proteus* se micșora în continuare.

Nici Grant, nici ceilalți nu scoseseră o vorbă în această perioadă, ce păruse că durează o veșnicie. Când lumina miniaturizatorului dispăru, Owens strigă:

— Toată lumea e bine?

— Eu personal sunt bine, răspunse Duval.

Cora dădu din cap, Grant înălță o mână, într-un gest liniștitor, Michaels ridică ușor din umeri și spuse:

— E-n regulă.

— Bine, oftă căpitanul. Cred că am ajuns la capătul miniaturizării.

Apoi, el apăsă o tastă de care nu se atinsese până atunci. Timp de câteva clipe neliniștitoare, așteptă ca un ecran să prindă viață. Curând, pe acesta se ivi numărul 60, cu caractere negre, ascuțite. Un ecran similar, plasat în partea de jos a navei, vizibil pentru ceilalți patru, reda același lucru.

Telegraful fără fir țăcăni puternic, iar Grant răspunse, transmițând mesajul: TOTUL E ÎN ORDINE.

— Cei de afară anunță că s-a terminat miniaturizarea, comentă tânărul, în continuare, cu glas tare. Ai avut dreptate, căpitane Owens!

— Am izbutit! oftă celălalt.

„Miniaturizarea s-a terminat", gândi Grant, „dar misiunea, nu. Abia acum începe. Șaizeci. Șaizeci de minute."

— Domnule căpitan, de ce vibrează nava? întrebă el. Ceva nu merge cum trebuie?

— O simt și eu, interveni Michaels. E o vibrație variabilă.

— Și eu am simțit-o, spuse Cora.

Owens coborî din cabina lui, ștergându-și fruntea cu o batistă mare.

— Nu putem împiedica asta. E mișcarea browniană.

Michaels ridică mâinile, exclamând „Oh, Doamne!", cu o acceptare resemnată, neajutorată.

— Ce mișcare? întrebă Grant.

— A lui Brown, dacă ții morțiș să știi. Robert Brown, un botanist scoțian din secolul al optsprezecelea, a fost cel care a observat-o primul. În prezent, suntem bombardați cu molecule de apă din toate părțile. Dacă am avea dimensiuni normale, moleculele ar fi atât de mici, în comparație cu noi, încât această ciocnire nu ne-ar afecta. Dar faptul că am fost miniaturizați duce aproximativ la același rezultat ca în cazul în care noi ne-am fi păstrat dimensiunile originale, dar tot ce se află în mediul înconjurător s-ar fi mărit imens.

— Ca apa din jur.

— Exact. Până acum, văd că pricepi despre ce-i vorba. Deci, apa din jur a fost miniaturizată în parte, odată cu noi. Când vom pătrunde în curentul de sânge, fiecare moleculă de apă va cântări un miligram sau ceva de ordinul acesta. Ele vor fi prea mici pentru a ne afecta, fiecare în parte, dar ne vor izbi cu miile, din toate direcțiile, iar aceste lovituri nu vor fi distribuite uniform. La un moment dat, din dreapta ne vor asalta câteva sute în plus, comparativ cu cele ce ne vor lovi din stânga, iar forțele combinate ale acestor câteva sute de molecule suplimentare ne vor deplasa spre stânga. În clipa următoare, vom fi împinși un pic în jos, și așa mai departe. Vibrațiile pe care le simțim acum sunt rezultatul acestor lovituri moleculare aleatorii. Mai târziu, va fi și mai rău.

— Grozav! gemu Grant. Greață, primește-mă la pieptul tău!

— Va dura cel mult o oră, spuse furioasă Cora. Te rog să te comporți ca un adult!

— Owens, nava va rezista izbiturilor? întrebă Michaels, cu o îngrijorare evidentă.

— Cred că da, răspunse căpitanul. În prealabil, am făcut unele calcule referitoare la problema asta. Ținând cont de faza prin care trecem acum, pot afirma că estimările mele n-au fost departe de adevăr. Vom rezista.

— Chiar dacă nava ar fi strivită, ar rezista bombardamentului moleculelor încă un timp, spuse Cora. Dacă totul merge bine, vom ajunge la cheag în cincisprezece minute, chiar mai puțin, iar după aceea într-adevăr nu mai contează ce se întâmplă...

Michaels izbi cu pumnul în brațul scaunului.

— Domnișoară Peterson, vorbești prostii! Ce presupui că se va întâmpla în cazul în care vom reuși să ajungem la cheag, îl vom distruge, îl vom vindeca pe Benes, dar după aceea *Proteus* va fi sfărâmat? Vreau să spun, în afară de moartea noastră, pe care-s dispus s-o consider drept o bagatelă, de dragul discuției... Nu pricepi că acest lucru va duce și la moartea lui Benes?

— Înțelegem, interveni Duval, pe un ton calm.

— Poate că acest lucru nu e valabil și pentru asistenta dumitale. Dacă nava va fi făcută bucăți, domnișoară Peterson, după ce vor trece cele șaizeci de minute – nu, numai cincizeci și nouă – fiecare fragment în parte, oricât de mic ar fi, se va mări, ajungând la dimensiunile normale. Chiar dacă se va zdrobi până la nivel atomic, fiecare atom se va mări, iar Benes va fi ciuruit din toate părțile de materia submarinului și a noastră.

Michaels respiră profund, scoțând un fel de mormăit, apoi continuă:

— E ușor să ieșim în lumea reală, dacă suntem întregi. Dacă nava va fi transformată în fragmente, nu va exista nici o posibilitate de a extrage fiecare bucată din trupul lui Benes. Indiferent ce-am face, vor rămâne destule „cioburi" cât să-l omoare în momentul revenirii la normal. Ai înțeles?

Cora se făcu mică de tot în scaunul ei.

— Nu m-am gândit la asta...

— Ei bine, gândește-te! se răsti Michaels. Și tu, Owens. Vreau să știu dacă *Proteus* va rezista mișcării browniene! Nu mă refer doar la posibilitatea de a ajunge la cheag – mă interesează dacă vom ajunge la el, îl vom distruge și *ne vom întoarce*! Gândește-te la ce ți-am spus, căpitane. Dacă nu ești convins că submarinul va rezista, nu avem dreptul să continuăm!

— Bine, gata! interveni Grant. Încetează să mai extrapolezi, domnule doctor Michaels, și dă-i o șansă căpitanului să vorbească.

— N-am reușit să-mi formez o părere definitivă până în momentul în care am simțit această mișcare browniană parțială, spuse Owens morocănos. Judecând după mișcarea actuală, pot afirma că vom rezista timp de șaizeci de minute la izbituri puternice.

— Întrebarea este următoarea: se cuvine să ne asumăm riscul numai pe baza impresiilor căpitanului Owens? rânji Michaels.

— Nu-i adevărat! interveni Grant. Întrebarea este: voi accepta eu estimarea făcută de căpitanul Owens? Amintiți-vă, vă rog, că generalul Carter a spus că eu voi lua deciziile strategice. Eu accept declarația lui

Owens, pentru că nu putem consulta pe altcineva care să reprezinte o autoritate în materie sau care să cunoască nava mai bine.

— Atunci, care-i decizia ta?

— Accept estimarea făcută de Owens. Vom executa misiunea.

— Sunt de acord cu tine, Grant, spuse Duval.

Michaels, care devenise roșu la față, dădu din cap.

— Bine, băiete. Să știi însă că am făcut ceea ce mi s-a părut a fi un lucru îndreptățit.

— A fost un lucru îndreptățit, îl liniști Grant, și mă bucur că l-ai făcut.

Tânărul se duse lângă hublou. După un moment, Cora veni alături de el.

— Nu pari speriat, Grant, spuse fata pe un ton calm.

— Pentru că-s un actor bun, Cora, zâmbi el fără veselie. Dacă oricare altul dintre noi ar fi avut responsabilitatea deciziei, aș fi ținut un discurs grozav în favoarea abandonării misiunii. Vezi, am simțăminte lașe, dar încerc să nu iau decizii lașe.

Preț de câteva minute, Cora îl privi atentă.

— Am impresia, domnule Grant, că uneori ești nevoit să te străduiești teribil pentru a părea mai rău decât ești în realitate.

— Nu știu. Am un talent...

În momentul acela, *Proteus* se mișcă brusc, întâi într-o parte, apoi în cealaltă, legănându-se puternic.

„Doamne", gândi Grant, „ne lovim de pereți!"

O prinse pe Cora de braț și o trase către scaunul ei. Apoi, cu greu, reuși să ajungă la locul lui. Owens se chinuia să urce scara, răcnind:

— Fir-ar să fie, ar fi putut să ne avertizeze!

Grant se prinse de scaun și observă că înregistratorul de timp arăta 59. Un minut lung, gândi el. Michaels spusese că simțul timpului își încetinea cadența odată cu miniaturizarea. Avusese perfectă dreptate. Însemna că aveau la dispoziție o perioadă mai mare pentru gândit și acționat.

Totodată, însă, le rămânea și mai mult timp pentru a se răzgândi și pentru a cădea pradă panicii.

Proteus se mișca și mai violent. Nava avea să se sfărâme înainte ca misiunea propriu-zisă să înceapă?

*

Reid îi luă locul lui Carter la fereastră. „Fiola" conținând câțiva mililitri de apă parțial miniaturizată, în care se afla scufundat *Proteus*, total miniaturizat și practic invizibil, sclipea pe modulul zero ca o gemă rară pe o perniță de catifea.

Colonelul se gândi în treacăt la metaforă, fără să-și permită însă o divagație poetică. Calculele fuseseră precise, iar tehnica de miniaturizare putea produce dimensiuni corespunzătoare. Însă acele calcule fuseseră făcute doar în câteva ore, puține la număr, pline de grabă și încărcate de tensiune, cu ajutorul unor programe pe calculator, care nu fuseseră verificate.

Firește, dacă dimensiunea depășea cu puțin mărimea optimă, ea putea fi corectată, dar timpul necesar pentru acest lucru trebuia scăzut din cele șaizeci de minute – care erau, de fapt, doar cincizeci și nouă, fără cincisprezece secunde.

— Faza a patra! ordonă el.

Waldo-ul fusese deja instalat deasupra fiolei, ghearele fiind potrivite pentru o apucare orizontală, nu verticală. Din nou, dispozitivul fu centrat, brațul coborât, ghearele strângându-se cu o delicatețe infinită.

Acum, venise rândul surorii medicale. Aceasta păși iute în față, scoase o cutiuță din buzunar și o deschise. Extrase din ea o baghetă mică de sticlă, ținând-o cu grijă de un cap turtit. Plasă bagheta, vertical, deasupra recipientului, lăsând-o să alunece o fracțiune de centimetru în interiorul acestuia, până când o opri presiunea aerului. O răsuci ușor, apoi spuse:

— Pistonul se potrivește.

(Reid zâmbi ușurat, iar Carter dădu din cap, în semn de aprobare.)

Sora medicală așteptă, iar waldo-ul ridică brațul încet. Cu o infinită lentoare, recipientul și pistonul se înălțară, oprindu-se la zece centimetri deasupra modulului zero.

Cu toată delicatețea de care era în stare, femeia îndepărtă suportul din plută de la capătul inferior al seringii, descoperind o mică protuberanță. Deschizătura îngustă din mijlocul protuberanței fusese acoperită cu un strat subțire din plastic, care n-ar fi rezistat nici măcar la cea mai mică presiune, dar care împiedica orice scurgere, cât timp nu era atinsă.

Cu mișcări iuți, sora scoase un ac de oțel inoxidabil din cutie și-l puse peste protuberanță.

— Acul se potrivește, spuse ea.

Ceea ce fusese un cilindru de sticlă devenise o seringă.

Un al doilea set de gheare ieși din waldo, fiind fixat deasupra capului pistonului, apoi strâns. După aceea, întregul aparat, purtând seringa în cele două gheare, se mișcă lent către ușa mare, dublă, care se deschise la apropierea lui.

Nici o ființă omenească n-ar fi putut să detecteze cu ochiul liber vreo mișcare în lichidul transportat cu atâta grijă de gesturile inuman de line ale mașinii. Dar atât Reid, cât și Carter erau conștienți de faptul că, până

și o mișcare microscopică însemna o furtună pentru echipajul de pe *Proteus*.

Când dispozitivul pătrunse în camera de operații și se opri lângă masă, Carter identifică acest moment, ordonând:

— Contactați submarinul!

Veni următorul răspuns: TOȚI SUNTEM BINE, DAR UN PIC SCUTURAȚI. Generalul se sili să rânjească.

Benes zăcea pe masa de operații, constituind cel de-al doilea punct central din încăpere. Pătura termică îl acoperea până la gât. Din ea ieșeau tuburi de cauciuc, care duceau spre instalația termică aflată dedesubt. Un grup de senzori ce urmau să reacționeze la prezența unei emisii radioactive alcătuiau o emisferă grosolană în jurul capului ras, caroiat, al pacientului.

Mai mulți medici, purtând măști din tifon, secondați de asistentele lor, se îngrămădiseră în jurul lui Benes, cu ochii ațintiți asupra dispozitivului ce se apropia. Înregistratorul de timp, aflat pe perete, tocmai se schimba de la 59 la 58.

Waldo-ul se opri lângă masă.

Doi dintre senzori se mișcară din locul lor, de parcă ar fi căpătat subit viață. Supunându-se comenzilor de la distanță ale unui tehnician agil, se așezară alături de seringă, unul lângă sticlă, celălalt lângă ac.

Un ecran mic, de pe pupitrul tehnicianului, căpătă culoarea verde atunci când pe el apăru un impuls ce apoi se șterse, după care se ivi din nou, dispăru iarăși... continuând așa la nesfârșit...

— Radioactivitatea lui *Proteus* a fost recepționată, spuse tehnicianul.

Carter își izbi palmele cu forță și rânji satisfăcut. Alt prag, unul la care nu îndrăznise să se gândească, fusese depășit. În acest caz, nu era vorba de a fi sesizată radioactivitatea, ci particulele radioactive care fuseseră miniaturizate. Din cauza dimensiunilor incredibil de reduse, ele puteau trece prin senzori fără să-i afecteze. Particulele trebuiau să treacă mai întâi printr-un deminiaturizator, iar necesara juxtapunere dintre respectivul dispozitiv și senzori fusese improvizată în orele frenetice ale dimineții.

Waldo-ul care ținea pistonul seringii apăsă în jos, cu o presiune care creștea lent. Fragila barieră din plastic dintre sticlă și ac se rupse; după un moment, la vârful acului apăru o picătură măruntă, ce căzu într-un container mic, așezat dedesubt. Urmă a doua, apoi a treia picătură.

Pistonul cobora, iar același lucru se întâmpla și cu nivelul apei din seringă. După un timp, impulsul de pe ecranul din fața tehnicianului își schimbă poziția.

— *Proteus* e în ac! strigă el.

Pistonul rămase locului.

— E în regulă? întrebă Carter, privindu-l fix pe Reid.

Acesta dădu din cap și răspunse:

— Putem să-l injectăm.

Seringa fu deplasată, cu ajutorul celor două seturi de gheare, într-o poziție oblică, iar waldo-ul începu să se miște din nou, de data asta către un loc de pe gâtul lui Benes, pe care o infirmieră îl șterse în grabă cu alcool. Pe gât fusese însemnat un cerc mic, iar în interiorul acestuia, o cruce. Vârful acului se apropia de centrul crucii. Senzorii îl urmau.

Vârful acului păru că are un moment de ezitare atunci când atinse pielea. Apoi el se înfipse, pătrunzând până la adâncimea prescrisă. Pistonul se mișcă ușor, iar tehnicianul ce supraveghea senzorii strigă:

— *Proteus* a fost injectat!

Waldo-ul se retrase în grabă. Norul de senzori îi luă locul, aidoma unor antene de insectă, dornice să pipăie, acoperind tot capul și gâtul lui Benes.

— Urmăriți traseul! ordonă același ins, mutând un comutator.

Șase ecrane, fiecare cu impulsuri din diferite poziții, se aprinseră deodată. Informația pe care ele o furnizau era introdusă într-un calculator ce supraveghea harta uriașă a sistemului circulator al lui Benes. Pe această hartă apăru un punct luminos, în artera carotidă. Aici fusese injectat *Proteus*.

Carter se gândi că ar fi fost nimerit să spună o rugăciune, dar nu știa nici una. Pe hartă, distanța dintre punctul luminos și cheagul de sânge din creier părea foarte mică.

Generalul urmări înregistratorul de timp, care-și schimbă indicația în 57, apoi privi mișcarea evidentă, destul de iute, a punctului luminos de-a lungul arterei, către cap, deci către cheag. Pentru o clipă, închise ochii și murmură în gând: „Te rog! Dacă exiști, undeva, *te rog*!".

*

— Ne îndreptăm către Benes, strigă Grant, simțind o ușoară dificultate în respirație. Ne-au anunțat că ne vor dirija până în ac, apoi ne vor injecta în gâtul lui. Iar eu le-am spus că suntem cam zguduiți. Of! Cam zguduiți!

— Bine, mormăi Owens.

Căpitanul se lupta cu instrumentele de comandă, încercând să determine ce anume provoca mișcarea de rotație și să-i neutralizeze efectul. Fără prea mult succes, însă.

— De ce era nevoie să ajungem în ac? întrebă tânărul.

— Vom fi mai bine supravegheați acolo. Iar mișcarea acului ne va afecta mai puțin. Și mai e ceva: dorim să injectăm în Benes cât mai puțină apă miniaturizată.

— Aoleu! exclamă Cora.

Părul i se ciufulise și, în încercarea ei zadarnică de a-l îndepărta din ochi, fata aproape căzuse. Grant încercase s-o prindă, dar Duval o ținuse bine de braț.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, rotirea haotică încetă.

— Am ajuns în ac, oftă ușurat Owens, după care aprinse luminile exterioare ale navei.

Grant privi prin hublou. Nu era mare lucru de văzut afară. Soluția salină părea că sclipește, ca o ceață de licurici. Departe, în sus și în jos, se zărea curba unui obiect care strălucea mai puternic. Să fi fost pereții acului?

Simțind cum îl cuprinde îngrijorarea, se întoarse spre Michaels:

— Domnule doctor...

Michaels ținea ochii închiși. Îi deschise fără chef și întoarse capul în direcția vocii.

— Da, domnule Grant.

— Ce vezi?

Michaels privi în față, își întinse încet mâinile și răspunse:

— Scântei.

— Vezi ceva limpede? N-ai impresia că totul dansează?

— Da, așa e. Dansează.

— Asta înseamnă că ochii noștri sunt afectați de miniaturizare?

— Nu, domnule Grant, oftă obosit Michaels. Dacă te gândești cu groază că ai orbit, las-o baltă! Uită-te în jur, pe *Proteus*. Uită-te la mine. E ceva în neregulă în privința felului în care percepi ceea ce te înconjoară?

— Nu.

— Foarte bine. Aici, vezi unde luminoase miniaturizate, cu o retină miniaturizată la fel, și totul e în regulă. Dar când undele luminoase miniaturizate ies afară, într-o lume mai puțin miniaturizată sau complet neminiaturizată, nu-s reflectate ușor. De fapt, devin penetrante. Vedem doar reflectări intermitente, ici, colo. De aceea, tot ce se află afară pare că pâlpâie.

— Înțeleg. Mulțumesc, doctore!

Michaels oftă din nou.

— Sper să mă obișnuiesc cât mai curând cu blestematul ăsta de balans! Lumina pâlpâitoare și mișcarea browniană, la un loc, mi-au provocat o durere de cap cumplită.

— Pornim! strigă pe neașteptate Owens.

Alunecau înainte – senzația era evidentă. Pereții îndepărtați, curbați, ai acului seringii păreau acum mai solizi, pe măsură ce reflectarea luminilor lor miniaturizate se estompa, se dizolva. Aveau impresia că se aflau pe coama unui val ce se prăbușea pe o pantă infinită.

Deasupra, soliditatea părea că se sfârșește într-un cerc subțire de scânteiere. Cercul se lărgi lent, apoi mai repede – în final, se deschise într-un abis incredibil și totul deveni pâlpâire.

— Acum ne aflăm în artera carotidă, spuse Owens.

Înregistratorul de timp arăta 56.

Capitolul 9

ARTERA

Duval își plimba privirea de jur împrejur, cuprins de exaltare.

— Imaginați-vă, spuse el, ne aflăm în interiorul unui trup omenesc! Într-o arteră! Owens, stinge luminile din cabină! Lasă-ne să vedem lucrarea lui Dumnezeu!

În interiorul navei se făcu întuneric, dar de afară se strecura un fel de lumină fantomatică – reflectarea neuniformă a razelor exterioare miniaturizate, din față și din spate.

Owens plasase *Proteus* într-o stare de virtuală nemișcare în raport cu curentul sangvin arterial, permițându-i să înainteze o dată cu șuvoiul împins de inimă.

— Cred că puteți să vă scoateți centurile, spuse el.

Duval sări în picioare și se apropie de hublou, iar Cora îl urmă de îndată. Rămaseră acolo, scrutând depărtarea, într-un fel de extaz uimit. Michaels se ridică mai calm, aruncă o privire spre cei doi, apoi reveni la harta lui, studiind-o atent.

— O precizie excelentă! declară el.

— Crezi că exista pericolul să nu nimerim în arteră? întrebă Grant.

Pentru un moment, Michaels se uită la el, fără să-l vadă, apoi scuturâ din cap.

— Oh, nu! Așa ceva n-ar fi fost posibil. Dar am fi putut pătrunde dincolo de o răscruce importantă. În acest caz, ne-ar fi fost imposibil să învingem curentul arterial și am fi pierdut timp încercând să găsim o rută alternativă, mai puțin potrivită. Din fericire, însă, nava se află exact unde ar fi trebuit să fie.

— Până acum ne-am descurcat bine, încercă Grant să-l îmbărbăteze, constatând că vocea doctorului tremura.

— Da, mormăi doctorul, apoi adăugă, după o pauză: Din acest punct, putem combina ușurința injectării, rapiditatea curentului și ruta directă, existând șansa de a ajunge la destinație cu o întârziere minimă.

— Excelent! îi cântă în strună tânărul, după care se întoarse spre hublou.

Aproape imediat, fu copleșit de uimire, văzând minunea din fața sa.

Zidul părea a se afla la o distanță de aproape un kilometru și strălucea într-o nuanță de chihlimbariu luminos, cu întreruperi și scânteieri, deoarece în mare parte era ascuns de un amestec teribil de obiecte care pluteau în apropierea submarinului.

Se aflau în fața unui acvariu uriaș, unul care nu era populat de pești, ci de obiecte stranii. Cele mai numeroase erau niște cercuri mari, elastice, cu centrul mai subțire, dar nu găurit. Fiecare dintre ele avea un diametru de două ori mai mare decât nava, era de culoare portocaliu-gălbuie și scânteia intermitent, de parcă ar fi fost acoperit cu aschii de diamant.

— Culoarea nu-i chiar adevărată, spuse Duval. Dacă ar fi posibil să deminiaturizăm undele luminoase pe care le degajă *Proteus* și să miniaturizăm reflectarea ce se întoarce, ar fi mult mai bine. E important să obținem o reflecție corectă.

— Aveți perfectă dreptate, domnule doctor, zise Owens. Lucrările lui Johnson și Antoniani arată că acest lucru este posibil acum. Din nefericire, însă, o asemenea tehnică nu-i la îndemâna oricui, și chiar de-ar fi, n-am fi reușit să pregătim nava pentru asta, într-o singură noapte.

— Cred că nu, îl aprobă Duval.

— Chiar dacă nu-i o reflectare perfectă, spuse Cora, cu o voce în care se ghicea încântarea, au mai mult ca sigur o frumusețe aparte. Arată ca niște baloane ușoare, turtite, care au capturat, fiecare în parte, milioane de stele...

— De fapt, sunt globule roșii, îl lămuri Michaels pe Grant. Au culoarea roșie doar atunci când e vorba de o cantitate mare, dar devin portocalii când sunt luate individual. Cele pe care le vezi, abia au venit de la inimă și cară încărcătura de oxigen către cap și, îndeosebi, spre creier.

Grant continuă să privească, minunându-se. În afară de globule, existau și obiecte mai mici, niște drăcii turtite, aducând cu niște farfurii. (Trombocite, gândi tânărul, ca și cum forma obiectelor i-ar fi readus în memorie cunoștințele dobândite la cursul de fiziologie de la colegiu.)

Unul dintre trombocite veni lent către submarin, trecând atât de aproape încât Grant simți impulsul de a se întinde pentru a îl prinde. Trombocitul se lipi lent de navă, rămase în contact cu ea un moment, apoi se mișcă mai departe, lăsând particule din el lipite de fereastră – o mâzgă care se șterse încetul cu încetul.

— Nu s-a sfărâmat, zise tânărul.

— Nu, răspunse Michaels. Dacă s-ar fi fragmentat, s-ar fi format un cheag. Nu suficient de mare ca să facă rău, sper. Dacă am fi fost mai mari, am fi avut necazuri. Ia uită-te!

Grant privi în direcția indicată de deget. Văzu diverse obiecte mici, ca niște bastoane, fragmente fără formă, precum și o serie de resturi, dar, în primul rând, globule roșii, globule roșii, globule roșii. Apoi zări obiectul pe care i-l arăta Michaels.

Era uriaș și lăptos. Pulsa. La suprafață, avea un aspect grăunțos, în vreme ce în interiorul alb se observau scânteieri negre – stropi de un negru extrem de intens, ca și cum ar fi ars cu o nonlumină orbitoare, proprie.

În interiorul acestui obiect, se afla o zonă mai întunecată, cețoasă datorită substanței lăptoase ce o înconjura, care păstra o formă fixă, neschimbătoare. Întregul său contur nu putea fi observat limpede. La un moment dat, însă, o nișă lăptoasă se deschise în peretele arterei și acea masă imensă păru să se scurgă în ea. Apoi deveni neclară, fiind acoperită de obiectele mai apropiate...

— Ce-a fost asta? întrebă Grant.

— O globulă albă, bineînțeles. Nu-s prea multe dintr-astea. Vreau să spun, în comparație cu globulele roșii. Există cam 650 globule roșii la una albă. Cele albe sunt mult mai mari și se pot mișca independent. Unele dintre ele își pot croi drum în afara vaselor sangvine. Sunt niște ființe îngrozitoare, dacă ținem seama și de mărimea lor. Asta a fost, totuși, cumsecade, de vreme ce a rămas la o distanță acceptabilă.

— Sunt gunoierii trupului, nu?

— Da. Noi avem dimensiunile unei bacterii, dar suntem dotați cu „membrană" din metal, nu cu un perete celular din mucopolizaharide. Sper că globulele albe sunt în stare să-și dea seama de diferență și că nu vor acționa împotriva noastră, cât timp nu vom produce leziuni țesuturilor înconjurătoare.

Grant se străduí să nu mai acorde atâta atenție obiectelor individuale și să încerce să privească panorama ca pe un întreg. Se dădu înapoi și-și mijí ochii.

Era un dans! Fiecare obiect vibra în poziția lui. Cu cât era mai mic, cu atât vibrația era mai pronunțată. Semăna cu un balet colosal, neobișnuit, în care coregraful se țicnise, iar dansatorii fuseseră prinși în strânsoarea unei tarantele veșnice, nebunești.

— O simți? murmură el, închizându-și ochii. Mă refer la mișcarea browniană.

— Da, o simt, răspunse Owens. Nu-i atât de rea pe cât mă așteptam. Curentul sangvin e vâscos, mult mai vâscos decât soluția salină în care am fost scufundați inițial. Iar vâscozitatea puternică reduce mișcarea.

Grant simți nava mișcându-se sub picioarele lui – mai întâi într-o parte, apoi în alta – dar ușor, fără a provoca șocuri, așa cum se întâmplase atunci când se aflaseră în seringă. Conținutul de proteine al părții fluide a sângelui, „proteinele plasmei" (expresia se strecură în mintea lui Grant, venind din trecut), proteja nava.

Nu era rău deloc. Tânărul simți că prinde curaj. Poate că lucrurile începuseră, deja, să meargă cum trebuia...

— Vă sugerez să vă întoarceți cu toții la locurile voastre, spuse Owens. Ne apropiem de o ramificație a arterei și, ca atare, voi fi obligat să cotesc într-o parte.

Ceilalți se așezară din nou pe scaune, continuând să privească însă fascinanți spectacolul din jur.

— Mare păcat că avem doar câteva minute la dispoziție pentru așa ceva! exclamă Cora. Domnule doctor Duval, ce-s astea?

O masă compusă din structuri foarte subțiri, prinse laolaltă, alcătuind o țeavă spiralată, trecu pe lângă ei. O urmară altele, care se expandau și se contractau în timpul deplasării.

— Nu recunosc *asta*, făcu Duval.

— Poate-i un virus, sugeră fata.

— Pare puțin cam mare pentru un virus... Oricum, nu seamănă cu nimic din ce-am văzut. Owens, suntem echipați să luăm probe?

— Ar trebui să ieșim din navă, dacă am vrea să facem una ca asta, domnule doctor. Din păcate, însă, nu ne putem opri pentru probe.

— Hai, s-ar putea să nu mai avem o asemenea șansă! insistă Duval, ridicându-se în picioare. Să luăm un exemplar pe navă. Domnișoară Peterson, dumneata...

— Nava aceasta are o misiune, domnule doctor! spuse Owens.

— Nu contează..., începu Duval, dar se opri, simțind strânsoarea mâinii lui Grant pe umăr.

— Dacă sunteți amabil, domnule doctor, zise tânărul, haideți să nu ne certăm din cauza asta! Avem o treabă de dus la capăt și nu ne putem permite să ne oprim pentru a lua ceva, sau să ne întoarcem să luăm ceva, sau să încetinim ca să luăm ceva. Sper că ați înțeles și că nu veți ridica problema din nou.

În lumina neclară, pâlpâitoare, reflectată de lumea arterială de afară, se vedea clar că Duval tremura.

— Bine! zise el, furios. Oricum, au dispărut...

— După ce ne vom termina treaba, domnule doctor, interveni Cora, se vor pune la punct metode de miniaturizare pentru intervale de timp nedefinite. Atunci vom putea lua parte la explorări adevărate.

— Da, cred că ai dreptate..., murmură chirurgul.

— Perete arterial la dreapta, spuse Owens.

Proteus făcu o curbă lungă, largă, iar zidul lăsă impresia că se afla doar la vreo treizeci de metri. Întinderea chihlimbarie, oarecum ondulată, a stratului endotelial care constituia căptușeala interioară a arterei era vizibilă în toate amănuntele.

— Aha, zise Duval, ce metodă nemaipomenită de a verifica stadiul unei arterioscleroze! Poți să numeri plăcile!

— Și ai putea să le desprinzi, nu-i așa? întrebă Grant.

— Bineînțeles. Iată un proiect pentru viitor. Un submarin ar putea fi trimis printr-un sistem arterial colmatat, pentru a curăța și desprinde zonele sclerozate, pentru a le sfărâma și a lărgi astfel conductele... Totuși, cam scump tratament!

— N-ar fi exclus ca, peste niște ani, operația respectivă să fie automatizată, spuse tânărul. Niște roboți casnici de dimensiuni reduse vor fi trimiși să curățe mizeria. Sau, poate, fiecare om, la începutul maturității, va fi injectat cu o echipă permanentă de asemenea curățitori de vase. Uitați-vă la lungimea acestuia!

Acum ajunseseră aproape de peretele arterial, iar călătoria devenise dificilă datorită vârtejurilor. Dar, privind în față, puteau vedea zidul ce părea a se întinde pe o distanță de mai mulți kilometri, înainte de a coti.

— După cum am amintit mai devreme, interveni Michaels în discuție, sistemul circulator, cuprinzând toate vasele, până la cele mai mici, are o lungime de aproape două sute de mii de kilometri.

— Nu-i rău, făcu Grant.

— Două sute de mii de kilometri la scară normală. La dimensiunile noastre actuale, asta înseamnă... – se opri el o clipă, pentru a face socotelile – ceva între cinci și șase trilioane de kilometri, adică jumătate de an-lumină. O călătorie prin toate vasele sangvine ale lui Benes ar echivala, la dimensiunile noastre, cu o călătorie spre o stea.

Zicând acestea, Michaels le aruncă tuturor o privire morocănoasă. Nici faptul că se găseau în siguranță, nici frumusețea spectacolului din jur nu păreau să-i fi ridicat prea mult moralul.

— Cel puțin, mișcarea browniană nu-i prea rea, zise Grant, încercând să pară vesel.

— Nu, bombăni celălalt. Nu m-am descurcat prea bine cu puțin timp în urmă, când am discutat despre mișcarea browniană...

— Nici Duval, adineauri, în problema recoltării de probe. Nu cred că vreunul dintre noi acționează *cu adevărat* bine.

— Ai putut vedea o mostră tipică de încăpățânare a lui Duval. Să vrea să oprească nava pentru a culege un specimen!

Michaels dădu din cap, apoi se întoarse la hărțile desfășurate pe pupitrul curbat, de lângă perete. Era vorba de un duplicat al versiunii mai mari din turnul de control și al variantei mai reduse din cabina lui Owens.

— Ce viteză avem, căpitane? întrebă el.

— Cincisprezece noduri, la dimensiunile noastre.

— Bineînțeles, la dimensiunile noastre, replică el, țâfnos, luând un calculator de buzunar și făcând niște socoteli. Vom ajunge la ramificație în două minute. Când cotești, menține distanța actuală față de perete. Această manevră ne va permite să ajungem întregi în mijlocul ramificației arterei. După aceea, poți pătrunde ușor în rețeaua capilară, fără să mai fie nevoie să trecem prin altă ramificație. E clar?

— Foarte clar.

Grant aștepta, ținându-și ochii îndreptați spre hublou. Pentru un moment, surprinse umbra profilului Corei, dar imaginea de afară era mai impresionantă decât studierea curbei bărbiei ei.

Două minute? Cât de mult însemnau? Două minute așa cum și le reprezenta noul său simț al timpului? Sau două minute conform înregistratorului de timp? Întoarse capul, pentru a se uita la acesta. Arăta 56, apoi, după câteva clipe, ecranul se șterse, lăsând imediat să apară cifra 55.

Urmă o zdruncinătură puternică, în urma căreia tânărul aproape fu smuls de pe scaun.

— Owens! strigă el. Ce s-a întâmplat?

— Ne-am lovit de ceva? întrebă Duval.

Cu chiu, cu vai, Grant ajunse la scară și reuși să se cațăre pe ea.

— Care-i necazul?

— Nu știu, gâfâi Owens, a cărui figură semăna cu o mască schimonosită din cauza efortului. Nava nu răspunde la comenzi...

Se auzi vocea încordată a lui Michaels:

— Căpitane Owens, corectează cursul! Ne apropiem de perete!

— Știu, gâfâi din nou Owens. Ne aflăm într-un fel de curent.

— Dă-i bătaie mai departe! zise Grant. Fă tot ce se poate!

Apoi, tânărul coborî câteva trepte și, ținându-și spatele sprijinit de scară, pentru a rezista la zgâlțâielile navei, lansă o întrebare fără adresă precisă:

— De ce există un contracurent aici? Nu ne deplasăm de-a lungul curentului arterial?

— Ba da, răspunse Michaels, cu o figură ca de ceară. Nu poate exista nimic care să ne tragă într-o parte cu atâta forță, arătă el spre peretele arterial, care se tot apropia. Trebuie să se fi defectat comenzile. Dacă lovim peretele și producem o leziune, se va forma un cheag peste noi și ne va fixa aici sau vom atrage atenția globulelor albe.

— E imposibil să se întâmple așa ceva într-un sistem închis, interveni Duval. Legile hidrodinamicii...

— Un sistem închis? exclamă Michaels, ridicând din sprâncene, după care, cu un efort, se târî spre hărțile sale; într-un târziu, mormăi:

— Nu-s de nici un folos, am nevoie de mai multe detalii și nu le pot obține aici. Ai grijă, Owens, ține-te departe de perete!

— Îmi dau silința, îi răspunse acesta. Dar e un curent împotriva căruia nu pot lupta!

— Nu încerca să lupți direct, interveni Grant. Așează submarinul pe direcția potrivită și mulțumește-te să păstrezi cursul paralel cu peretele!

Acum ajunseseră destul de aproape pentru a vedea fiecare detaliu al zidului. Fibrele de țesut conjunctiv care serveau ca suport principal arătau ca niște grinzi, aproape ca niște arcade gotice, de culoare galbenă, strălucind din cauza unui strat subțire care le acoperea, strat alcătuit din ceva ce semăna a substanță grasă.

Ele se încordau, ca și cum întreaga structură s-ar fi întins, zăboveau așa un moment, apoi se apropiau din nou. Suprafața dintre mănunchiuri se ondula atunci când grinzile se strângeau. Grant nu avu nevoie de lămuriri suplimentare pentru a ști că privea peretele arterial care pulsa în ritmul bătăilor inimii.

Nava se zgâlțâia din ce în ce mai puternic. Peretele era mai aproape și începuse să arate zgrunțuros. Grinzile din țesut conjunctiv se depărtaseră în unele locuri, de parcă ar fi fost supuse unui torent puternic vreme îndelungată și ar fi început să se îndoaie sub presiune. Vibrau precum cablurile unui gigantic pod suspendat, apropiindu-se de hublou și alunecând de-a lungul acestuia, răspândindu-și culoarea galbenă, strălucitoare, în razele săltărețe ale farurilor navei.

Apropierea următoarei grinzi o făcu pe Cora să țipe de groază.

— Fii atent la ce se petrece *afară*, Owens! strigă Michaels.

— Artera are leziuni, mormăi Duval.

Dar curentul ocoli contrafortul viu și târî nava cu el, aruncând-o într-un vârtej înnebunitor, care-i împinse pe toți grămadă, lipindu-i de peretele din stânga navei.

Grant, care se lovise rău la brațul stâng, o prinse pe Cora cu celălalt braț și o ajută să se mențină în picioare. Apoi privi în sus, încercând să scruteze peisajul prin lumina pâlpâitoare.

— Vârtej! strigă el. Retrageți-vă pe scaune! Puneți-vă centurile!

Particulele de afară, începând cu globulele roșii, au încremenit preț de câteva clipe, de parcă ar fi fost prinse în același curent învârtejit, în timp ce peretele devenea o pată estompată, galbenă, fără detalii.

Duval și Michaels se târâră spre scaune și reușiră să-și prindă centurile.

— Deasupra e un fel de deschizătură! strigă Owens.

— Așează-te pe scaun! o zori Grant pe Cora.

— Asta și *încerc* să fac! gâfâi ea.

Disperat, incapabil să rămână în picioare din cauza balansului puternic al submarinului, Grant o împinse pe fată în scaun și se întinse după centura ei.

Prea târziu! *Proteus* fusese prins în vârtej și ridicat – acum se rotea cu forță, aidoma unui carusel de bâlci.

Printr-un reflex, tânărul reuși să se prindă de un stâlp, apoi se străduí s-o apuce pe Cora, care fusese aruncată la podea. Fata își încleștase degetele de brațul scaunului și se ținea zdravăn.

Grant știa că rotirea aceea dementă avea să mai dureze, de aceea se străduia disperat s-o ajungă pe Cora, dar nu reușea. Scăpă stâlpul și se ținu de fată.

Duval se zbătea zadarnic în scaun – forța centrifugă îl ținuise acolo.

— Rezistă, domnișoară Peterson, o să încerc să te ajut! gemu el.

Făcând un efort teribil, chirurgul reuși să-și slăbească un pic centura, în timp ce Michaels îl privea neajutorat. Owens, prins cu treburi în cabina lui, rămăsese complet în afara scenei.

Ca o consecință a forței centrifuge, picioarele Corei părăsiră podeaua.

— Nu pot..., țipă fata.

Neavând de ales, Grant îi dădu drumul, apoi alunecă, dându-se de-a berbeleacul, agățând cu piciorul baza unui scaun și lovindu-se zdravăn. După aceea, reuși să-și fixeze și mâna stângă, iar cu dreapta o apucă pe Cora de încheietură, exact când aceasta descleștase degetele de pe scaun.

Proteus se rotea și mai repede, părând că se apleacă într-o parte. Grant nu mai putea să reziste în poziția aceea încordată; piciorul îi alunecă de pe suportul scaunului. Brațul, învinețit și dureros din cauza contactului anterior cu peretele, primi o lovitură suplimentară, ceea ce-l făcu pe tânăr să creadă că se rupsese. Cora se agăță de umărul lui, ținându-se de stofa uniformei cu o disperare vizibilă.

— Își dă seama cineva ce se întâmplă? izbuti tânărul să mormăie.

— O fistulă, răspunse Duval, în timp ce continua să se lupte cu centura. O fistulă arterio-venoasă.

Făcând un efort, Grant își înălță capul și se uită încă o dată prin hublou. Deasupra, peretele arterial ajunsese la capăt. Sclipirea galbenă încetase. Se zărea o breșă înconjurată cu negru. Aceasta se întindea, în sus și în jos, cât putea cuprinde cu privirea, iar globulele roșii și alte

obiecte dispăreau în ea. Chiar și ocazionalele globule albe, atât de înfricoșătoare, erau supte imediat în gaură, de îndată ce apăreau.

— Doar câteva secunde..., gâfâi tânărul. Doar câteva, Cora!

Spunea asta mai degrabă pentru el, pentru brațul lui învinețit, dureros.

Cu o vibrație finală, care aproape îl doborî pe Grant din cauza durerii pe care i-o pricinui, nava trecu prin deschizătură și încetini, încetini, până când, pe neașteptate, ajunse într-o zonă de calm.

Grant se destinse și rămase întins pe spate, respirând cu greutate. Încet, Cora reuși să-și tragă picioarele sub ea și să se ridice.

Duval reuși în sfârșit să se elibereze.

— Domnule Grant, cum te simți? întrebă el, îngenunchind lângă tânăr.

Și Cora se aplecă asupra lui, pipăindu-i ușor brațul, îndrăznind chiar să-l maseze. Grant se strâmbă de durere.

— Nu-l atinge!

— E rupt? întrebă Duval.

— Nu-mi dau seama.

Cu infinită grijă, el încercă să-și îndoaie brațul. După aceea, își prinse bicepsul stâng în palma dreaptă și-l strânse.

— Probabil că nu. Dar, oricum, vor trece săptămâni până voi fi în stare să-l folosesc ca lumea...

Și Michaels se ridicase în picioare. Figura i se schimbase, devenise aproape de nerecunoscut din cauza expresiei de ușurare pe care o reflecta.

— Am reușit! Am reușit! Suntem întregi! Cum e, Owens?

— În ordine, cred, răspunse căpitanul. Nu văd nici o lumină roșie pe panoul de comandă. *Proteus* a încasat mai mult decât fusese prevăzut, dar a rezistat.

Vocea lui reflecta o mândrie evidentă, atât din cauza talentului lui, cât și a capacităților navei.

Cora rămăsese aplecată, cu un aer neajutorat, deasupra lui Grant.

— Sângerezi! exclamă ea șocată.

— Serios? se alarmă el. Unde?

— La coaste. Uniforma e pătată de sânge.

— Oh, asta! răsuflă el ușurat. Am avut niște probleme în Cealaltă Parte. Totul se rezolvă, dacă înlocuiesc pansamentul. Nu-i nimic! Doar niște sânge...

— Trebuie să te scoli, zise fata. Te rog, încearcă...

Cora își strecură un braț sub umărul lui și-l ridică, apoi îi desfăcu uniforma, cu o delicatețe ce dovedea experiență.

— O să mă ocup eu de problema asta. Mai întâi, însă, vreau să-ți mulțumesc. E un moment nepotrivit, dar îți mulțumesc.

— Bine. În tot cazul, îți voi fi recunoscător dacă vei mai face lucrul ăsta și altă dată... Acum, mă ajuți să mă așez pe scaun?

Se împleticea, Cora ajutându-l dintr-o parte, iar Michaels din cealaltă. Duval, după ce aruncase o privire spre ei, se dusese spre hublou.

— Ce se mai întâmplă? întrebă Grant.

— O fistulă arterio-ven... În regulă, să spunem altfel. O legătură anormală între o arteră și o venă mică. Se întâmplă uneori, în principiu ca urmare a unei traume fizice. Benes a avut parte de așa ceva când s-a lovit în mașină, presupun... Reprezintă o imperfecțiune, un fel de ineficiență, dar în cazul de față nu-i ceva serios. E ceva microscopic. Un vârtej mărunt.

— Un vârtej mărunt? Ăsta?

— La scala noastră miniaturizată, reprezintă o vâltoare gigantică.

— Chestia asta nu apărea pe hărțile sistemului circulator, Michaels? întrebă Grant.

— Ar fi trebuit. Probabil că o voi găsi pe harta de pe navă, dacă voi reuși s-o măresc suficient. Necazul e că am fost siliți să facem analiza inițială în trei ore, iar eu n-am observat fistula. N-am nici o scuză.

— Bine, bine... Înseamnă că am pierdut câteva minute. Să pregătim o rută alternativă, iar Owens s-o ia pe acolo. Cât timp ne-a mai rămas, căpitane? întrebă tânărul, uitându-se automat la înregistrator care arăta 52.

— Cincizeci și două de minute, îi confirmă Owens.

— Așadar, avem suficient timp...

Michaels îl privi pe Grant cu sprâncenele ridicate.

— Nici vorbă de așa ceva, Grant! N-ai înțeles ce s-a întâmplat? S-a zis cu noi! Am eșuat. Nu mai putem ajunge la cheag, nu-ți dai seama? Trebuie să cerem să fim scoși din trupul lui Benes.

— Vor trece zile întregi înainte ca nava să poată fi miniaturizată din nou! exclamă Cora îngrozită. Benes va muri!

— Nu avem altă soluție. În momentul de față, ne aflăm în vena jugulară. Nu putem să ne întoarcem prin fistulă, pentru că nu suntem în stare să înfruntăm curentul, chiar dacă inima este în stadiul diastolic, între bătăi. Singura rută alternativă posibilă, cea în care am urma curentul venos, trece prin inimă, ceea ce ar însemna sinucidere curată.

— Ești sigur? întrebă Grant, buimăcit.

— Michaels are dreptate, interveni Owens, cu voce răgușită. Misiunea a eșuat.

Capitolul 10
INIMA

În turnul de control se dezlănțuise iadul. Semnalul care indica nava își schimbase foarte puțin poziția pe ecran, dar sistemul de coordonate fusese modificat în mod dramatic.

Auzind sunetul unui semnal de pe monitor, Carter și Reid se întoarseră.

— Domnule, zise individul agitat care apăruse pe ecran, *Proteus* e în afara cursului. Semnalul a fost recepționat în careul 23, nivelul B.

Reid se repezi la fereastra ce dădea către camera hărților. Nu putea zări nimic de la distanță, cu excepția capetelor plecate deasupra diagramelor, într-o concentrare evidentă.

Carter se făcu roșu la față:

— Nu-mi spune numerele astea de careuri! urlă el. Unde se află?

— În vena jugulară, domnule. Se îndreaptă spre vena cavă superioară.

— Într-o *venă*? exclamă Carter, propriile lui vene ieșind alarmant în evidență. Ce naiba caută într-o venă? *Reid*! tună el.

— Da, domnule, reacționă colonelul cu promptitudine. Am auzit.

— Cum au nimerit într-o venă?

— Le-am ordonat celor ce se ocupă de hărți să încerce să localizeze vreo fistulă arterio-venoasă. Asemenea fistule sunt rare, greu de găsit...

— Și ce...

— Înseamnă legături directe între o arteră și o venă mică. Sângele se scurge din arteră în venă și...

— Nu știau că există?

— Evident că nu. Și ceea ce e mai rău...

— Da?

— La scala lor, trecerea asta trebuie să fi fost destul de violentă. E posibil să nu fi supraviețuit.

Carter se întoarse către setul de monitoare și apăsă butonul cel mai apropiat.

— Vreun mesaj nou de la *Proteus*?

— Nu, domnule, sosi imediat răspunsul.

— Atunci intră în legătură cu el! Află ceva! Și raportează-mi imediat!

Urmă o așteptare chinuitoare, timp în care Carter își ținu pieptul nemișcat pe durata a trei, patru respirații obișnuite. În cele din urmă, se stabili legătura.

— *Proteus* raportează, domnule.

— Mulțumesc Domnului pentru asta! murmură generalul. Transmite-mi mesajul!

— Au trecut printr-o fistulă arterio-venoasă, domnule. Nu se pot întoarce și nu pot merge mai departe. Cer permisiunea să fie scoși, domnule.

Carter izbi cu pumnul în masă.

— Nu!

— Dar, domnule general, au dreptate! îndrăzni Reid.

Generalul privi spre înregistratorul de timp. Arăta 51.

— Mai au cincizeci și unu de minute, rosti el, în vreme ce-și simțea buzele tremurând, și vor rămâne acolo cincizeci și unu de minute! Când chestia aia va arăta zero, îi vom scoate. Nu accept să iasă nici măcar cu un singur minut înainte, cu excepția cazului în care misiunea a fost îndeplinită!

— Dar nu există nici o speranță! Dumnezeu știe în ce hal e nava lor! O să omorâm cinci oameni!

— Poate. Dar e riscul pe care și l-au asumat. Să fie clar că nu vom renunța cât timp există cea mai mică șansă de succes!

Ochii lui Reid erau reci, iar mustața zburlită.

— Domnule general, vă gândiți numai la dosarul *dumneavoastră*! Dacă vor muri, voi depune mărturie că i-ați ținut acolo depășind orice limită rezonabilă!

— Îmi asum și riscul acesta, spuse Carter cu un aer mohorât. Acum explică-mi – doar conduci secția medicală – de ce nu se pot mișca.

— Nu se pot întoarce prin fistulă din cauza curentului. Din punct de vedere fizic, acest lucru e imposibil, indiferent de ordinele pe care le veți da. Nivelul presiunii sângelui nu-i la dispoziția armatei!

— De ce nu pot găsi altă rută?

— Din această poziție, toate drumurile ce duc către cheag trec prin inimă. Vârtejurile din strâmtorile inimii îi vor zdrobi într-o clipă – ca atare, nu ne putem asuma acest risc.

— Noi...

— Noi *nu putem*, Carter! Nu din cauză că le punem viețile în pericol, deși și asta ar reprezenta un motiv suficient. Dacă nava va fi strivită,

făcută bucăți, nu vom putea s-o extragem în totalitate, iar mai târziu fragmentele se vor deminiaturiza și-l vor ucide pe Benes. Dacă scoatem oamenii acum, putem încerca să-l operăm pe Benes din exterior.

— O operație fără speranță.

— Nu în asemenea măsură ca situația actuală.

Carter se gândi un moment, apoi rosti calm:

— Colonele Reid, spune-mi, cât timp putem opri inima lui Benes fără să-l ucidem?

Reid se uită la el, nedumerit.

— Nu prea mult...

— Știu. Ți-am cerut durata exactă.

— Ei bine, dat fiind faptul că se află în comă și în stare hipotermică, dar ținând seama și de starea precară a creierului său, aș spune că nu mai mult de șaizeci de secunde. Vreau să spun, în timp real.

— *Proteus* poate străbate inima în mai puțin de șaizeci de secunde?

— Nu știu.

— Trebuie să încerce. După ce eliminăm imposibilul, ceea ce rămâne trebuie încercat, oricât de redusă ar fi speranța. Care-s problemele pe care le implică oprirea inimii?

— Nici una. Ea poate fi oprită cu un simplu pumnal, ca să-l citez pe Hamlet. Mai greu e s-o pornim din nou.

— Asta, dragă colonele, va fi o problemă de care vei răspunde personal, spuse Carter. Pierdem timpul, adăugă el, uitându-se la înregistrator. Să-i dăm drumul. Puneți oamenii din sectorul inimă la lucru, iar eu o să-i instruiesc pe cei de pe *Proteus*.

*

În submarin fuseseră aprinse luminile. Michaels, Duval și Cora, care avea părul răvășit, se strânseseră în jurul lui Grant.

— Asta e, zise tânărul. Vor opri inima lui Benes printr-un șoc electric, în momentul în care ne vom apropia, și o vor porni după ce vom ieși din ea.

— O vor porni din nou! izbucni Michaels. Sunt nebuni? În starea în care se află, Benes nu va putea rezista!

— Presupun că au ajuns la concluzia că-i singura posibilitate pentru a duce misiunea la bun sfârșit.

— Dacă asta-i singura șansă, atunci au dat greș.

— Am experiență în operații pe cord deschis, Michaels, interveni Duval. E posibil. Inima este mai rezistentă decât ne închipuim. Owens, cât timp ne va lua ca să traversăm inima?

Owens se uită la ei de sus, din cabină.

— Tocmai asta calculam, Duval. Dacă nu avem nici o întârziere, putem trece într-un interval cuprins între cincizeci și cinci de secunde și cincizeci și șapte de secunde.

Duval ridică din umeri:

— Deci avem trei secunde în plus.

— Mai bine să nu ne bizuim pe ele, spuse Grant.

— Curentul ne îndreaptă spre inimă, chiar în momentul acesta, continuă căpitanul Owens. Voi porni motoarele. Oricum, trebuie să le testez. Au fost zgâlțâite zdravăn.

O pulsație surdă se declanșă undeva, la pupa, iar senzația de deplasare pe direcția înainte depăși tremurul slab, dezordonat, al mișcării browniene.

— Stingeți luminile, spuse Owens, și relaxați-vă cât timp voi dirija submarinul.

După ce interiorul submarinului se cufundă în întuneric, se îndreptară cu toții spre hublouri, chiar și Michaels.

Lumea din jurul lor se schimbase complet. Firește, era tot sânge, conținând tot felul de fragmente, agregate moleculare, trombocite, globule roșii, dar diferența... diferența...

Se aflau acum în vena cavă superioară, principala venă care venea dinspre cap și gât. Globulele roșii fuseseră stoarse de oxigen și conțineau doar hemoglobină, nu oxihemoglobină, acel compus de-un roșu strălucitor dat de combinația dintre hemoglobină și oxigen.

Hemoglobina era colorată într-un purpuriu albăstrui, iar în reflectarea dezordonată a undelor luminoase miniaturizate provenind de la farurile navei fiecare globulă sclipea în fulgerări de albastru și verde, cu întrepătrunderi frecvente de purpuriu. În jur, totul căpătase nuanța acestor corpusculi dezoxigenați.

Trombocitele alunecau prin umbră, iar nava trecu de două ori – din fericire, la distanță sigură – pe lângă înfoierea gigantică a globulelor albe, care aveau acum culoarea crem, cu o nuanță verzuie.

Grant privi din nou profilul Corei. Chipul fetei trăda, ca și mai înainte, o adorație pioasă, părând mult mai misterios în albastrul umbros. Era regina de gheață a unei regiuni polare luminate de o aureolă boreală albastră-verde, fantazează Grant, simțindu-și dintr-o dată sufletul trist și plin de dor.

— Magnific! murmură Duval.

Dar chirurgul nu se uita la Cora.

— Ești gata, Owens? întrebă Michaels. Te voi ghida prin inimă.

Imediat, profesorul se duse la hărțile sale și aprinse o veioză mică, ce avu darul de a diminua albastrul mohorât care umpluse *Proteus* de mister.

— Owens, strigă el, harta inimii A-2! Ne apropiem de atriul drept. O ai?

— Da.

— Suntem deja în inimă? întrebă Grant.

— Lămurește-te singur, îi răspunse morocănos Michaels. Nu privi. Ascultă.

O liniște totală se așternu în interiorul navei.

Puteau auzi inima. Aducea cu un bubuit de artilerie îndepărtat. O vibrație ritmică a podelei navei, înceată, dar devenind treptat mai puternică. Un zgomot înfundat, urmat de altul și mai înfundat. O pauză, apoi zgomotul se repeta, mai puternic, tot mai puternic...

— Inima! strigă Cora.

— E adevărat, recunoscu Michaels, numai că ritmul ei e mult încetinit...

— Și n-o auzim cum se cuvine, mormăi nemulțumit Duval. Undele sonore sunt prea imense pentru a ne afecta urechile. Ele produc vibrații secundare în navă, dar nu-i același lucru. Într-o explorare adevărată a trupului...

— Asta se va întâmpla cândva, în viitor, doctore, zise Michaels.

— Sună ca niște tunuri, spuse Grant.

— Da, ca un foc de baraj. Două miliarde de bătăi de inimă în șaptezeci de ani. Poate chiar mai multe.

— Și fiecare bătaie, adăugă Duval, reprezintă o barieră măruntă care ne desparte de veșnicie, dându-ne timp să ne împăcăm cu...

— În particular, îl întrerupse Michaels, aceste bătăi ne pot trimite direct în veșnicie, fără să ne lase nici un pic de timp. Tăceți cu toții! Ești gata, Owens?

— Sunt. Adică mă aflu la pupitrul de comandă și am harta în față. Dar oare cum o să-mi găsesc drumul?

— Nu poți să te rătăcești, chiar dacă ai vrea. Acum ne aflăm în vena cavă superioară, în punctul de joncțiune cu cea inferioară. Ai găsit?

— Da.

— Bine. În câteva secunde, vom intra în atriul drept, prima încăpere a inimii – și ar fi bine să oprească inima până atunci. Grant, semnalizează prin radio poziția noastră!

Pentru moment, tânărul se lăsase furat de fascinantele imagini de afară. Vena cavă era cea mai mare venă din trup, care primea în partea finală a tubului său, tot sângele din corp, cu excepția celui din plămâni. În momentul când îl slobozea în atriu, devenea o cameră uriașă,

rezonantă, iar pereții ei nu se mai zăreau, astfel încât *Proteus* lăsa impresia că se afla într-un infinit ocean de întuneric. Inima se auzea acum ca o izbitură lentă, îngrozitoare, iar la fiecare bufnitură nava părea că se ridică și tremură.

Auzind ordinul lui Michaels, Grant ieși din reverie și se întoarse la emițătorul radio.

— Valvula tricuspidă deasupra! strigă Owens.

Ceilalți se uitară în sus. La capătul unui coridor lung, foarte lung, zăriră valvula: trei fâșii late, roșii, sclipitoare, separându-se, agitându-se să se deschidă, pe măsură ce se îndepărtau de navă. Apăru un orificiu ce se tot mărea, în timp ce cuspidele valvulei fluturau, fiecare îndepărtându-se spre partea ei. Chiar în spate, se afla ventriculul drept, una dintre cele două camere principale.

Curentul sangvin pătrundea în cavitate ca și cum ar fi fost atras de o absorbție puternică. *Proteus* se mișca odată cu el, iar deschizătura se apropia, mărindu-se cu o viteză uluitoare. Totuși, înaintarea era lină, iar submarinul călătorea zguduindu-se foarte puțin.

Apoi se auzi bubuitul tunător al ventriculilor, camerele principale, musculoase, ale inimii, care se contractau în sistolă. Marginile valvulei tricuspide se umflară, întinzându-se către navă, apropiindu-se apoi încet, cu un contact zgomotos, lipicios, care închise zidul din spate într-o încreștitură lungă, verticală, ce se despărțea în două, în partea de sus.

Dincolo de valvula închisă se afla ventriculul drept. Când acesta se contracta, sângele nu putea trece înapoi în atriu, fiind împins în și prin artera pulmonară.

Grant strigă, acoperind bubuitul reverberat:

— Încă o bătaie a inimii și o vor opri, așa m-au anunțat!

— Ar fi bine să se țină de cuvânt, zise Michaels, altfel va fi și ultima noastră bătaie de inimă. Du-ne prin ea cu viteză maximă, Owens, de îndată ce se deschide valvula!

În treacăt, Grant remarcă un mic amănunt: pe figura profesorului se citea o hotărâre fermă. Teama îi dispăruse fără urmă.

*

Senzorii radioactivi, care inițial fuseseră dispuși în jurul capului și gâtului lui Benes, se îngrămădiseră acum pe pieptul său, într-o zonă de pe care se înlăturase pătura termică.

Harta sistemului circulator de pe perete se extinsese la regiunea inimii, prezentând numai o parte a acesteia, și anume atriul drept. Semnalul luminos care marca poziția submarinului se deplasase lent în jos,

din vena cavă în atriul ușor musculos, care se dilatase atunci când *Proteus* intrase, apoi se contractase.

Printr-un salt, nava trecu de-a lungul atriului, către valvula tricuspidă, care se închise chiar în urma ei. Pe un osciloscop, fiecare bătaie a inimii era tradusă într-un fascicul electronic vălurit, care era urmărit îndeaproape.

Aparatul pentru electroșoc fusese pregătit, iar electrozii atârnau deasupra pieptului lui Benes.

Începu bătaia de inimă finală. Fasciculul electronic de pe osciloscop începu să urce. Ventriculul stâng se relaxase, pentru a primi altă cantitate de sânge. În acel moment, valvula tricuspidă se deschisese.

— Acum! strigă tehnicianul de la aparatele de supraveghere.

Cei doi electrozi coborâră pe piept. Acul unui cadran de pe consola ce urmărea evoluția inimii sări imediat în zona roșie, iar o sonerie începu imediat să țârâie. Cineva o deconectă de îndată. Imaginea de pe osciloscop se aplatiză.

Mesajul fu transmis către turnul de control în întreaga lui simplitate finală:

— Bătăile inimii s-au oprit.

Cu o figură sumbră, Carter porni cronometrul pe care-l ținea în mână, iar secundele începură să se prelingă cu o viteză insuportabilă.

*

Cinci perechi de ochi priveau în direcția valvulei tricuspide. Mâna lui Owens era pregătită să declanșeze accelerarea. Ventriculul se relaxa, iar valvula semilunară de la capătul arterei pulmonare, aflată undeva, în față, se închidea. Sângele nu putea să se întoarcă în ventricul din arteră – valvula făcea imposibil acest lucru. Sunetul închiderii umplu aerul cu o vibrație insuportabilă.

Pe măsură ce ventriculul continua să se relaxeze, sângele trebuia să intre din cealaltă direcție – din atriul drept. Valvula tricuspidă, situată în partea opusă, începu să se deschidă.

Crăpătura din față prinse să se lărgească, formând un soi de trecătoare suficient de largă.

— Acum! strigă Michaels. Acum! Acum!

Cuvintele lui fură acoperite de bătaia inimii și de zgomotul motoarelor. *Proteus* se năpusti înainte, prin deschizătură, în ventricul. În câteva secunde, ventriculul acela avea să se contracte, iar în vârtejul furios care ar fi urmat, nava ar fi fost zdrobită ca o cutie de chibrituri, și toți ar fi murit. Iar după trei sferturi de oră ar fi murit și Benes.

Grant își ținu răsuflarea. Bătaia diastolică se stinse încet, apoi... nimic!

Urmă o liniște deplină.

— Lăsați-mă să văd! strigă Duval.

Chirurgul se urcă pe scară și-și vârî capul în cabina de sub cupolă, singurul loc din navă de unde se putea observa peisajul înconjurător, fără restricții.

— Inima s-a oprit! exclamă el. Veniți să vedeți!

Cora îi luă locul, apoi Grant.

Valvula tricuspidă stătea pe jumătate deschisă, nemișcată. Pe suprafața ei interioară se aflau niște fibre gigantice, care o legau de suprafața interioară a ventriculului – acestea trăgeau marginile valvulei înapoi, când ventriculul se relaxa, sau o țineau închisă strâns, când contracția ventriculului apropia marginile, împiedicându-le să se desfacă.

— Arhitectura e minunată, spuse Duval. Din această poziție, ar fi magnific să vezi această valvulă închizându-se și rămânând astfel, grație stratului viu, proiectat să-și facă treaba cu o combinație de delicatețe și putere, pe care omul însuși, cu toată știința lui, n-o poate copia.

— Dacă s-ar întâmpla așa ceva, domnule doctor, ar fi ultimul lucru pe care l-ați vedea, rânji Michaels. Bagă viteză maximă, Owens, și cotește spre stânga, spre valvula semilunară! Avem treizeci de secunde la dispoziție ca să ieșim din capcana asta!

Dacă era o capcană – și nu existau dubii în această privință – era una de-o frumusețe sumbră. Pereții erau împânziți cu fibre puternice, prevăzute cu rădăcini fixate de zidurile îndepărtate. Temerarii călători aveau impresia că vedeau de la distanță o pădure gigantică de copaci noduroși, fără frunze, răsuciți, despicați, cu forme complexe, care întăreau și sprijineau cel mai vital mușchi al trupului omenesc.

Acest mușchi, inima, era o pompă dublă care trebuia să funcționeze încă dinainte de naștere până în momentul anterior morții, iar acest lucru trebuia să se petreacă într-un ritm neîntrerupt, cu aceeași putere, indiferent de condiții. Inima nici unui alt mamifer nu bate mai mult de un miliard de ori, chiar dacă respectiva viețuitoare moare la vârsta cea mai înaintată. În schimb, după un miliard de bătăi de inimă, ființa omenească se află doar între două vârste, forțele sale fiind la apogeu. Destui bărbați și femei trăiseră suficient pentru a depăși trei miliarde de bătăi.

Se auzi vocea lui Owens, trădând o oarecare disperare:

— Nu ne-au mai rămas decât nouăsprezece secunde ca să ieșim, domnule doctor Michaels! Nu văd încă valvula!

— Mergi mai departe, fir-ar să fie! Ești pe direcția bună. Ar trebui să fie deschisă!

— Iat-o! interveni Grant, cu încordare în glas. Pata aceea neagră!

Michaels își ridică privirea de pe hartă.

— Da, ea e. Și e deschisă parțial. Suficient pentru noi. Bătaia sistolică era pe punctul de a începe, când inima a fost oprită. Acum legați-vă strâns centurile. Ne vom strecura prin deschizătură, dar nu uitați că inima își va relua bătăile imediat după aceea, iar când va începe...

— Dacă va începe..., murmură Owens.

— Când va începe, repetă Michaels, se va porni un șuvoi teribil de sânge. Ar fi bine să ne aflăm cât mai departe de el.

Cu o disperare plină de hotărâre, Owens strecură nava prin deschizătura îngustă care se afla în centrul încrețiturii în formă de semilună (de aici venea numele valvulei).

*

În sala de operații, se lucra într-o tăcere încordată. Echipa de chirurgi, aplecată asupra lui Benes, era la fel de nemișcată ca și el. Trupul rece al savantului și inima lui oprită impuseseră o atmosferă de moarte în toată încăperea. Doar senzorii ce vibrau neodihniți dădeau senzația de viață.

— În momentul acesta, sunt în siguranță, spuse Reid, aflat în camera de comandă, alături de Carter. Au trecut prin tricuspidă și urmează un traseu curb, către valvula semilunară. Se vede mișcarea clară, dirijată.

— Da, mormăi generalul, fixându-și cronometrul cu o încordare chinuitoare. Au rămas douăzeci și patru de secunde.

— Aproape au ieșit...

— Cincisprezece secunde, continuă celălalt, inexorabil.

Tehnicienii de la aparatul de electroșoc se așezară la locurile lor.

— Se îndreaptă către valvula semilunară...

— Șase secunde. Cinci. Patru...

— Au ieșit.

În clipa aceea, se declanșă un semnal de alarmă, amenințător ca moartea.

— Porniți din nou bătăile inimii! răsună comanda în difuzoare, iar butonul roșu fu apăsat.

Un generator de impulsuri intră în acțiune, iar un talaz ritmic de energie își făcu apariția pe un ecran, sub forma unei unde pulsatorii de lumină.

Osciloscopul care înregistra bătăile inimii nu indică nimic. Impulsurile generatorului fură intensificate, în timp ce tehnicienii le urmăreau, încordați.

— *Trebuie* să pornească! mârâi Carter, și trupul său prinse să se zgâlțâie, ca și cum ar fi fost supus și el electroșocurilor.

*

Proteus intră în deschizătură, care arăta ca o pereche de buze abia dezlipite, curbate într-un zâmbet gigantic. Se frecă de membranele aspre de deasupra și de dedesubt, se dădu înapoi o clipă, în timp ce motoarele urlau, mărindu-și turația, într-o încercare zadarnică de a elibera nava din strânsoare – apoi alunecă mai departe.

— Am ieșit din ventricul, spuse Michaels, frecându-și fruntea și privindu-și palma umedă. Ne aflăm în artera pulmonară. Continuă cursul cu viteza maximă, căpitane! Inima va începe să bată în trei secunde.

Owens se uită înapoi. Doar el putea face acest lucru – ceilalți, fiind legați de scaunele lor, aveau posibilitatea să privească doar în față.

Valvula semilunară rămăsese în urmă, cu fibrele trăgând de punctele de fixare din straturile de țesut încordat. Odată cu creșterea distanței, ea deveni mai mică.

— Inima n-a început să bată, spuse Owens. N-a... Stați! Gata!

Cele două margini ale valvulei se relaxau, suporții fibroși se dădeau înapoi, rădăcinile lor încordate zbârcindu-se, fleșcăindu-se.

Deschizătura se lărgea, potopul de sânge era pe aproape, fiind precedat de bubuitul titanic al sistolei.

Valul uriaș de sânge ajunse submarinul din urmă și-l aruncă înainte cu o viteză nebunească.

Capitolul 11
VASELE CAPILARE

Prima bătaie de inimă întrerupse vraja din turnul de control. Carter își ridică ambele mâini și le uni, într-o invocare mută a divinității.

— Am reușit! Au trecut!

Reid dădu din cap.

— Ați câștigat de data asta, domnule general. Eu n-aș fi avut curajul de a ordona trecerea prin inimă.

Ochii lui Carter erau roșii.

— N-am avut curajul să *nu* ordon traversarea inimii. Dacă pot rezista în curentul arterial... Luați legătura cu *Proteus* de îndată ce se micșorează viteza! strigă el către operatorul radio.

— S-au întors în sistemul arterial, zise Reid, dar nu se îndreaptă spre creier. Injectarea inițială a fost în sistemul circulator, într-o arteră principală care ducea de la ventriculul stâng la creier. Artera pulmonară pornește din ventriculul drept și se îndreaptă spre plămâni.

— Știu, asta înseamnă o întârziere, murmură Carter. Dar mai avem destul timp, adăugă el, arătând spre înregistratorul care indica 48.

— În regulă. În acest caz, ar fi bine să propunem concentrarea atenției asupra organelor respiratorii.

Reid făcu schimbarea de rigoare, iar pe ecranul monitorului apăru echipa ce supraveghea respirația.

— Care-i ritmul respirator?

— A revenit la șase pe minut, domnule colonel. Nu cred că-l putem mări.

— Nu e nevoie să-l măriți. Păstrați-l constant. Trebuie să avem grijă de navă. Va ajunge imediat în sectorul vostru.

— Mesaj de pe *Proteus*, domnule general, anunță altă voce. TOTUL E ÎN ORDINE. Există și o continuare.Vreți să v-o citesc?

— Bineînțeles că vreau să mi-o citești! mârâi Carter.

— Am înțeles, domnule. Spune: AȘ DORI SĂ FIȚI VOI AICI ȘI EU ÎN LOCUL VOSTRU...

— Bine. Comunică-i lui Grant că aș fi vrut din tot sufletul să... Nu, nu-i comunica nimic. Las-o baltă!

*

Sfârșitul bătăii de inimă adusese împingerea înainte la o viteză rezonabilă. *Proteus* se mișca din nou liniștit, suficient de liniștit pentru a permite simțirea mișcării browniene blânde, aleatorii.

Grant gustă din plin această senzație, ce nu apărea decât în momentele de calm. Tânjea după aceste momente.

Își desfăcuseră din nou centurile. Tânărul se instalase lângă hublou, examinând imaginea de afară, în esență identică aceleia din vena jugulară. Aceleași globule albastre-verzi-violet dominau scena. Pereții îndepărtați erau mai ondulați, cu fibrele în direcția de mișcare.

Trecură pe lângă o deschizătură.

— Nu-i asta, zise Michaels, studiindu-și hărțile. Poți urmări semnele mele, Owens?

— Da, domnule doctor.

— Bine. Numără cotiturile pe care le însemn, iar după aceea o iei la dreapta. E clar?

Grant privea subdivizjunile arterei apărând la intervale tot mai scurte, ramificându-se la stânga și la dreapta, deasupra și dedesubt, în timp ce canalul de-a lungul căruia înaintau devenea tot mai strâmt, pereții apropiindu-se din ce în ce mai mult.

— Nu mi-ar plăcea să mă rătăcesc pe o asemenea șosea, zise el gânditor.

— Nu te poți rătăci, spuse Duval. Toate drumurile din partea asta a trupului duc spre plămâni.

Vocea lui Michaels continua să se audă, într-un ritm monoton:

— Sus și la dreapta, Owens. Drept înainte și a patra la stânga.

— Sper să nu mai existe fistule arterio-venoase! mărăi Grant.

Michaels ridică din umeri – era prea absorbit de treabă pentru a avea timp de discuții.

— Nu cred, interveni Duval. A trece, absolut din întâmplare, prin două fistule, la intervale scurte de timp, ar implica un grad de probabilitate cam mare. De altfel, ne apropiem de vasele capilare.

Viteza curentului sangvin se redusese drastic. La fel și cea a lui *Proteus*.

— Vasele de sânge se strâmtează, doctore Michaels, zise Owens.

— Așa e normal. Capilarele sunt cele mai subțiri vase, având aproape dimensiuni microscopice. Înaintează fără teamă Owens!

La lumina farurilor, cei cinci exploratori puteau vedea că pereții își pierduseră cutele și pliurile, devenind netezi. Nuanța lor galbenă se preschimbase în crem, apoi se șterse complet.

Pătrunseseră într-o zonă clară de mozaic, împărțită în poligoane curbate, fiecare având o porțiune ușor îngroșată aproape de centru.

— Ce frumos! exclamă Cora. Poți vedea celulele individuale ale peretelui capilar! Privește, Grant! îl îndemnă ea, apoi, ca și cum și-ar fi adus brusc aminte, întrebă: Ce-ți face pieptul?

— E în regulă. Bandajul pe care mi l-ai făcut, Cora, e foarte bun. Ne putem considera destul de prieteni ca să-ți spun pe nume?

— Presupun că ar fi o dovadă de nerecunoștință din partea mea să mă opun.

— Și ar fi fără folos.

— Brațul ce-ți face?

Grant îl atinse cu grijă.

— Doare groaznic.

— Îmi pare rău!

— Să nu-ți pară rău. Nu uita însă că, atunci când va veni momentul, va trebui să fii foarte, foarte amabilă.

Buzele fetei se subțiară un pic, iar tânărul se grăbi să adauge:

— Ăsta-i felul meu amărât de a-mi manifesta buna dispoziție. Cum te simți *tu*?

— Aproape normal. Coastele mă dor un pic, dar nu prea tare. Și nu m-am supărat. Dar, Grant, ascultă...

— Când vorbești, te ascult.

— Bandajul nu reprezintă un medicament ultramodern, și nici un leac universal. Ai făcut ceva pentru a evita vreo infecție?

— Am dat cu niște tinctură de iod.

— O să te duci să te vadă un doctor, după ce ieșim?

— La Duval?

— Știi foarte bine despre ce vorbesc...

— În regulă, o să mă duc! făgădui Grant.

Punând capăt acestei discuții, tânărul se întoarse din nou spre imaginea mozaicului celular. *Proteus* se târa, strecurându-se prin vasul capilar. La lumina farurilor, se distingeau forme vagi în spatele celulelor.

— Peretele pare a fi transparent...

— Nimic surprinzător! zise Duval. Acești pereți au o grosime mai mică decât a mia parte dintr-un milimetru. Și sunt poroși. Viața depinde de substanțele ce trec prin ei și prin cei ai alveolelor, care-s la fel de subțiri.

— Ai cui?

Timp de câteva clipe, tânărul aşteptă în zadar răspunsul. Chirurgul părea mai interesat de ceea ce vedea, decât de întrebarea lui. Cora se grăbi să intervină.

— Aerul intră prin trahee. Aceasta se ramifică, aidoma vaselor sangvine, în tuburi tot mai mici, până când, în cele din urmă, ajung la nişte camere microscopice din adâncul plămânilor, unde aerul ce pătrunde acolo este separat de interiorul trupului doar printr-o membrană subţire. O membrană asemănătoare celei din vasele capilare. Aceste camere se numesc alveole. În plămâni, există vreo şase sute de milioane...

— Complicat mecanism!

— Mai degrabă magnific! Oxigenul trece prin membrana alveolară şi prin cea a capilarelor, ajunge în circuitul sangvin şi, înainte de a apuca să iasă, globulele roşii îl prind. În acelaşi timp, bioxidul de carbon trece în cealaltă direcţie, din sânge în plămâni. Doctorul Duval vrea să vadă ce se întâmplă. De aceea nu ţi-a răspuns.

— Nu-i nevoie de nici o scuză. Ştiu ce înseamnă să fii absorbit de ceva! rânji Grant. Mi-e teamă însă că pe mine mă atrag alte lucruri decât pe doctorul Duval.

Cora arăta stânjenită. Până să-i răspundă, răsună strigătul lui Owens:

— Drept în faţă! Priviţi ce vine!

Toţi îşi îndreptară privirile în direcţia indicată. O globulă verde-albastră se târa înaintea lor, frecându-şi uşor marginile de peretele vasului capilar. Un val gălbui îşi făcu apariţia în jurul ei şi pătrunse înăuntru, până când culoarea întunecată dispăru.

Alte globule verzi-albastre, care trecură pe lângă ei, îşi schimbară culoarea la fel. Farurile dezvăluiau doar nuanţa galbenă din faţă, iar această culoare se transforma, în depărtare, într-un roşu portocaliu.

— Vezi, zise Cora, emoţionată, pe măsură ce captează oxigen, hemoglobina se transformă în oxihemoglobină, iar sângele devine roşu. Acesta va fi dus spre ventriculul stâng, şi astfel sângele bogat în oxigen va fi pompat în tot corpul.

— Vrei să spui că trebuie să trecem din nou prin inimă? întrebă Grant, brusc îngrijorat.

— Nu, răspunse fata. De vreme ce ne aflăm în sistemul de vase capilare, putem s-o luăm pe scurtătură.

Totuşi, cuvintele ei nu sunau prea sigur...

— Uitaţi-vă la această minune! exclamă Duval. Uitaţi-vă la minunea dăruită de Dumnezeu!

— E doar un schimb de gaze, mormăi încăpăţânat Michaels. Un proces obţinut graţie forţelor întâmplătoare ale evoluţiei, într-o perioadă de două miliarde de ani...

— Susții că-i accidental acest proces minunat, ajustat la perfecție până la ultimele amănunte, cu o siguranță plină de înțelepciune? Că-i doar o coliziune întâmplătoare de atomi?

— Exact asta vreau să spun!

În acest moment, cei doi medici, care se măsurau din priviri cu vădite intenții războinice, se uitară în sus, auzind sunetul pătrunzător al unei sonerii.

— Ce naiba...! exclamă Owens.

Căpitanul apăsă disperat pe un buton, dar acul indicator al unui aparat se îndrepta cu rapiditate spre o linie roșie, orizontală.

— Grant! strigă el, după ce opri soneria.

— Da?

— Ceva nu merge! Verifică, te rog, pe schema de colo!

Grant se îndreptă în direcția arătată de degetul căpitanului, mișcându-se repede, cu fata pe urmele sale.

— Există un ac în zona roșie, sub care scrie: REZERVORUL STÂNG. Se pare că rezervorul din stânga pierde presiune.

Owens gemu și se uită în spate.

— Și încă în ce hal! se văită el. Injectăm aer în sângele lui Benes! Grant, vino iute aici!

Desfăcându-și rapid centura, căpitanul se năpusti pe scară, intersectându-se cu Grant, care urca.

Cora se apropiase de hubloul mic din spate și privea trena lăsată de *Proteus*.

— Bulele de aer, dacă ajung în circuitul sangvin, pot fi fatale, zise ea.

— Nu cele de felul ăsta, replică Duval. La dimensiunile noastre miniaturizate, producem bule prea mici pentru a face vreun rău. Iar când se vor deminiaturiza, vor fi atât de împrăștiate, încât nici atunci nu vor provoca pagube.

— Nu vă mai gândiți la pericolul care-l amenință pe Benes, zise posomorât Michaels. *Noi* avem nevoie de aer!

Owens îi strigă lui Grant, care se așezase în fața comenzilor:

— Lasă totul așa cum el Fii cu ochii în patru să nu se aprindă vreun semnal de avarie!

Apoi, în timp ce trecea pe lângă Michaels, îi aruncă și acestuia câteva vorbe:

— Trebuie să se fi înțepenit vreun ventil! Nu-mi pot imagina altă cauză...

Owens se duse în partea din spate a navei și desfăcu un panou, trăgând de el cu un instrument pe care-l scosese din buzunarul uniformei.

Labirintul de fire și piese pe care-l scoase la vedere era înspăimântător prin complexitatea lui.

Degetele sale îndemânatice pipăiră cu viteză printre componente, testând și eliminând unele dintre ele cu o ușurință și o siguranță pe care nu le putea avea decât proiectantul submarinului. În continuare, căpitanul apăsă un comutator, îl demontă iute, apoi îl montă la loc, după care se duse în față, pentru a se uita la dispozitivul auxiliar de comandă, de sub hubloul de la prova navei.

— Trebuie să fie o defecțiune în exterior, spuse el. E posibil să se fi produs atunci când ne-am strecurat în artera pulmonară, sau când ne-a lovit valul de sânge arterial.

— Ventilul e utilizabil? întrebă Michaels.

— Da. A fost dereglat un pic, iar ceva l-a făcut să se deschidă abia acum. Poate una dintre loviturile mișcării browniene... Acum l-am reglat și presupun că nu vom avea alte neplăceri, exceptând cazul în care...

— Ce fel de caz? întrebă Grant.

— Mi-e teamă să nu fi fost deschis complet. În acest caz, nu vom avea destul aer pentru a ne termina călătoria. Dacă ar fi fost un submarin obișnuit, aș fi spus că trebuie să urcăm la suprafață, ca să ne completăm provizia de aer.

— Și ce vom face? întrebă Cora.

— Vom ieși la suprafață. E singura soluție. Vom cere să fim scoși chiar acum, sau nava va deveni de nemanevrat peste zece minute. Iar peste încă cinci, ne vom sufoca...

Spunând acestea, Owens se îndreptă spre scară, cu un pas hotărât.

— Îmi reiau locul, Grant! adăugă el. Du-te la emițător și transmite-le știrea!

— Așteaptă, îl întrerupse tânărul. Nu avem nici o rezervă de aer?

— Asta a fost singura și s-a dus. De fapt, când aerul se va deminiaturiza, va avea un volum mai mare decât Benes și, în consecință, îl va ucide.

— Nu, nu-l va ucide, interveni Michaels. Moleculele miniaturizate vor trece prin țesuturi și vor ieși din corp. Foarte puține vor rămâne înăuntru, în momentul deminiaturizării. Totuși, mă tem că Owens are dreptate. Nu putem continua călătoria.

— *Așteaptă*! repetă Grant. De ce nu putem ieși la suprafață?

— Doar ți-am spus..., începu Owens, nerăbdător.

— Nu mă refeream la extragerea din trup, ci la o altfel de ieșire. Aici. Chiar aici. Vedem cum globulele roșii înhață oxigenul chiar în fața ochilor noștri. Nu putem face același lucru? Există doar două membrane subțiri între noi și un ocean de aer. Să ajungem la el!

— Grant are dreptate, zise Cora.

— Nu, n-are, o contrazise Owens. Ce crezi că suntem? Am fost miniaturizați, avem plămânii de dimensiunile unui fragment dintr-o bacterie. Aerul din cealaltă parte a membranei este neminiaturizat. Fiecare moleculă de oxigen de acolo este atât de mare, încât poate fi văzută! Crezi că poate intra în plămânii noștri?

— Dar..., se bâlbâi tânărul.

— Nu putem aștepta, Grant! la legătura cu camera de control!

— Nu încă. N-ai spus că nava asta a fost proiectată inițial pentru cercetări la mare adâncime? Ce trebuia să facă sub apă?

— Doream să miniaturizăm specimene din acel areal, pentru a le transporta la suprafață și a le cerceta în condiții favorabile.

— Atunci ar trebui să existe echipament de miniaturizare la bord. Sau l-au demontat azi-noapte?

— Sigur că există. Dar e de dimensiuni mici...

— Și cât de mare ar trebui să fie? Dacă vom conduce aerul în miniaturizator, vom reduce dimensiunile moleculelor, apoi aerul va putea fi introdus în rezervorul nostru...

— Nu avem timp pentru asta, zise Michaels.

— Dacă nu ne va ajunge timpul, vom cere să fim scoși la suprafață. Până atunci, însă, merită să încercăm. Cred că ai un furtun la bord, Owens.

— Da, răspunse acesta, părând complet zăpăcit de debitul verbal al tânărului.

— Putem trece un asemenea furtun prin pereții vasului capilar și ai plămânului, fără să-i facem vreun rău lui Benes?

— La mărimea noastră, nu va fi nici o problemă, zise Duval.

— Putem întinde furtunul de la plămân la miniaturizatorul navei, și apoi de la miniaturizator la rezervor?

Owens se gândi un moment, lăsând impresia că-l încânta perspectiva.

— Da, cred că da, răspunse el în cele din urmă.

— Bine. Când Benes va inspira, aerul va avea suficientă presiune pentru a umple rezervorul. Amintiți-vă că distorsiunea temporală provocată de miniaturizare va face ca minutele de care dispunem să pară mai lungi. Oricum, trebuie să încercăm.

— Sunt de acord, spuse Duval. Trebuie să încercăm. Folosind toate mijloacele. *Acum*!

— Mulțumesc pentru sprijin, domnule doctor!

Chirurgul dădu din cap, apoi adăugă:

— Mai mult, chiar, dacă trebuie să încercăm să realizăm acest lucru, să nu-l transformăm în munca unui singur om. E mai bine ca Owens să rămână la comanda navei, iar eu să merg cu Grant.

— Aha! făcu Michaels. Mă întrebam ce urmărești. Acum mi-am dat seama! Doreai să ai posibilitatea unei explorări directe!

Lui Duval i se urcă sângele în obraji, dar Grant izbucni:

— Indiferent de motive, sugestia e bună! De fapt, ar fi bine să ieșim cu toții. Cu excepția lui Owens, bineînțeles. Presupun că furtunul e în spate.

— În compartimentul cu provizii și materiale, precizâ Owens, care-și reluase locul la pupitrul de comandă și privea în față. Dacă ai văzut vreodată un furtun, o să-l găsești.

Grant se grăbi să se ducă la magazie, zări furtunul, apoi dădu să pună mâna pe un costum subacvatic, împachetat. Imediat, însă, încremeni, cuprins de groază, și strigă:

— Cora!

Fata apăru imediat lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

Grant se străduí să se stăpânească. Era prima oară când o privea fără să facă în gând un comentariu referitor la frumusețea ei. Preț de câteva clipe, rămase tăcut, apoi își întinse brațul:

— Uită-te la asta!

Fata privi în direcția indicată, după care se întoarse spre el, palidă ca moartea.

— Nu înțeleg...

Laserul atârna de un singur cârlig, deasupra bancului de lucru, cu învelitoarea din plastic desfăcută.

— Nu te-ai obosit să-l asiguri?

— Am făcut-o! *L-am asigurat!* Jur! Doamne...

— Atunci cum...

Duval apăru în spatele ei, încruntat.

— Ce s-a întâmplat cu laserul, domnișoară Peterson?

Cora se întoarse, pentru a da piept cu noul anchetator.

— Nu știu. Ce aveți cu mine? Îl testez imediat. Îl verific...

— Nu! răcni Grant. Pune-l la loc și asigură-te că n-o să se mai bălăngăne! Trebuie să obținem oxigen, înainte de a face altceva!

Owens coborî din cabină.

— Am oprit comenzile navei. Oricum, fiind în vasul capilar, nu suntem purtați de vreun curent... Doamne, laserul!

— Nu începe și tu! gemu Cora, cu ochii plini de lacrimi.

— Cora, nu ne ajuți cu nimic dacă faci o criză de nervi, interveni Michaels, cu o figură mohorâtă. Vom examina lucrurile mai târziu. Probabil că s-a desprins când eram în vârtej. Se pare că-i un accident.

— Căpitane Owens, conectează capătul furtunului la miniaturizator, spuse Grant. Noi, ceilalți, ne vom pune costumele de scafandri. Sper să-mi arate cineva cum să-l îmbrac pe al meu. N-am purtat niciodată așa ceva.

*

— Nu-i nici o greșeală? întrebă Reid neliniștit. Zici că nu se mișcă?

— Nu, domnule, răspunse vocea tehnicianului. Se află la limita exterioară a plămânului drept și staționează acolo.

Reid se întoarse spre Carter.

— Nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă...

Generalul se opri din plimbarea lui nervoasă și împunse cu degetul spre înregistrator, care arăta 42.

— Am pierdut mai mult de un sfert din timpul disponibil și ne aflăm mai departe de cheagul ăla blestemat decât la început! Ar fi trebuit să fie deja afară!

— Parcă am lupta împotriva unui blestem, răspunse colonelul pe un ton rece.

— Blestemele nu mă impresionează!

— Nici pe mine. Nu știu însă cum ar trebui să reacționez, ca să fii mulțumit.

— Măcar de-am afla ce-i ține pe loc! Contactați *Proteus!* ordonă generalul în microfon.

— Cred că au dificultăți mecanice, zise Reid.

— Crezi? rânji Carter sarcastic. Și eu, care-mi închipuiam că s-au oprit să facă plajă!

Capitolul 12
PLĂMÂNUL

Michaels, Duval, Cora și Grant își îmbrăcaseră costumele de scafandru, de un alb antiseptic, având o croială comodă. Fiecare dintre ei era dotat cu un tub cu oxigen în spate, o lanternă pe frunte, labe de înot în picioare, un transmițător radio la gură și un receptor la ureche.

— Ăsta-i echipament pentru scufundare la mică adâncime, spuse Michaels, aranjându-și casca. Eu nu m-am scufundat niciodată. E nostim că fac prima încercare în sângele cuiva...

Telegraful fără fir de pe navă începu să țăcăne.

— Nu răspunzi? întrebă Michaels.

— Și să pierd vremea pălăvrăgind? răspunse nerăbdător Grant. O să stau la taclale după ce terminăm. Să mă ajute cineva!

Fata așează casca din plastic pe capul tânărului și i-o fixă.

Vocea lui, într-o versiune slabă, distorsionată, care venea prin intermediul aparatului de radio, îi răsună în ureche:

— Mulțumesc, Cora!

Ea dădu din cap, simțindu-și sufletul plin de tristețe.

Doi câte doi, pătrunseră în sasul de ieșire. Din păcate, se văzură nevoiți să consume aer prețios pentru a împinge plasma sangvină afară din sas.

Grant se trezi înotând într-un lichid care nu era nici măcar la fel de limpede ca apa ce scălda o plajă poluată. De jur împrejur, pluteau reziduuri, fărâme și bucăți ceva mai mari de materie. *Proteus* umplea jumătate din diametrul vasului capilar, iar pe lângă el treceau globule roșii, împreună cu trombocite, care se strecurau mai ușor deoarece erau mai mici.

— Dacă trombocitele se zdrobesc de submarin, vor forma un cheag! zise Grant.

— N-ar fi exclus, îi răspunse Duval, dar acest lucru nu va reprezenta nici un pericol. Nu într-un vas capilar.

Îl puteau vedea pe Owens, în interiorul navei. Acesta își ridicase capul, iar figura lui afișa o expresie îngrijorată. Dădu din cap și-și mișcă mâna fără entuziasm, răsucindu-se astfel încât să devină vizibil în mijlocul scurgerii nesfârșite de globule. Apoi, punându-și casca propriului costum, le vorbi prin emițător:

— Cred că am isprăvit pregătirile. Am făcut tot ce a fost posibil. Pot să dau drumul furtunului?

— Dă-i drumul! răspunse Grant.

Furtunul ieși printr-o deschizătură specială, aidoma unei cobre ivindu-se din coșul unui fachir, la auzul sunetului flautului. Tânărul îl prinse.

Michaels mormăi ceva nedeslușit, apoi vorbi tare, cu o voce care părea încărcată de amărăciune:

— Gândiți-vă cât de îngust e furtunul! Arată gros cât brațul unui om, dar ce reprezintă brațul unui om la scala noastră?

— Ce vrei să spui? întrebă scurt Grant, trăgând cu opinteli furtunul spre peretele vasului capilar, fără să țină seama de durerea din bicepsul stâng. Mai bine mi-ai da o mână de ajutor!

— N-are rost. Nu înțelegi? Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme: aerul nu poate pătrunde prin chestia asta!

— De ce?

— Nu-i suficient de largă. Moleculele neminiaturizate de aer sunt prea mari, în comparație cu orificiul furtunului. Nu te aștepta să intre aer printr-un tub ce abia poate fi văzut la microscop...

— Aerul va fi împins de presiunea din plămâni.

— Ai auzit de scurgerea lentă a aerului dintr-o cameră de automobil? Probabil că porul respectiv nu-i mai mic decât orificiul furtunului, iar presiunea este mult mai mare decât cea produsă de plămâni. Și e vorba de o scurgere *lentă*, rânji lugubru Michaels. Îmi pare rău că nu m-am gândit mai devreme la asta.

— Owens! răcni Grant.

— Te aud. Nu sparge timpanele tuturor!

— Nu mă interesează să mă auzi pe mine! L-ai auzit pe Michaels?

— Da.

— Are dreptate? Dintre noi, tu ești cel mai apropiat, ca pregătire, de un expert în miniaturizare. Are dreptate?

— Da și nu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că are dreptate, în sensul că aerul va pătrunde prin furtun foarte încet, până va fi miniaturizat. Pe de altă parte, însă, nu are dreptate, deoarece nu trebuie să ne facem griji în privința reușitei

miniaturizării. Pot extinde câmpul prin furtun și să miniaturizez aerul la capătul lui, apoi să-l absorb.

— Această extindere a câmpului nu ne va afecta? întrebă Michaels.

— Nu. Îl voi regla pentru o anumită dimensiune maximă a miniaturizării, pe care noi deja am atins-o.

— Ce se va întâmpla cu sângele din jur și cu țesutul pulmonar? se interesă Duval.

— Există o limită de selecție a câmpului, recunoscu Owens. Miniaturizatorul nostru e mic, dar voi încerca să-l reglez pentru gaze. Deși se vor forma unele leziuni, trag totuși nădejdea că nu vor fi prea grave.

— Trebuie să riscăm, zise Grant. Să-i dăm drumul. Nu ne putem permite să stăm aici o veșnicie.

Furtunul, tras de patru perechi de brațe și împins de patru perechi de picioare care izbeau apa, ajunse la peretele vasului capilar.

Grant avu o ezitare de-o clipă.

— Trebuie să trecem dincolo, Duval!

Buzele doctorului se strâmbară într-un început de zâmbet:

— Nu-i nevoie să apelezi la un chirurg. La nivelul acesta microscopic, te poți descurca și singur. Nu trebuie să ai o pregătire specială.

Zicând acestea, scoase un cuțit dintr-o teacă de la brâu și-l privi cu atenție.

— Fără îndoială că e încărcat cu bacterii miniaturizate. Mai târziu, ele se vor deminiaturiza în fluxul sangvin. Sper să nu fie nimic patogen.

— Te rog, doctore, dă-i drumul!

Duval implântă cuțitul între două celule din zid și-l manevră cu dibăcie. Se ivi o deschizătură. Dacă grosimea peretelui reprezenta a mia parte dintr-un milimetru în lumea obișnuită, la dimensiunile actuale, această grosime ajungea la câțiva metri. Duval pătrunse în deschizătură și-și croi drum mai departe, sfărâmând straturi de ciment intercelular, tăind fără oprire. În cele din urmă, peretele fu străpuns, iar celulele se depărtară, ca buzele unei răni.

Prin rană se vedea alt strat de celule. Duval începu să-l cioplească și pe acesta cu precizie. La un moment dat, făcând o pauză, se întoarse și spuse:

— E o deschizătură microscopică. Nu va provoca o pierdere de sânge demnă de luat în seamă.

— Nici vorbă de pierdere! declară pompos Michaels. Presiunea aerului împiedică orice scurgere.

Într-adevăr, în deschizătură păru că se umflă o bulă de aer. Aceasta crescu un timp, apoi se opri.

Michaels puse mâna în zona respectivă. O parte a suprafeței bulei fu împinsă înapoi, dar mâna nu trecu prin ea.

— Tensiune de suprafață, zise el.

— Asta ce mai e? întrebă Grant.

— Tensiune de suprafață, ți-am spus. La suprafața oricărui lichid există o tensiune superficială. În cazul unei entități atât de mari cum ar fi o ființă omenească normală, efectul e prea mic pentru a fi observat, dar insectele pot merge pe suprafața apei datorită lui. În starea noastră miniaturizată, acest efect e chiar mai puternic. S-ar putea să nu trecem dincolo de barieră.

Michaels își scoase cuțitul și-l înfipse în interfața gaz-lichid, așa cum făcuse Duval când își croise drum între celule. Cuțitul împunse interfața într-un punct, apoi pătrunse în ea.

— E ca și cum ai tăia cauciuc, spuse el, gâfâind un pic.

După aceea, profesorul apăsă tăișul în jos și apăru o deschizătură, care se strânse însă aproape imediat, vindecându-se de la sine.

Grant încercă același lucru, împingându-și apoi mâna prin deschizătură, înainte ca aceasta să se strângă. Se strâmbă când moleculele de apă se apropiară.

— Asta da strânsoare!

— Dacă ai calcula dimensiunea moleculelor de apă la scara noastră, ai fi uluit, comentă chirurgul cu o voce sumbră. Le poți vedea cu o lupă. De fapt...

— De fapt, rânji Michaels, îți pare rău că n-ai adus o lupă. Am noutăți pentru tine, Duval: n-ai fi văzut mare lucru. Ai fi mărit proprietățile undelor, ca și proprietățile particulelor atomilor și ale particulelor subatomice. Chiar la reflectarea luminii miniaturizate, n-ai fi obținut decât o imagine prea cețoasă ca să-ți folosească la ceva.

— De aceea nu se vede nimic clar? întrebă Cora. Am crezut că vina o poartă plasma sangvină...

— Firește, și plasma are contribuția ei. Dar, în plus, textura generală a universului devine mai mare pe măsură ce noi devenim mai mici. E ca și cum te-ai uita de aproape la o fotografie din ziarele de pe timpuri. Vezi punctele prea clar și ansamblul devine cețos.

Grant acorda puțină atenție discuției lor. Brațul său pătrunsese în interfață și se străduia să facă loc celuilalt braț și capului.

Pentru o clipă, lichidul se strânse în jurul gâtului său și tânărul simți că se sufocă.

— Împingeți-mă de picioare! strigă el.

— Gata! spuse Duval.

Grant ajunsese pe cealaltă parte, cu jumătate din trup, și putea privi prin despicătura pe care o făcuse Duval în perete.

— În regulă. Acum trageți-mă înapoi.

Tânărul reveni în poziție normală, iar interfața se închise în urma lui, cu un pocnet.

— Să vedem ce putem face cu furtunul, zise el. Hei-rup!

Acțiunea lui nu avu nici un efect. Capătul bont al furtunului nici măcar nu zgârie suprafața rezistentă a moleculelor de apă de pe bula de aer. Cuțitele tăiară pielea aceea într-un loc, pentru a permite intrarea unei bucăți de furtun, dar de îndată ce interfața era lăsată în pace, tensiunea de suprafață acționa, iar furtunul era împins îndărăt.

Michaels gâfâia din cauza efortului.

— Nu cred că o să reușim...

— Trebuie, mormăi Grant. M-am gândit la altceva: eu o să trec dincolo, în întregime. Când veți împinge furtunul, o să-l apuc din partea cealaltă și o să-l trag. Sistemul împins și tras...

— Nu te poți duce dincolo, Grant! protestă Duval. O să fii aspirat și o să te rătăcești.

— Am putea folosi o funie de siguranță, interveni Michaels. Uite-o acolo, indică el colacul de frânghie de pe șoldul stâng al tânărului. Duval, du-te la navă și leag-o de ea, în timp ce noi îl împingem pe Grant dincolo.

Chirurgul apucă, nesigur, capătul funiei care-i fusese întins și înotă spre submarin.

— Cum o să te întorci? întrebă Cora. Dacă n-o să poți trece înapoi prin tensiunea de suprafață?

— O să reușesc, cu siguranță. Nu mai complica situația invocând problema numărul doi, cât timp n-am rezolvat-o pe cea cu numărul unu.

Din interiorul navei, Owens privea încordat spre Duval, care înota spre el.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă căpitanul.

— Nu. Oricum, e nevoie de tine la miniaturizator, răspunse Duval, începând să lege funia de un inel aflat pe suprafața metalică a submarinului. Când termină, făcu un semn cu mâna, ce voia să însemne că totul era în regulă.

Grant își flutură și el mâna, drept răspuns. A doua pătrundere în interfață se desfășura mult mai repede, pentru că avea deja experiență. Întâi o tăietură, apoi un braț (ah, bicepsul strivit!), după aceea al doilea. Urmă o împingere puternică în interfață, cu mâinile, o propulsare cu ajutorul picioarelor înzestrate cu labe de înot. Se trezi țâșnind ca o sămânță de pepene strânsă între degete.

Nimeri între cei doi pereți vâscoși ai tăieturii dintre celule. Se uită la figura lui Michaels, vizibilă clar, deși puțin distorsionată din cauza curburii interfeței.

— Împinge-l înăuntru, Michaels!

În interfață, putea să-și miște membrele, să întindă brațul în care ținea cuțitul. Apăru capătul bont de metal, iar furtunul își făcu, parțial, apariția. Grant îngenunche și-l prinse, sprijinindu-și spatele de o parte a despicăturii și picioarele de cealaltă parte, apoi trase cu putere. Interfața se deplasă odată cu furtunul, strângându-se în jurul lui. Tânărul se chinui să-l elibereze, gâfâind:

— Împingeți! Împingeți!

În cele din urmă, reuși să tragă furtunul. În interiorul tubului se afla lichid care nu se mișca.

— Acum o să ies în alveolă.

— Să fii atent când ajungi acolo, îl sfătui Michaels. Nu știu cum vei fi afectat de inspirație și de expirație, dar e posibil să te trezești în mijlocul unui uragan.

Grant înaintă încet, ținându-se de furtun, până când își găsi un punct de sprijin în țesutul moale, elastic, în care-și înfipse degetele.

Capul îi traversă peretele alveolar și, subit, tânărul se trezi în altă lume. Lumina de pe *Proteus* pătrundea prin ceea ce i se păru a fi o întindere vastă de țesut. Alveola arăta ca o peșteră înspăimântătoare, cu pereți îndepărtați, ce sclipeau umezi.

În jurul lui se aflau stânci și bolovani, de toate mărimile și toate culorile, sclipind de parcă reflectarea ineficientă a luminii miniaturizate le-ar fi dat o lucire neautentică, dar minunată. Acum putea vedea că marginile bolovanilor rămâneau încețoșate, fără ca prezența unui lichid ce se mișca lent să fie răspunzătoare pentru acest lucru.

— Locul ăsta e plin de stâncil exclamă Grant.

— Îmi imaginez că-i vorba de praf și nisip, se auzi vocea lui Michaels. Praf și nisip. Moștenire a traiului într-o lume civilizată, a respirării aerului nefiltrat. Plămânii sunt un drum cu un singur sens. Putem vârî praf în ei, dar nu-l putem scoate.

— Fă tot posibilul și ține furtunul deasupra capului! interveni Owens. Nu vreau să intre lichid în el. Acum!

Grant îi urmă indicațiile.

— Să-mi spui când avem aer suficient, spuse el.

— O să am grijă să te anunț.

— Merge?

— Bineînțeles. Am ajustat câmpul stroboscopic, așa că acționează în rafale rapide, conform... Nu contează. Important este că acest câmp

nu-i atât de întins încât să afecteze în mod semnificativ lichidele sau solidele, dar miniaturizează gaze cu mare viteză. Am extins câmpul mult dincolo de Benes, în atmosfera din sala de operații...

— Nu-i periculos?

— E singura cale de a obține aer suficient. Avem nevoie de mii de ori mai mult aer decât conțin plămânii lui Benes, și miniaturizat în întregime. Mă întrebi dacă nu există vreun pericol... Dumnezeule, acum aspir aer prin țesuturile lui Benes, fără să-i afectez respirația. Ce n-aș fi dat să am un furtun mai mare...

Owens părea vesel și emoționat ca un puști la prima lui întâlnire.

— Cum te afectează respirația lui Benes? se auzi vocea lui Michaels în urechea lui Grant.

Tânărul se uită iute la membrana alveolară. Sub picioarele lui, aceasta părea întinsă, încordată, așa că presupuse că era martor la sfârșitul extrem de lent al unei inspirații. (În orice caz, era încetinită din cauza hipotermiei. Încetinită suplimentar, totodată, din cauza dilatării timpului, produsă de miniaturizare.)

— Totul e în regulă, răspunse el. N-are nici un efect.

Chiar în momentul acela, însă, Grant auzi un scrâșnet ușor, care deveni treptat mai puternic. Își dădu seama că începuse expirația. Își strânse tot curajul și se prinse de furtun.

— Funcționează minunat, zise Owens jubilând. Nimeni n-a făcut așa ceva vreodată!

Tânărul începu să resimtă mișcarea aerului, pe măsură ce plămânii continuau să se comprime încet, iar zgomotul expirării deveni mai puternic. Grant își dădu seama că picioarele i se ridicaseră de pe podeaua alveolei. Știa că, la dimensiuni obișnuite, curentul de aer din alveolă era blând, aproape imposibil de detectat, dar la scală miniaturizată se transformase într-o tornadă.

Se agăță disperat de furtun, prinzându-se de el cu mâinile și picioarele. Acesta se ridică în sus. Stâncile – stâncile-praf – se desprinseră și se rostogoliră ușor.

Vântul se potoli lent, o dată cu sfârșitul expirației, iar Grant dădu drumul furtunului, oftând ușurat.

— Cum e, Owens? întrebă el.

— Aproape gata. Mai rezistă câteva secunde!

— Bine.

Numără în gând: douăzeci – treizeci – patruzeci. Începuse inhalarea – moleculele de aer îl împingeau. Peretele alveolar se întinse din nou, iar tânărul căzu în genunchi.

— S-a umplut! strigă Owens. Întoarce-te!

— Trageți de furtun! răcni Grant. Repede, înainte să înceapă altă expirație!

El împingea, iar ceilalți trăgeau. Dificultatea apăru când capătul lățit al furtunului se apropie de interfață. Rămase acolo, un moment, ca și cum ar fi fost prins într-o menghină. Apoi trecu mai departe, producând un pocnet când străbătu stratul de la suprafață.

Grant așteptase prea mult. Odată cu pătrunderea furtunului, schiță o mișcare, încercând să plonjeze în crăpătură și să treacă prin interfață, dar începutul expirării formă în jurul lui un curent puternic, făcându-l să se împleticească. Pentru o clipă, se trezi prins între două stânci de praf și, pe când se chinuia să se elibereze, se juli ușor la gambă. (Să te rănești la gambă lovindu-te de un fir de praf reprezenta o chestie care merita să fie povestită nepoților!)

Unde se afla? Trase de funie, eliberând-o de sub un bolovan, și o întinse. Luându-se după ea, putea ajunge mai ușor la deschizătură.

Funia trecea pe deasupra unei stânci și Grant, sprijinindu-se de aceasta, se cățără iute în vârful ei. Expirația ce devenea tot mai puternică îl ajută să execute această manevră fără să aibă impresia că depune vreun efort. Știa că deschiderea se afla de cealaltă parte a stâncii, pe care ar fi putut s-o ocolească, dacă vânturile ce suflau în jurul lui n-ar fi făcut ca ruta pe deasupra să fie mai ușoară și (de ce să nu recunoască?) mai interesantă.

Stânca se rostogoli sub picioarele lui, în momentul de vârf al expirării, iar Grant se pomeni atârnând în gol. Pentru un moment, rămase în aer, chiar deasupra deschizăturii în care ar fi trebuit să ajungă. Ar fi putut să sară acolo, dacă expirația s-ar fi oprit o secundă, două. Apoi s-ar fi grăbit să treacă spre circuitul sangvin, spre navă.

Și, în timp ce gândea așa, tânărul se simți aspirat puternic în sus, fiind urmat de funie. Într-o fracțiune de secundă, crăpătura dispăru din vedere...

*

Furtunul fusese scos din cavitatea alveolară, iar Duval îl transporta spre navă.

— Unde-i Grant? întrebă Cora, îngrijorată.

— A rămas acolo, îi răspunse Michaels.

— Ce mai are de făcut?

— Nimic. Va veni. Presupun că stă la taclale, rânji el, privind prin perete. După ce Benes își va încheia expirația, băiatul nostru n-o să aibă nici o dificultate să se întoarcă.

— Poate că ar trebui să-l ajutăm trăgând de funie...

Michaels întinse mâna și o opri.

— Dacă facem asta și-l zgâlțâim chiar când începe inspirația, există pericolul să se dezechilibreze și chiar să se rănească. O să ne spună el ce să facem, în cazul în care va avea nevoie de ajutor.

Extrem de nervoasă, fata așteptă câteva clipe, apoi, brusc, se îndreptă din nou spre funie.

— Nu! Vreau să...

În momentul acela, frânghia se întinse și țâșni în sus, iar capătul ei trecu prin despicătură.

Cora țipă și se aruncă disperată după ea. Cu mare efort, Michaels o prinse din urmă.

— Nu poți face nimic! gâfâi el. Nu te purta prostește!

— Nu-l putem lăsa acolo! Ce-o să se întâmple cu el?

— Ne vom da seama despre ce este vorba ascultând ce ne va spune prin radio.

— S-ar putea să se fi stricat.

— De ce?

Duval se întoarse lângă ei.

— Funia s-a desprins chiar în timp ce priveam! spuse el șocat. Nu-mi vine să cred!

Toți trei se uitau, neajutorați, la deschizătură.

— Grant! urlă într-un târziu Michaels, fără a fi convins de utilitatea acțiunii sale. Grant! Mă recepționezi?

*

Grant se rostogolea în sus, smucindu-se, dând din mâini și din picioare. Gândurile îi erau la fel de întortocheate ca și traseul pe care-l urma.

„N-o să mă mai întorc înapoi" – acesta era gândul dominant. „N-o să mă mai întorc. Chiar dacă aparatul de radio funcționează, nu pot să revin în raza lui de acțiune."

Sau putea?

— Michaels! strigă el. Duval!

La început, nu auzi nimic, apoi percepu un zgomot slab, plin de trosnituri, un geamăt distorsionat care putea însemna: „Grant!".

— Michaels! făcu el o nouă încercare. Mă auzi? Mă auzi?

Din nou trosnituri. De data asta, nu mai înțelese nimic.

Undeva, în interiorul minții sale încordate, apăru un gând calm, de parcă intelectul lui ar fi găsit timp să consemneze și un gând senin. Deși

undele luminoase miniaturizate erau mai penetrante decât cele normale, undele radio miniaturizate păreau mai puțin penetrante.

Evident, despre starea de miniaturizare se știau prea puține lucruri... Ghinionul lui *Proteus* și al echipajului său era că făceau pionierat într-un tărâm literalmente necunoscut; fără îndoială, soarta le rezervase o călătorie cu adevărat fantastică.

Iar în cadrul acestei călătorii, Grant efectua o subcălătorie fantastică proprie, fiind aruncat în ceea ce părea a fi un spațiu măsurând mulți kilometri, dar, de fapt, aflându-se într-o cămăruță microscopică din plămânul unui muribund.

Mișcarea încetini. Tânărul ajunsese în vârful alveolei și pătrunsese în lujerul tubular de care era suspendată aceasta. Luminile îndepărtate ale submarinului se vedeau foarte slab. Oare avea să fie în stare să se miște în direcția în care lumina părea mai puternică?

Atinse peretele lujerului tubular și rămase acolo, ca o insectă lipită pe o hârtie de prins muște. Și, fără să dea dovadă că ar fi mai deștept decât o muscă, se zbătu.

Ambele picioare și un braț i se prinseră imediat de perete. Grant încremeni și încercă să-și pună mintea la contribuție. Expirația se terminase, dar urma să înceapă inspirația. Curentul de aer urma să-l împingă în jos. Era bine să aștepte momentul acela!

Simți vântul ce începuse să bată, auzi zgomotul năvălirii aerului. Încet, își eliberă brațul lipit și-și aplecă trupul în bătaia vântului. Acesta îl împinse, iar picioarele i se dezlipiră.

Acum cădea, planând de la o înălțime care, la dimensiunile lui, i se părea cât cea a unui munte. Din punct de vedere neminiaturizat, știa că ar fi trebuit să plutească precum o pană, dar, după cum simțea, era doar un fulg mărunt. Căderea se desfășura lin deoarece era nevoit să împingă la o parte moleculele mari de aer pe care le întâlnea în cale (aproape atât de mari încât puteau fi văzute, spusese Michaels), iar acest lucru consuma energia care, altfel, s-ar fi transformat în accelerație.

O bacterie, având aceleași dimensiuni ca și el, putea să cadă de la înălțimea aceea fără să pățească nimic. Dar el, omul miniaturizat, era alcătuit din cincizeci de trilioane de celule miniaturizate, iar această complexitate îl făcea, probabil, suficient de fragil încât să se să se facă praf, odată ajuns la destinație.

Când zidul alveolelor se apropie, cu un gest automat, Grant își ridică mâinile să se apere. Simți contactul lateral. Peretele era elastic, iar el fu aruncat înapoi, după ce se agățase o clipă. Viteza de cădere se încetini.

Aproape ajunsese jos. Dădu din picioare nebunește, pentru a evita contactul cu o ieșitură dintr-o stâncă-praf. Trecu la câțiva milimetri de suprafața dură și atinse din nou o zonă spongioasă. Căzu mai departe. Se zbătu violent, încercând să se deplaseze spre zona de lumină, ce nu părea mai mare decât un vârf de ac. Nu era foarte sigur că avea să reușească.

Se rostogoli pe partea de jos a suprafeței alveolare. Aruncă apoi funia în jurul unui afloriment și se atârnă de ea.

Vârful de ac de lumină deveni o lucire măruntă, situată la vreo cincisprezece metri. *Trebuia* să fie despicătura. Dacă n-ar fi fost ghidat de lumină, i-ar fi fost imposibil s-o găsească, oricât de aproape s-ar fi aflat.

Aștepta să înceteze inspirația. În intervalul scurt de dinainte de expirație trebuia să ajungă dincolo de perete.

Începu să se târască prin spațiul ce-l despărțea de crăpătură. Membrana alveolară se întinse în momentul final al inhalării și, după ce rămase așa două secunde, începu să-și piardă încordarea, pe măsură ce apăreau primele semne ale viitoarei expirații.

Grant se aruncă în deschizătura strălucitoare. Se izbi de interfață, care-l împinse dè parcă ar fi fost din cauciuc. Un cuțit făcu o tăietură în ea și apăru o mână care-l apucă strâns de gleznă. Simți tragerea în jos exact în momentul când tirajul de deasupra începu să-i vâjâie în urechi.

Pe picioarele lui se încleștară și alte mâini. Grant ajunse înapoi în vasul capilar, respirând cu greutate.

— Mulțumesc, reuși să îngaime el, într-un târziu. M-am ținut după lumină. Altfel, n-aș fi știut cum să vă găsesc.

— Nu puteam să te contactăm prin radio, zise Michaels.

Cora îi zâmbi:

— A fost ideea doctorului Duval. A cerut ca *Proteus* să fie adus în dreptul deschizăturii și să-și îndrepte farurile asupra ei. De asemenea, a lărgit crăpătura.

— Să ne întoarcem pe navă, îi zori Michaels. Am pierdut aproape tot timpul pe care ni-l puteam permite să-l pierdem.

Capitolul 13

PLEURA

— Ai primit un mesaj, Al! strigă Reid.

— De pe *Proteus*? se repezi Carter la fereastră.

— Doar nu de la soția ta!

Generalul dădu nerăbdător din mână:

— Lasă chestiile astea pe mai târziul Fă o colecție de glume și păstrează-le, ca să ne delectăm cu ele altă dată. De acord?

Imediat, recepționă și mesajul:

— Domnule general, *Proteus* raportează: PIERDERE PERICULOASĂ DE AER. OPERAȚIA DE REÎNCĂRCARE A REZERVORULUI S-A DESFĂȘURAT CU SUCCES.

— Reîncărcare? exclamă Carter.

Reid se încruntă:

— Presupun că se referă la plămâni. La urma urmei, se află în plămâni, care, ținând cont de dimensiunile lor, conțin kilometri cubi de aer. Numai că...

— Numai că ce?

— Nu pot folosi aerul acela. Nu-i miniaturizat.

Carter se uită la colonel cu o mină exasperată, apoi răcni în microfon:

— Repetă ultima propoziție a mesajului!

— OPERAȚIA DE REÎNCĂRCARE A REZERVORULUI S-A DESFĂȘURAT CU SUCCES.

— Cuvântul este „succes"?

— Da, domnule.

— la legătura cu ei, pentru confirmare!

După aceea, Carter se întoarse spre Reid și adăugă:

— Dacă au spus „cu succes", presupun că s-au descurcat.

— *Proteus* are un miniaturizator la bord.

— Înseamnă că l-au folosit. Ne vor explica ei, după aceea...

— Mesajul a fost confirmat, domnule, se auzi vocea operatorului.

— Se mișcă? insistă Carter.

Urmă o scurtă pauză, apoi sosi răspunsul:

— Da, domnule. Înaintează prin peretele pleurei.

Reid dădu din cap. Se uită la înregistratorul de timp (pe care se vedea cifra 37) și spuse:

— Peretele pleurei este alcătuit din două membrane ce înconjoară plămânii. Probabil că se deplasează în spațiul dintre ele ¬ acesta reprezintă un drum liber, o autostradă chiar, ce duce direct spre gât.

— Înseamnă că vor ajunge acolo unde s-au aflat cu o jumătate de oră în urmă, se enervă Carter. Și după aceea?

— Vor reveni într-un vas capilar și-și vor croi drum din nou spre artera carotidă, ceea ce înseamnă că vor pierde timp. Sau vor ocoli sistemul arterial, luând-o pe scurtătură, prin vasele limfatice, ceea ce implică alte probleme. Michaels este pilotul. Presupun că știe ce are de făcut.

— Poți să-i dai vreun sfat? Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta de pomană!

— N-am de unde să știu care rută e mai bună. În schimb, el se află în miezul problemei și, ca atare, își poate da mai bine seama dacă nava e în stare să înfrunte încă un vârtej arterial. Să-i lăsăm să procedeze așa cum cred ei că-i mai bine, domnule general!

— Aș vrea și eu să știu ce-i mai bine de făcut, bombăni Carter. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-aș asuma orice responsabilitate, dacă aș fi convins că există o șansă de succes rezonabilă!

— Și pe mine mă frământă aceleași gânduri, murmură Reid. De aceea îmi declin responsabilitatea.

*

— În regulă, spuse Michaels, în vreme ce se uita pe hărți. Nu acesta e locul către care voiam să ne îndreptăm, dar ne vom descurca. Suntem aici și ne vom croi drum drept înainte.

— Prin plămâni? întrebă Owens șocat.

— Nu! exclamă Michaels, sărind nerăbdător de pe scaun și urcându-se pe scară. O să intrăm în peretele pleural. Condu submarinul, te pilotez eu.

— Cum te simți? întrebă Cora, îngenunchind lângă scaunul lui Grant.

— Prost! În viața mea, m-am speriat de mai multe ori decât pot ține minte – sunt o persoană foarte sperioasă – dar de data asta se pare că am stabilit un record al intensității fricii.

— De ce încerci întotdeauna să treci drept un laș? La urma urmei, meseria ta...

— Te referi la faptul că sunt agent secret? Cea mai mare parte a activității mele o constituie simpla rutină, banală, nepericuloasă, iar eu mă străduiesc din răsputeri s-o mențin la acest nivel. Când nu pot ocoli situațiile înspăimântătoare, le suport, de dragul a ceea ce fac. Sunt destul de îndoctrinat ca să cred în patriotism – într-un fel.

— Într-un fel?

— În felul meu. Nu-i vorba doar de țara asta sau de o alta. Am depășit de mult stadiul în care putea exista o divizare logică a omenirii. Cred sincer că politica noastră are ca scop menținerea păcii, iar eu vreu să iau parte la acest proces, indiferent cât de mică e contribuția mea... Nu m-am oferit voluntar pentru această misiune, dar dacă tot mă aflu aici...

Grant ridică din umeri, lăsându-și fraza neterminată.

— Lași impresia că ți-e jenă să vorbești despre pace și patriotism, zise Cora.

— Pe undeva, ai dreptate. Ceilalți sunt conduși de motivații specifice, nu de cuvinte vagi. Owens își testează nava. Michaels este cel care a plănuit o croazieră prin trupul unui om și tot el ne ghidează. Duval admiră lucrarea Domnului. Iar tu...

— Da?

— Tu îl admiri pe Duval, spuse încet Grant.

Cora roși.

— Merită cu adevărat să fie admirat. Știi, după ce a sugerat să luminăm despicătura cu farurile navei, pentru a-ți oferi posibilitatea de a te orienta, nu a mai făcut nimic în privința asta. Nu ți-a adresat nici un cuvânt când te-ai întors. Asta-i firea lui. Salvează viața cuiva, ca, după aceea, să se comporte grosolan cu el. Iar ceea ce se ține minte este grosolănia, nu faptul că a salvat o viață. Dar manierele lui nu schimbă ceea ce este.

— Ai dreptate. Dar ascund esența lui.

— Nici manierele tale nu schimbă ceea ce ești. Faci paradă de un umor arțăgos, adolescentin, pentru a ascunde o implicare profundă în problemele omenirii.

Fu rândul lui Grant să roșească.

— Mă faci să par un nătărău fără seamăn!

— Poate în proprii tăi ochi. Oricum, nu ești laș. Dar acum trebuie să te las, căci am de lucru la laser...

Zicând acestea, fata aruncă o privire spre Michaels, care se întorcea la locul lui.

— Laserul?! se miră tânărul. Doamne, uitasem de el! Străduiește-te să faci tot posibilul ca să-l repari!

Animația care luminase figura fetei pe durata discuției dispăruse.

— Oh, dacă aș putea! oftă ea, după care plecă spre partea din spate a navei.

— Ce-i cu laserul? întrebă Michaels, uitându-se în urma Corei.

— Îl verifică acum, răspunse Grant.

Profesorul lăsă impresia că ezită înainte de a deschide din nou gura. Ca atare, se mulțumi să tacă, dând încet din cap. Tânărul îl privi, dar nu zise nimic.

— Ce părere ai despre situația noastră actuală? întrebă Michaels într-un târziu, după ce se așezase pe scaun.

Grant, care până atunci fusese absorbit de discuția cu Cora, se uită pe fereastră. Nava părea că plutește printre doi pereți paraleli, foarte apropiați, de un galben strălucitor. Aceștia erau alcătuiți din fibre paralele, aducând cu niște trunchiuri uriașe de copaci așezate unul lângă altul.

Lichidul din jur era limpede, fără globule – din când în când, însă, apăreau diverse resturi – și de un calm plat, iar *Proteus* înainta prin el iute.

Totuși, din cauza mișcării browniene, această avansare nu era atât de lină.

— Mișcarea browniană pare mai puternică acum, spuse Grant.

— Lichidul în care ne aflăm e mai puțin vâscos decât plasma sangvină și, în consecință, ea e mai puțin amortizată. Oricum, nu vom rămâne prea mult aici...

— Deci nu ne aflăm în circuitul sangvin...

— Arată a așa ceva? Acesta-i spațiul dintre membranele pleurale, cele care acoperă plămânii. Membrana din partea aceasta e fixată de coaste. Vom vedea, de fapt, o movilă uriașă, domoală, de fiecare dată când vom trece pe lângă vreo coastă. Dacă te interesează... geografia, una-i pleura parietală și cealaltă-i pleura pulmonară.

— Nu mă interesează numele lor.

— Nici nu-mi imaginam că așa ceva ar fi posibil. Totuși, vreau să-ți spun că ne aflăm într-un strat de lichid de ungere, între pleure. Când plămânii se umflă, în perioada inspirării, sau când se comprimă, în timpul expirării, ei acționează asupra coastelor, iar acest lichid le amortizează acțiunea. Stratul este atât de subțire, încât, de obicei, într-un corp sănătos, membranele pleurei sunt considerate ca fiind în contact. Dar, întrucât noi avem dimensiunile unui microb, ne putem strecura printre ele, prin stratul de fluid.

— Când peretele plămânului se mișcă spre cușca toracică nu ne afectează?

— Pe rând, suntem împinși ușor și trași înapoi, la fel de ușor. Această mișcare nu este însă atât de puternică încât să aibă vreo importanță.

— Ascultă, îl întrerupse Grant, membranele astea au vreo legătură cu pleurezia?

— Bineînțeles. Când pleura este infectată și se inflamează, fiecare respirație devine un chin, iar tusea...

— Ce s-ar întâmpla dacă Benes ar tuși?

Michaels ridică din umeri.

— Ținând seama de locul în care ne găsim, presupun că lucrul ăsta ar fi fatal pentru noi. Ne-am face praf. Dar Benes n-are nici un motiv să tușească. Se află în stare de hipotermie și i s-au administrat sedative puternice, iar pleura lui – crede-mă pe cuvânt – nu prezintă modificări.

— Dar dacă o vom irita...

— Suntem prea mici pentru așa ceva.

— Ești sigur?

— Discutăm despre probabilități, încercă să-l liniștească profesorul, adoptând un ton extrem de calm. Probabilitatea ca Benes să tușească e prea mică pentru a ne stârni îngrijorarea.

— Înțeleg, spuse Grant, apoi se uită în spate, dornic să vadă ce face Cora.

Fata se afla în camera-atelier, alături de Duval. Amândoi stăteau cu capetele aplecate deasupra mesei de lucru, aproape atingându-se.

Tânărul se ridică de pe scaun și se duse până în pragul ușii. Michaels i se alătură.

Laserul zăcea, demontat, pe o bucată de sticlă de culoarea opalului, care, fiind iluminată de jos, căpătase un aspect lăptos strălucitor, astfel încât fiecare piesă se vedea clar, bine conturată.

— Care-s pagubele totale? întrebă Duval, crispat.

— Doar piesele acestea s-au stricat domnule doctor. De asemenea, s-a rupt sârma declanșatorului. Asta-i tot.

Cufundat în gânduri, chirurgul părea că numără piesele, atingându-le pe fiecare, în parte, delicat, mișcându-le cu vârful degetelor.

— Esența o constituie acest tranzistor de putere, care s-a sfărâmat, murmură el. Asta înseamnă că nu mai avem posibilitatea de a aprinde sursa de lumină. Cu alte cuvinte, laserul nu mai face două parale...

— Nu există piese de schimb? interveni Grant.

Cora înălță capul. Ochii ei, ce trădau vinovăția, se feriră să întâlnească privirea fermă a tânărului.

— Nici una. Ar fi trebuit să luăm un laser de rezervă, dar cine s-a gândit că... Dacă nu s-ar fi desprins...

— Vorbești serios, doctore Duval? întrebă Michaels, cu o voce sumbră. Laserul e inutilizabil?

În glasul lui Duval se ivi o notă de nervozitate:

— Sunt întotdeauna serios! Nu mă plictisi!

Apoi chirurgul îi întoarse spatele, lăsând impresia că se adâncise în gânduri.

— Atunci, asta e, zise Michaels, ridicând din umeri. Am trecut prin inimă, ne-am umplut rezervorul cu aer din plămâni... dar toate eforturile noastre au fost în zadar... Nu putem continua.

— De ce nu? întrebă tânărul.

— Bineînțeles, putem merge mai departe, pentru a face dovada aptitudinilor noastre. Numai că n-are rost. Fără laser, nu putem rezolva nimic.

— Domnule doctor Duval, își continuă Grant seria întrebărilor, nu există vreo posibilitate de a face operația fără laser?

— Încerc să mă gândesc la asta! se răsti Duval.

— Atunci împărtășește-ne gândurile tale! se răsti și Grant.

Duval se răsuci spre el.

— Nu, nu există nici o posibilitate de a face operația fără laser!

— Dar, secole de-a rândul, operațiile au fost făcute fără laser! Ai tăiat peretele plămânului cu cuțitul. *Aceea* a fost o operație. Nu poți tăia cheagul cu cuțitul?

— Sigur că pot. Din păcate, însă, există riscul de a leza nervul și de a pune în pericol tot lobul creierului. Laserul este de mii de ori mai delicat decât cuțitul. În cazul acesta particular, în comparație cu laserul, cuțitul echivalează cu un instrument de măcelărie...

— Poți salva viața lui Benes cu cuțitul?

— Cred că da. Nu obligatoriu, însă, și mintea lui. De fapt, sunt aproape sigur că o operație cu cuțitul i-ar provoca lui Benes deficiențe mintale serioase. Dorești așa ceva?

Grant își frecă bărbia.

— Să-ți spun eu ce-o să facem. O să ne îndreptăm spre cheag. Când vom ajunge acolo, dacă singura unealtă de care vom dispune va fi cuțitul, vom folosi cuțitul, Duval! Dacă-l vom pierde, vom folosi dinții, Duval! Dacă n-o vei face tu, o voi face eu! Putem eșua, dar n-avem voie să renunțăm. Între timp, dați-mi voie să mă uit...

Tânărul își făcu loc între Duval și Cora, apucă tranzistorul de putere și-l privi cu atenție.

— Ăsta-i cel sfărâmat?

— Da, răspunse fata.

— Dacă ar fi reparat sau înlocuit, laserul ar funcționa?

— Da, dar un tranzistor nu poate fi reparat.

— Să presupunem că am avea alt tranzistor de aceast tip și sârmă. L-ai putea înlocui?

— Nu cred. E nevoie de precizie, de reglaje...

— Poate tu nu ești în stare de o asemenea performanță. Dar doctorul Duval? Degetele sale abile de chirurg ar trebui să fie capabile să se descurce, în ciuda mișcării browniene...

— Pot încerca, bizuindu-mă și pe ajutorul domnișoarei Peterson, răspunse Duval. Dar nu avem materiale...

— Ba da. Vă fac rost eu.

Tânărul apucă o șurubelniță grea și se înapoie în compartimentul din față, ducându-se glonț la radioul său. Fără să ezite, începu să desfacă șuruburile capacului.

Michaels se luă după el și-l prinse de mână:

— Ce faci, Grant?

— Îi scot măruntaiele, răspunse tânărul, smucindu-se.

— Dacă demontezi aparatul...

— Am nevoie de un tranzistor și de sârmă.

— Dar n-o să mai putem ține legătura cu cei din exterior!

— Și?

— Când va veni timpul să ne scoată din Benes... Grant, ascultă-mă!

— Ne vor urmări prin intermediul radioactivității noastre, răspunse acesta, dând semne de nerăbdare. Radioul folosește doar pentru pălăvrăgeală. Putem să ne descurcăm și fără el. Mai mult, *e necesar* să ne descurcăm fără el. Avem de ales între încetarea transmisiunilor radio și moartea lui Benes.

— Bine, dar mai întâi ia legătura cu Carter și informează-l!

Grant căzu pe gânduri câteva clipe.

— O să iau legătura cu ei numai ca să le spun că nu vor mai primi alte mesaje, mormăi el în cele din urmă.

— Și dacă ne transmit să ne abandonăm misiunea?

— O să refuz.

— Dar dacă ne *ordonă*...

— Pot să ne extragă cu forța, dar fără să conteze pe cooperarea mea. Cât timp ne aflăm la bordul lui *Proteus*, eu iau deciziile strategice. Am ajuns prea departe ca să renunțăm, așa că o să ne ducem la cheag. Nu mă interesează ce se va întâmpla sau ce va ordona Carter...

*

— Repetă întregul mesaj! răcni Carter.

— DEMONTĂM RADIOUL PENTRU A REPARA LASERUL. ACESTA ESTE ULTIMUL MESAJ.

— Au întrerupt legătura..., comentă Reid, cu o voce lipsită de intonație.

— Ce s-a întâmplat cu laserul?

— Nu mă întreba pe mine.

Carter se așeză, greoi.

— Spune să ne aducă niște cafea, Don. Dacă ar fi după mine, aș cere un scotch cu sifon. Iar după aceea, încă două. Avem *ghinion*!

Reis ceru cafeaua, apoi spuse:

— Poate că-i un sabotaj.

— Sabotaj?

— Nu face pe nevinovatul, domnule general! Ai anticipat posibilitatea asta de la început, altfel nu l-ai fi trimis acolo pe Grant...

— Ținând cont de ceea ce i s-a întâmplat lui Benes pe drum...

— Știu. Și n-ai încredere deosebită nici în Duval, nici în fată.

— Amândoi sunt în regulă, se strâmbă Carter. Trebuie să fie. Toți *trebuie* să fie.

Ne-am luat toate măsurile de siguranță.

— Exact. Nici o procedură de securitate nu dă rezultate absolut sigure.

— Toți oamenii aceia *lucrează* aici.

— Grant nu lucrează aici. El nu-i din tabăra noastră!

— E agent guvernamental, zâmbi chinuit Carter.

— Știu. Iar agenții secreți pot face joc dublu. L-ai trimis pe Grant pe *Proteus* și au urmat o groază de ghinioane. Sau de întâmplări ce seamănă a ghinioane.

Sosi cafeaua.

— E ridicol! protestă generalul. Îl cunosc bine pe Grant!

— Când v-ați întâlnit ultima dată? Ce știi despre viața lui particulară?

— Las-o baltă! E imposibil!

Și totuși, generalul amesteca frișca în cafea cu o stânjeneală vizibilă.

— Ei, haide, nu mă lua în seamă! încercă Reid să repare lucrurile. Gândeam cu voce tare...

— Sunt încă în pleură?

— Da.

Carter se uită la înregistratorul de timp, care arăta 32. Își scutură capul, ca și cum ar fi vrut să alunge gândurile negre.

*

Grant avea în față radioul făcut bucăți. Cora alesese cele câteva tranzistoare de putere, folosite la aparatul nu tocmai convențional, și acum se uita la ele, răsucindu-le pe toate părțile, verificându-le.

— Acesta, spuse ea, cu o urmă de îndoială în glas, s-ar putea să meargă. Dar sârma e prea groasă, n-o să intre în lăcaș...

Duval așeză firul respectiv pe sticla opalină, alături de fragmetul rupt al sârmei originale, comparând cele două bucăți.

— N-am nimic de dimensiuni mai apropiate, zise Grant. Trebuie să faceți laserul să meargă.

— Ușor de zis, răspunse Cora. Poți să-mi dai mie ordin, nu sârmei. Ea n-o să te asculte, oricât de tare ai țipa...

— Bine, bine..., mormăi tânărul, dornic să găsească altă soluție.

— Stați puțin, interveni Duval. Dacă avem noroc, aș putea s-o subțiez. Domnișoară Peterson, dă-mi un bisturiu numărul unsprezece.

Chirurgul fixă firul luat din aparatul lui Grant (care aparat devenise cu adevărat un telegraf fără fir) în două menghine mici, apoi trase o lupă în fața lui. Se întinse după bisturiul oferit de Cora și, cu gesturi lente, începu să râcâie sârma...

— Mai bine te-ai așeza pe scaun, Grant, zise el, fără a-și ridica privirea. Nu mă ajuți cu nimic gâfâindu-mi peste umăr.

Tânărul se înfurie un pic, dar, observând rugămintea mută din ochii Corei, nu spuse nimic și se îndreptă spre locul său.

— Chirurgul la lucru! rânji Michaels, fără veselie. Cu bisturiul în mână, i-a revenit temperamentul! Nu-ți pierde timpul enervându-te!

— Nu m-am enervat.

— Ba da. Doar dacă nu cumva ți-ai dat demisia din specia umană. Duval are un talent, un talent cu totul special, pe care marele Dumnezeu i l-a dăruit – sunt sigur că așa zice el – de a-și face dușmani cu un singur cuvânt, cu o privire sau cu un gest. Și ca și când acest lucru n-ar fi fost de ajuns, mai există și tânăra doamnă.

Grant se răsuci spre Michaels, de data asta evident enervat.

— Ce-i cu tânăra doamnă?

— Hai, Grant! Vrei să-ți țin o lecție despre băieți și fete?

Grant se încruntă și îi întoarse spatele.

— Te pune într-o situație neplăcută, nu? continuă profesorul cu o voce joasă, aproape tristă.

— Ce situație neplăcută?

— E o fată drăguță, *foarte* frumoasă. Dar, în același timp, tu ești o persoană bănuitoare, din cauza meseriei, nu-i așa?

— Și?

— Ce s-a întâmplat cu laserul? A fost un accident?

— E posibil.

— Da, e posibil, îl îngână Michaels în șoaptă. *Dar a fost cu adevărat un accident* ?

Grant îi răspunse, tot în șoaptă, după ce aruncă o privire peste umăr:

— O acuzi pe domnișoara Peterson că sabotează misiunea?

— Eu? Bineînțeles că nu. N-am nici o dovadă. Dar cred că *tu* o acuzi în sinea ta, și nu-ți place asta. De aici provine și situația neplăcută.

— De ce ar fi domnișoara Peterson vinovatul?

— De ce nu? Nimeni n-a urmărit-o cu atenție cât timp a umblat la laser. E domeniul ei. Iar dacă ar fi vrut să saboteze misiunea, ar fi acționat, bineînțeles, în acel domeniu în care se simte în largul ei – laserul.

— Asta ar fi plasat-o automat printre suspecți. Ceea ce se pare că s-a întâmplat.

— Văd. Ești furios, nu-i așa?

— Ne aflăm într-un spațiu restrâns și, de aceea, ai putea crede că fiecare dintre noi este sub supravegherea constantă, strictă, a celorlalți. Te înșeli, însă. Suntem atât de absorbiți de ceea ce vedem afară, încât oricine ar fi putut să se ducă în compartimentul de depozitare și să facă tot ce voia cu laserul, fără să-l observe ceilalți. Ai fi putut să fii tu. Sau eu. Eu nu te-aș fi văzut. Tu nu m-ai fi văzut.

— Sau Duval?

— Sau Duval. Nu l-am eliminat de pe lista suspecților. Dar poate că a fost un accident adevărat.

— Atunci, consideri că desprinderea funiei tale a fost un accident?

— Vrei să-mi sugerezi că a fost altceva?

— Nu. Vreau doar să-ți atrag atenția asupra unor lucruri, dacă ai dispoziția necesară.

— N-o am, dar dă-i drumul...

— Duval a fost cel care a legat funia.

— Și a făcut un nod prost, presupun. Iar încordarea funiei a fost considerabilă.

— Un chirurg trebuie să știe să facă noduri.

— Aiurea! Nodurile chirurgicale nu-s noduri marinărești!

— Să zicem că ai dreptate... Dar poate că nodul a fost făcut deliberat astfel, pentru a se desface mai ușor. Sau poate că a fost dezlegat de cineva...

— Bine. Dar, și în acest caz, toți urmăreau cu atenție ceea ce se petrecea în față. Tu, sau Duval, sau domnișoara Peterson ați fi avut posibilitatea să vă apropiați iute de navă, să desfaceți nodul și să vă întoarceți înainte de a vă observa cineva. Chiar și Owens ar fi putut părăsi nava pentru a face asta.

— Da, dar Duval a avut ocazia cea mai bună. Chiar înainte de accident, s-a apropiat de submarin, cărând furtunul. A pretins că funia s-a desprins în timp ce se uita la ea. Știm, din propria lui declarație, că se afla în locul potrivit, la momentul potrivit.

— Totuși, e posibil să fi fost doar un accident. Ce motiv ar fi avut să procedeze așa? Laserul fusese deja sabotat, iar desprinderea funiei m-ar fi pus în pericol pe mine. Dacă avea o misiune de executat, de ce și-ar fi pierdut vremea cu mine?

— Vai, Grant, Grant! rânji Michaels, dând din cap.

— Bine, spune ce ai de zis, nu te hlizi!

— Să presupunem că tânăra domnișoară a avut grijă de laser. Și să presupunem că interesul lui Duval era concentrat asupra ta. Să mai presupunem că, în primul rând, voia să scape de tine, sabotarea misiunii devenind pentru el un scop secundar...

Grant îl privi, fără să scoată o vorbă. Michaels continuă:

— Poate că Duval nu-i chiar atât de devotat muncii sale încât să nu observe că asistenta lui nu rămâne indiferentă în fața ta. Ești un bărbat tânăr, prezentabil și, în plus, i-ai sărit în ajutor în timpul vârtejului. Poate că i-ai salvat viața. Poate că Duval i-a remarcat reacția.

— N-a fost nici o reacție. Nu o interesez.

— Am urmărit-o când te-ai pierdut în alveolă. Era disperată. Un lucru evident pentru oricine trebuie să fi fost evident și pentru Duval... Fata simte o atracție față de tine. Și poate că Duval a vrut să scape de tine din cauza asta.

Grant își mușcă buzele, gânditor, apoi spuse:

— Bine. Dar pierderea de aer? Alt accident?

Michaels ridică din umeri.

— Nu știu. Bănuiesc că vei sugera că Owens e responsabil de asta.

— N-ar fi exclus. El cunoaște nava la perfecție, doar a proiectat-o... Nu i-ar fi fost greu să-i saboteze instalațiile. După aceea, a reparat ceea ce stricase.

— Ai dreptate.

— Dacă tot veni vorba, adăugă tânărul, furios, explică-mi chestia cu fistula arterio-venoasă... A fost un accident sau știai că-i acolo?

Michaels se lăsă pe speteaza scaunului, părând calm.

— Doamne, nu m-am gândit la asta! Îți dau cuvântul meu, Grant, îmi închipuiam că nu există nimic care să îndrepte bănuielile asupra mea. Eram conștient de faptul că aș putea fi acuzat de una dintre crime: că am stricat laserul, că am dezlegat frânghia sau că am dereglat ventilul rezervorului de aer, când nu se uita nimeni. Sau de toate trei, dacă ții morțiș. Dar, în fiecare caz, e foarte posibil ca fapta să fi fost opera altcuiva. În schimb, fistula mă privește numai pe mine.

— Corect.

— Exceptând cazul în care nu știam că-i acolo. Dar nu pot dovedi asta.

— Nu poți, într-adevăr...

— Citești povestiri polițiste, Grant?

— Am citit câteva, în tinerețe. Acum, însă...

— Îmi dau seama că meseria ta le distruge farmecul. Dar în poveștile polițiste totul e simplu. Un indiciu subtil desemnează o persoană, o singură persoană, iar detectivul vede ceea ce nu observă ceilalți. Se pare că în viața reală indiciile îndreaptă bănuielile spre toate direcțiile.

— Sau spre nicăieri, spuse Grant, ferm. Putem avea de-a face cu o serie de accidente și ghinioane.

— E posibil și asta concluzionă Michaels.

Dar cuvintele profesorului nu sunau prea convingător. Și nici el nu părea prea convins că așa stăteau lucrurile.

Capitolul 14
SISTEMUL LIMFATIC

Din cabină, se auzi vocea lui Owens:

— Domnule doctor Michaels, priviți drept înainte! Asta-i cotitura?

Cu toții avură posibilitatea de a simți submarinul încetinind.

— Prea multă vorbărie, mormăi Michaels. Trebuie să mă uit.

Chiar în fața lor se deschidea un tunel. Pereții subțiri ce se vedeau erau zgrunțuroși, întinzându-se până departe, spre neant. Deschizătura abia permitea trecerea navei.

— E bine! strigă Michaels. Pătrunde în ea!

Cora părăsi bancul de lucru pentru a privi peisajul înconjurător, minunându-se, dar Duval rămase pe loc, continuându-și truda cu o răbdare infinită, neobosită.

— Acesta trebuie să fie un vas limfatic, spuse ea.

Pătrunseseră în deschizătură. Pereții ce-i înconjurau erau la fel de apropiați ca și cei ai vasului capilar prin care se deplasaseră ceva mai devreme.

Ca și în cazul capilarelor, pereții vasului limfatic erau alcătuiți din celule în formă de poligoane netede, fiecare având câte un nucleu rotund în centru. Lichidul prin care treceau părea asemănător celui din cavitatea pleurală – sclipea gălbui în lumina farurilor lui *Proteus* și avea o nuanță mai galbenă spre celule. Culoarea nucleelor era mai întunecată, aproape portocalie.

— Ouă ochiuri! exclamă Grant. Seamănă cu niște ouă ochiuri! Ce-i un vas limfatic? întrebă el imediat, dându-și seama că noțiunea îi era străină.

— Într-un fel, reprezintă un sistem circulator auxiliar, începu fata să-i explice în grabă. Lichidul se scurge din vasele capilare foarte subțiri și se strânge în spațiile libere din trup și între celule. Acesta-i lichidul interstițial. După aceea, el pătrunde în tuburile înguste ale vaselor limfatice, care-s deschise la capete, după cum ai putut constata și

singur. Tuburile se reunesc, treptat, formând unele mai mari, tot mai mari, până când cele mai groase ajung să atingă dimensiunile venelor. Toată limfa...

— Lichidul din jurul nostru? întrebă Grant.

— Da. Toată limfa este colectată în cel mai mare vas din sistemul limfatic, canalul toracic, care duce la vena subclavie, din partea superioară a pieptului, iar de aici revine în sistemul circulator principal.

— Și de ce am intrat în sistemul limfatic?

Michaels se întoarse spre tânăr, întrucât nava urma deja un traseu sigur.

— Deoarece el reprezintă un soi de baltă. Aici nu se resimte efectul de pompare al inimii. Presiunea musculară și tensiunea mișcă lichidul, dar Benes nu are așa ceva acum. Prin urmare, ne-am asigurat o călătorie liniștită spre creier.

— Atunci, de ce n-am intrat în sistemul limfatic de la început?

— Vasele sunt subțiri. O arteră reprezintă o țintă mai ușor de atins pentru o seringă. În plus, curentul arterial trebuia să ne ducă spre cheag în câteva minute. Treaba n-a mers, iar dacă acum am încerca să ajungem înapoi în arteră, am pierde prea mult timp. Pe de altă parte, o dată ajunși în arteră, am suferi șocuri pe care submarinul n-ar mai fi în stare să le suporte.

Profesorul întinse un nou set de hărți și strigă:

— Owens, ai harta 72-D?

— Da, doctore Michaels!

— Asigură-te că urmezi drumul pe care l-am trasat. Vom trece printr-un număr minim de noduli.

— Ce se află în față? întrebă Grant.

Michaels se uită în direcția indicată de tânăr și îngheță.

— Încetinește! strigă el.

Proteus reduse brusc viteza. Printr-o porțiune a peretelui tubului ce se lărgea, pătrundea o masă informă, lăptoasă, granulată, amenințătoare... Dar, în timp ce oamenii o priveau, aceasta se contractă și dispăru.

— Mergi mai departe! spuse Michaels, după care se întoarse din nou spre Grant: Mi-a fost teamă că globula albă va veni spre noi. Din fericire, însă, a plecat. Unele globule albe se formează în nodulii limfatici. Aceștia reprezintă un obstacol important în calea bolilor. În ei se formează nu numai globule albe, ci și anticorpi.

— Și ce-s anticorpii?

— Molecule de proteine care au capacitatea de a se combina în mod diferit cu substanțe exterioare, pătrunse în trup: microbi, toxine, proteine străine.

— Și cu noi?

— Presupun că și cu noi, în anumite circumstanțe...

— Bacteriile sunt prinse în capcană de noduli, interveni Cora în discuție. Aceștia din urmă reprezintă un soi de câmp de luptă pe care se înfruntă respectivele bacterii și globulele albe. Nodulii se umflă și devin dureroși. Știi, de multe ori întâlnim la copii ceea ce numim ganglioni umflați, sub braț sau sub fălci...

— Dar, în realitate, e vorba de noduli limfatici umflați.

— Exact.

— În acest caz, ar fi o idee bună să stăm departe de nodulii limfatici, comentă Grant.

— Suntem prea mici, zise Michaels. Sistemul de anticorpi al lui Benes nu ne simte, iar noi trebuie să trecem doar printr-o serie de noduli, după care vom avea o navigație ușoară. Ne asumăm un risc, firește, dar tot ce facem e riscant. Sau, întrebă el, provocator, îmi vei ordona să ieșim din sistemul limfatic?

Grant scutură din cap:

— Nu. Nu până nu vine altcineva cu o alternativă mai bună.

*

— Uite-l! zise Michaels, înghiontindu-l ușor pe Grant. Îl vezi?

— Umbra din față?

— Da. Vasul limfatic în care ne aflăm este unul dintre cele care intră în nodul, acesta fiind alcătuit dintr-o masă spongioasă de membrane și strâmtori întortocheate. Locul geme de limfocite.

— Ce mai sunt și astea?

— Un tip de globule albe, care însă nu ne vor deranja. Cel puțin, așa sper. Orice bacterie din sistemul circulator trece, până la urmă, printr-un nodul limfatic. Nu poate ocoli canalele înguste, întortocheate...

— Noi putem?

— Noi ne mișcăm în mod deliberat, cu un anumit scop, în timp ce bacteriile se mișcă la întâmplare. Sper că-ți dai seama de diferență. Odată prinsă în capcana din nodul, bacteria e atacată de anticorpi și apoi, dacă aceștia eșuează, de globulele albe mobilizate pentru bătălie.

Umbra se apropiase considerabil. Nuanța aurie a limfei se întunecase, căpătând aspectul unui nor. În față se ridica un perete.

— Păstrezi cursul, Owens? strigă Michaels.

— Da, dar există riscul să cotesc greșit.

— Chiar dacă se întâmplă așa ceva, ține minte că în momentul acesta ne îndreptăm în sus. Uită-te la indicatorul gravitometrului – până la urmă, ne vei duce pe drumul cel bun.

Proteus făcu o cotitură bruscă și, deodată, totul deveni cenușiu. Farurile păreau a nu lumina decât umbre de cenușiu mai deschis sau mai închis. Ocazional, se vedeau niște vergele, mai scurte decât nava și mult mai subțiri, precum și niște ciorchini alcătuiți din obiecte sferice, mărunte, cu margini neclare.

— Bacterii, mormăi Michaels. Detaliile sunt prea mari pentru a recunoaște speciile. Nu-i ciudat? Prea multe detalii!

Proteus se mișca mai încet, urmând, ezitant, meandrele canalului.

Duval apăru în ușa atelierului.

— Ce se întâmplă? Nu pot să lucrez dacă nava nu are o deplasare normală! Mișcarea browniană e mai puternică.

— Îmi pare rău, spuse rece Michaels. Trecem printr-un nodul limfatic. Asta-i tot ce pot face.

Chirurgul se retrase la bancul lui, având întipărită pe chip o expresie furioasă.

— În față se află o învălmășeală groaznică, domnule doctor, continuă Grant să-și manifeste nedumerirea. Ce-i chestia aia care arată ca niște alge?

— Fibre reticulare.

— Doctore Michaels! strigă Owens.

— Da?

— Drăciile alea fibroase devin tot mai groase. Nu voi reuși să dirijez nava printre ele fără să le deteriorez.

Michaels tăcu preț de câteva clipe, părând adâncit în gânduri.

— Liniștește-te! spuse el în cele din urmă. Stricăciunile pe care le vei face vor fi minime.

Curând, mai multe fibre se desprinseră, alunecară și trecură de-a lungul hubloului, apoi dispărură în urmă. Lucrul acesta se repetă, cu o frecvență crescândă.

— E în regulă, spuse încurajator Michaels, trupul va reuși să repare toate aceste stricăciuni fără probleme.

— Nu-mi fac griji pentru Benes, răspunse Owens, ci pentru navă. Dacă porcăriile alea vor ajunge în țevi, motorul va fi suprasolicitat. Fibrele aderă la submarin. Nu-ți dai seama că sunetul motorului s-a schimbat?

Întrucât Grant nu percepea asemenea subtilități, își îndreptă din nou atenția spre exterior. Nava se îndrepta spre o pădure de cârcei, care, în lumina farurilor, împrăștiau o lumină stranie, de un cafeniu amenințător.

— Vom trece în curând prin ea, spuse Michaels, iar în glasul lui se deslușea teamă.

Drumul deveni ceva mai liber. Acum, Grant realiză că motorul suna oarecum diferit – exista un fel de răgușeală, ca și cum zgomotul gazelor ce se scurgeau prin țevile de evacuare ar fi trecut printr-un amortizor.

— Fundătură în față! strigă Owens.

Urmă o ciocnire între o baghetă bacteriană și submarin. Substanța bacteriei se îndoi, apoi reveni la forma inițială și se îndepărtă, lăsând hubloul plin de o mâzgă care fu spălată treptat.

În față se aflau alte bacterii.

— Ce se întâmplă? întrebă Grant, uluit.

— Nu încape îndoială că asistăm la reacția anticorpilor față de o bacterie, răspunse Michaels. Globulele albe nu-s implicate în luptă. Privește zidul de bacterii. Se vede greu în reflectarea luminii miniaturizate, dar poți să-l distingi.

— Nu, nu reușesc să-l văd.

Vocea lui Duval se auzi în spatele lor:

— Nici eu nu-l văd.

— Ați pregătit sârma, domnule doctor? se întoarse Grant spre el.

— Încă nu, răspunse chirurgul. Nu pot lucra în balamucul ăsta. Trebuie să mai aștept. Ce-i cu anticorpii?

— Dacă nu lucrezi, să stingem luminile interioare, propuse Michaels. Owens!

Imediat, *Proteus* se cufundă în beznă. Acum, singura iluminare venea din exterior, o sclipire fantomatică, maroniu-cenușie, care le acoperea figurile cu o umbră încărcată de teamă.

— Ce se întâmplă afară? întrebă Cora.

— Încercam să vă explic, continuă Michaels. Uitați-vă la marginile bacteriilor din față!

Grant se chinui să privească, îngustându-și ochii. Lumina era instabilă, pâlpâitoare.

— Te referi la obiectele acelea mici, în formă de cartușe?

— Exact. Alea-s moleculele de anticorpi. Proteine, suficient de mari pentru a fi vizibile la scara noastră. E una în apropiere. Uitați-vă!

Unul dintre anticorpii mărunți se răsucise lângă fereastră. De aproape, nu semăna deloc a cartuș. Într-un fel, părea mai mare și avea niște prelungiri asemănătoare macaroanelor. Acestea, vizibile doar în sclipirea luminii, se întindeau în toate părțile.

— Ce fac? întrebă Grant.

— Fiecare bacterie are un perete celular caracteristic, făcut din grupări atomice specifice. Pentru noi, acești pereți diferiți arată omogeni, informi, dar, dacă am fi mai mici – de dimensiunile unei molecule de pildă – am vedea că fiecare zid are un model în formă de mozaic, iar

acest mozaic este diferit pentru fiecare specie de bacterie în parte. Anticorpii se lipesc de acest mozaic și, după ce acoperă porțiunile-cheie ale peretelui, distrug bacteria. E ca și cum ai astupa nasul și gura unui om și l-ai sufoca.

— Se văd foarte bine, interveni fata, oarecum tulburată. Ce spectacol oribil!

— Îți pare rău pentru bacterii, Cora? zâmbi Michaels.

— Nu, dar anticorpii par atât de răi, judecând după felul în care acționează!

— Nu le atribui emoții omenești. Sunt doar molecule ce se mișcă orbește. Forțele interatomice le împing către porțiunile de perete cu care se potrivesc și ele se prind acolo. Seamănă întrucâtva cu un magnet ce se lipește de o bară de fier. Poți spune că magnetul atacă fierul cu răutate?

Știind ce anume trebuia să caute, Grant văzu ce se întâmpla. O bacterie, mișcându-se la întâmplare printr-un nor de anticorpi care se roteau, păru că-i atrage spre ea. Într-o clipă, peretele său deveni cețos, acoperit cu anticorpi aliniați unul lângă celălalt, ținându-și prelungirile împletite.

— Unii dintre anticorpi rămân indiferenți, remarcă Grant. Nu se ating de bacterie.

— Anticorpii sunt... specializați, îi explică Michaels. Fiecare dintre ei e proiectat să se potrivească unui anumit fel de bacterie sau unei molecule particulare de proteină. Pe moment, însă, majoritatea anticorpilor, dacă nu toți, se potrivesc cu bacteriile din jurul nostru. Prezența acestor bacterii aparte a stimulat formarea unei anumite varietăți de anticorpi. Cum se produce o asemenea stimulare, nu știu.

— Dumnezeule mare! strigă Duval. Uitați-vă acolo!

Una dintre bacterii fusese copleșită de anticorpi, care urmau fiecare neregularitate a formei sale, astfel încât ea părea a fi exact ca înainte, dar cu margini îngroșate, încețoșate.

— Se potrivesc perfect, zise Cora.

— Nu, nu la asta mă referem. Nu vedeți că legăturile intermoleculare ale anticorpilor produc un soi de apăsare asupra bacteriilor? Asta nu s-a văzut niciodată limpede, nici măcar cu ajutorul microscopului electronic, care ne arată doar lucruri moarte.

Echipajul de pe *Proteus* păstră o tăcere mormântală, în timp ce submarinul trecea încet pe lângă bacterie. Învelișul de anticorpi continuă să se rigidizeze și să se îndese. Apoi, brusc, bacteria păru că se mototolește și că dispare. Anticorpii se desprinseră, iar bagheta se transformă într-un ovoid fără caracteristici.

— Au ucis bacteria. Au sugrumat-o, literalmente, până au ucis-o, spuse Cora, cu scârbă.

— Remarcabil! murmură Duval. Ce posibilități de cercetare oferă *Proteus*!

— Ești sigur că n-avem de ce să ne temem de anticorpi? întrebă Grant.

— Așa cred, răspunse Michaels. Ei n-au fost proiectați să acționeze împotriva unor lucruri de soiul ăsta.

— Ești convins? Nu știu de ce, dar am senzația că pot fi făcuți să acționeze împotriva a orice, dacă-s stimulați în mod corespunzător...

— Probabil că ai dreptate. Dar, după cât se pare, prezența noastră nu-i întârâtă.

— Mai multe fibre în față! strigă Owens. Ne-au înconjurat! Ne reduc viteza!

— Aproape am ieșit din nodul, Owens, răspunse Michaels.

Din când în când, o bacterie ce se răsucea se izbea de navă, iar aceasta se zguduia. Dar lupta se potolise, iar bacteriile fuseseră învinse, *Proteus* se chinuia să-și croiască drum printre fibre.

— Continuă să înaintezi, spuse Michaels. Trebuie să cotești încă o dată la stânga, după care vom ajunge în vasul limfatic aferent.

— Târâm fibre după noi, anunță Owens. Submarinul arată ca un câine zburlit.

— În drumul nostru spre creier, câți noduli limfatici mai trebuie să străbatem? se interesă Grant.

— Încă trei. Se pare că unul poate fi ocolit.

— Trebuie să renunțăm la ruta asta. Pierdem prea mult timp. Nu ne putem permite să trecem prin încă trei locuri asemănătoare. Nu există nici o scurtătură?

Michaels scutură din cap.

— Nici una care să nu ne creeze probleme mai mari decât cele pe care le înfruntăm acum. Firește, nu pretind că această călătorie prin noduli ne va scuti de neplăceri. Fibrele se vor desprinde în continuare, dar, dacă nu ne vom opri să ne uităm la războaiele bacteriene, vom înainta mai repede.

— Iar data următoare, spuse Grant, încruntându-se, vom nimeri peste o luptă în care-s implicate globule albe.

Duval se apropie de hărți și întrebă:

— Unde suntem acum?

— Chiar aici, arătă Michaels, privindu-l cu atenție pe celălalt.

Chirurgul se gândi un moment, apoi zise:

— Să mă orientez... Suntem în gât, nu?

— Da.

Grant își reprimă cu greutate un strigăt de uimire. Exact de aici începuseră călătoria. Se uită la înregistratorul de timp. Arăta 28. Trecuse mai mult de jumătate din timpul disponibil și se aflau în locul de unde porniseră.

— Am putea ocoli toți nodulii dacă am coti pe undeva, în zona asta, îndreptându-ne spre urechea internă. De acolo până la cheag nu-i distanță mare.

— Pe hartă, totul pare ușor, oftă Michaels. Faci un semn și te afli în siguranță. Dar te-ai gândit ce înseamnă să trecem prin urechea internă?

— Nu. Ce înseamnă? întrebă Duval.

— Urechea, dragă doctore, este, după cum știi, un dispozitiv ce are menirea de a concentra și amplifica undele sonore. Cel mai ușor sunet, *cel mai slab sunet* din exterior va produce vibrații intense în urechea internă. La dimensiunile noastre miniaturizate, acele vibrații vor fi ucigătoare.

— Da, înțeleg, murmură Duval, gânditor.

— Urechea internă vibrează *permanent*? întrebă Grant.

— Cu excepția momentelor de tăcere, când nu se aude nici un sunet. Chiar și așa, însă, dată fiind mărimea noastră, vom detecta cea mai ușoară mișcare.

— Poate fi mai rău decât mișcarea browniană?

— Probabil că nu.

— Din câte am înțeles, pericolul îl reprezintă sunetele venite din exterior..., spuse Grant. Dacă trecem prin urechea internă, zgomotul motorului și sunetul vocilor noastre n-o vor afecta, nu-i așa?

— Cu siguranță. Urechea internă nu-i făcută să reacționeze la vibrațiile noastre miniaturizate.

— Atunci, dacă oamenii din sala de operații vor păstra o tăcere totală...

— Și de unde vor ști că trebuie să facă asta? întrebă Michaels, înfuriindu-se subit. *Tu* ai demontat radioul și din cauza asta nu putem lua legătura cu ei!

— Dar ne pot urmări. Își vor da seama că ne îndreptăm spre urechea internă și că avem nevoie de tăcere.

— Oare?

— De ce nu? insistă Grant, nerăbdător. Majoritatea sunt medici și, ca atare, înțeleg problemele astea.

— Vrei să riști? rânji Michaels.

Grant privi spre tovarășii săi.

— Ce credeți?

— Urmez orice curs mi se indică, dar nu-l stabilesc eu, spuse Owens.

— Eu personal am unele dubii, spuse Duval.

— Eu *sunt* sigur, mârâi Michaels, și sunt împotrivă!

Grant se uită la Cora, dar fata rămase tăcută.

— Bine. În acest caz, responsabilitatea îmi aparține. Ne vom îndrepta spre urechea internă. Stabilește ruta, Michaels!

— Uite ce-i...

— Decizia a fost luată, Michaels! Stabilește ruta.

Profesorul se înroși, apoi ridică din umeri.

— Owens, zise el cu răceală în glas, trebuie să cotim la stânga în punctul acesta...

Capitolul 15
URECHEA

Carter își ridică, absent, ceașca de cafea. Mai multe picături de lichid se scurseră și aterizară pe pantalonii lui. Generalul observă dezastrul, dar nu-i acordă atenție.

— De ce-ai spus că-și vor schimba direcția? întrebă el.

— Presupun că amicii noștri au senzația că au pierdut prea mult timp în nodulul limfatic și, în consecință, nu le mai surâde ideea de a repeta experiența, răspunse Reid.

— Bine. Și atunci, pe unde o vor lua?

— Nu sunt pe deplin convins, dar se pare că se îndreaptă spre urechea internă. N-aș aproba întru totul un astfel de plan...

Carter puse ceașca pe masă și o împinse într-o parte. Nici măcar nu apucase să o ducă la gură.

— De ce nu?

Lansând întrebarea, generalul se uită la înregistratorul de timp. Acesta avea afișată cifra 27.

— Va fi extrem de dificil. Va trebui să nu facem zgomot.

— De ce?

— Nu-ți dai seama? Urechea reacționează la sunete. Melcul urechii vibrează. Dacă *Proteus* se va afla în vecinătate, va vibra și el, iar acest lucru îl poate distruge.

Carter se aplecă spre colonel, privindu-i figura calmă.

— Atunci ce naiba caută acolo?

— Probabil că-și închipuie că-i singura rută care-i va duce destul de repede la destinație. Sau, dacă nu-i acesta motivul, pentru că-s nebuni. N-avem cum să aflăm adevărul, din moment ce-au demontat radioul.

— Au ajuns deja în urechea internă?

Reid apăsă un comutator și întrebă iute ceva. După câteva clipe, se întoarse din nou către general.

— Aproape.

— Oamenii din sala de operații își dau seama că e absolut obligatoriu să facă liniște?

— Cred că da.

— *Crezi?!* La ce-ți folosește acest lucru?

— Nu vor întârzia în zonă prea mult timp.

— Indiferent cât ar sta acolo, va fi de ajuns. Ascultă, ar trebui să le aduci la cunoștință oamenilor... Nu, e prea târziu, n-are rost să riscăm! Dă-mi o bucată de hârtie și cheamă pe cineva de afară. Pe oricine.

Un soldat înarmat intră în cameră și salută.

— Las-o baltă! zise Carter plictisit, fără să-i răspundă la salut.

Generalul scrisese pe hârtie, cu litere mari: TĂCERE! TĂCERE ABSOLUTĂ, CÂT TIMP *PROTEUS* SE AFLĂ ÎN URECHE!

— Ia asta, îi spuse el santinelei. Du-te în sala de operații, arat-o fiecărui individ în parte și convinge-te că o citește. Dacă faci zgomot, te omor! Dacă scoți vreun cuvânt, îți scot mațele! Ai înțeles?

— Da, domnule, spuse soldatul, făcând fețe-fețe.

— Haide, grăbește-te! Și scoate-ți bocancii...

— Domnule?

— Scoate-ți bocancii! În sala de operații vei umbla doar în ciorapi.

Cei doi numărară secundele până când soldatul descult pătrunse în sala de operații. Militarul se duse la fiecare doctor, la fiecare infirmieră, arătându-le hârtia și făcând semn cu degetul către camera de control. Fiecare persoană în parte dădu din cap, încremenind în locul în care se găsea. Pentru un moment, un spectator neavizat ar fi putut crede că o paralizie generală cuprinsese personalul din încăpere.

— E clar că au înțeles, zise Reid. Chiar dacă n-au fost instruiți în acest sens.

— Îi felicit! bombăni furios Carter. Ascultă, acum ia legătura cu indivizii de la aparatura de supraveghere. Să nu se audă nici o sonerie, nici un clopoțel, nici un gong! Să nu fie folosite bliț uri! Nu vreau să se sperie cineva și să țipe!

— Vor traversa urechea în câteva secunde.

— Poate că da, poate că nu... Să nădăjduim că totul va fi bine.

Reid spera același lucru.

*

Proteus pătrunsese într-o zonă întinsă de lichid limpede. Cu excepția câtorva anticorpi care sclipeau ici, colo, nu se vedea nimic în lumina farurilor.

Un sunet slab, aproape imperceptibil, se frecă de navă, ca un val. Apoi el reveni, iar și iar.

— Owens, strigă Michaels, stinge luminile din cabină!

Imediat, peisajul din exterior se zări mult mai bine.

— Vedeți? întrebă Michaels.

Ceilalți își încordară privirile. Grant nu observă nimic.

— Ne aflăm în canalul melcului urechii, în tubul mic, în spirală, din urechea interioară, cea care ne oferă simțul auzului. Cu ajutorul acestuia aude Benes. Vibrează la sunete de orice fel. Vedeți?

Acum, Grant observă o umbră în lichid, o umbră uriașă, iată, ce trecea peste ei.

— E un val provocat de sunet, explică Michaels. Cel puțin, într-un anumit sens. Un val de compresie, pe care noi l-am scos la iveală, într-un fel, prin intermediul luminii miniaturizate.

— Asta înseamnă că vorbește cineva? întrebă Cora.

— Nu. Dacă ar vorbi cineva sau ar face un zgomot adevărat, zona ar fi zgâlțâită de cel mai cumplit cutremur. Chiar într-o tăcere absolută, melcul urechii captează sunete: sunetele îndepărtate ale bătăilor inimii, zgomotul sângelui ce-și croiește drum prin venele și arterele subțiri ale urechii. N-ați dus niciodată o scoică la ureche ca să auziți zgomotul oceanului? Ceea ce ați ascultat era sunetul amplificat al propriului vostru ocean, al circuitului sangvin.

— Suntem în pericol? întrebă Grant.

— Nu mai mult decât până acum, ridică Michaels din umeri. Nu vom risca nimic cât timp nu va vorbi nimeni.

— De ce am încetinit? întrebă Duval din atelier.

— Ceva nu-i în regulă, răspunse Owens. Motorul gâfâie și nu știu de ce.

În clipele următoare, cei cinci exploratori trăiră o senzație stranie, care se intensifica ușor, ca și cum s-ar fi aflat într-un ascensor, în timp ce *Proteus* cobora în interiorul canalului.

Atinseră fundul, cu o zdruncinătură ușoară, iar Duval puse bisturiul de-o parte:

— Acum ce mai e?

— Motorul e supraîncălzit, așa că a trebuit să-l opresc. Cred că...

— Da?

— Fibrele acelea reticulare, care semănau cu niște alge marine... Poate că ele au blocat țevile de aspirare. Nu-mi pot imagina altceva care să fi provocat defecțiunea.

— Nu le poți elimina? întrebă încordat Grant.

— Nu am nici o posibilitate, răspunse Owens. E vorba de niște țevi de aspirare, care absorb în interior...

— Atunci, nu ne rămâne decât un singur lucru de făcut. Trebuie să le curățăm din exterior. Asta înseamnă să ne jucăm din nou de-a scafandrii...

Cu gesturi furioase, tânărul începu să-și îmbrace costumul. Cora stătea lângă hublou și privea peisajul înconjurător.

— Sunt anticorpi în zonă, spuse ea.

— Nu-s mulți, ripostă scurt Grant.

— Dar dacă ne atacă?

— Nu pot, o asigură Michaels. Nu manifestă sensibilitate la forma unui om. În plus, cât timp nu se produce o leziune a țesutului, anticorpii vor rămâne pasivi.

— Vezi că nu există probleme? zâmbi Grant, încercând s-o liniștească pe fată, dar aceasta își scutură capul.

Duval, care ascultase o frântură din discuție, se uită la firul pe care-l subțiase, comparându-l cu firul original, răsucindu-l încet în mâini, ca și cum ar fi încercat să-i măsoare diametrul.

Grant ieși prin sasul ventral, aterizând pe peretele de jos al melcului urechii, care avea elasticitatea cauciucului. Se uită imediat la navă. Netezimea curată a metalului, dispăruse. Carcasa părea îmblănită.

Tânărul dădu din picioare, împingându-se, pentru a ajunge în partea din spate a submarinului. Owens avusese dreptate. Valvele de aspirare erau astupate de fibre.

Grant apucă de ele și trase. Fibrele se desprindeau greu, unele rupându-se la nivelul filtrelor.

— Cum e? răsună în receptor vocea lui Michaels.

— Destul de rău.

— Cât va dura? Înregistratorul de timp arată 26.

— Nu cred să termin prea repede...

Grant smucea cu disperare, dar vâscozitatea limfei îi încetinea mișcările, iar aderența fibrelor părea a depăși toate așteptările.

Cei rămași în interiorul navei nu mai aveau astâmpăr.

— N-ar fi cazul să mergem să-l ajutăm? întrebă Cora, neliniștită.

— Ei bine..., începu Michaels, ros de îndoială.

— *Eu* mă duc! zise ea, înșfăcându-și costumul.

— Stai că vin și eu, oftă Michaels. Owens trebuie să rămână la comenzile navei.

— Și eu aș prefera să rămân, interveni Duval. Aproape că am terminat chestia asta.

— Bineînțeles, domnule doctor, încuviință fata, după care se apucă să-și fixeze casca de scafandru.

Munca deveni mult mai ușoară când începură să se agite toți trei în spatele navei, trăgând în același timp de fibre, desprinzându-le, lăsându-le să fie purtate de curentul slab. Metalul filtrelor începu să iasă la iveală, iar Grant împinse în țevi câteva bucăți recalcitrante.

— Sper să nu provoace stricăciuni, dar n-am încotro – *nu pot* să le scot. Owens, ce se întâmplă dacă intră bucăți de fibră în interiorul țevilor?

— Vor fi carbonizate în motor. Când vom ieși de-aici, îmi va fi foarte greu să-l curăț.

— După ce vom ieși, nu-mi va păsa dacă o să trebuiască să-ți răzui toată nava!

Grant împingea înăuntru fibrele care înfundaseră filtrele și le trăgea pe cele care nu se înțepeniseră. Cora și Michaels făceau același lucru.

— Mai avem puțin și reușim! exclamă fata într-un târziu.

— Da, dar am rămas în melcul urechii mai mult timp decât sperasem, îi tăie Michaels din elan. În orice clipă, un sunet...

— Gura! se răți Grant. Terminați treaba!

*

Carter începuse să-și smulgă părul de pe cap.

— Nu, nu, NU! strigă el. S-au oprit din nou!

Generalul arătă spre mesajul scris pe o bucată de hârtie și îndreptat în direcția sa, apărut pe unul dintre monitoare.

— Măcar au ținut minte că nu trebuie să vorbească, zise Reid. De ce crezi că s-au oprit?

— De unde naiba să știu? Poate că s-au gândit că e timpul să bea o cafea. Poate că s-au hotărât să facă plajă. Poate că fata...

Generalul tăcu brusc, apoi, după câteva clipe, continuă:

— Habar n-am ce se întâmplă acolo! Tot ce știu e că ne-au rămas doar douăzeci și patru de minute.

— Cu cât stau mai mult în urechea internă, cu atât cresc șansele ca vreun tâmpit să scoată un sunet. Să strănute, de exemplu.

— Ai dreptate, zise Carter, gânditor. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Cum de nu ne-am gândit la cea mai simplă soluție? Cheamă curierul!

Soldatul intră din nou, dar de data aceasta nu salută.

— Ai rămas descult? Foarte bine. Du asta jos și arat-o unei infirmiere. Ții minte ce ți-am spus despre scosul mațelor?

— Da, domnule!

Mesajul era: PUNEȚI-I DOPURI ÎN URECHI LUI BENES.

Carter își aprinse un trabuc și privi pe fereastră, spre sala de operații. Îl văzu pe soldat intrând, ezitând un moment, apoi apropiindu-se cu pași iuți, ușori, de o infirmieră.

Aceasta zâmbi, privi spre Carter și schiță în direcția lui tradiționalul gest – un cerc format din arătător și degetul mare.

— Trebuie să mă gândesc la toate, oftă generalul.

— Va reduce zgomotul, dar nu-l va opri, zise Reid.

Infirmiera își scoase pantofii în tăcere și, din doi pași, ajunse la o masă. Deschise cu grijă o cutie și scoase din ea o bucată de vată. Făcu un ghemotoc într-o mână și altul în cealaltă. Încercă să le răsucească, dar mâna dreaptă îi alunecă și lovi o foarfecă de pe masă.

Aceasta căzu. Infirmiera întinse cu disperare un picior după ea, lipind-o de podeaua dură, dar numai după ce ustensila scosese un zăngănit ascuțit, metalic, ca un sughiț de înger prăbușit.

Femeia se înroși la față, cuprinsă de o oroare de moarte. Toți cei ce se aflau în sala de operații se întoarseră, fulgerând-o cu privirile. Generalul Carter aruncă trabucul și se prăbuși pe un scaun.

— S-a terminat! gemu el.

*

Owens porni motorul și verifică aparatele de control. Indicatorul de temperatură, care se aflase în zona de pericol aproape de când intraseră în canalul melcului, arăta o valoare mai scăzută.

— Se pare că e bine, zise el. Ați terminat?

— N-a rămas mare lucru, îi răsună în urechi vocea lui Grant. Fii gata de plecare. Intrăm.

În acel moment, universul păru că se zgâlțâie. Cu toții avură senzația că *Proteus* fusese izbit de un pumn, care-l aruncase în sus. Owens se prinse de pupitrul de comandă și se ținu cu putere, în vreme ce auzea tunetul îndepărtat.

Aflat la pupă, Duval, cuprins de disperare, apucase laserul, încercând să-l protejeze în fața stihiilor dezlănțuite.

Grant simți că zboară, ca purtat de un val gigantic. Se răsuci și se izbi de peretele canalului urechii. Zidul îl respinse, îndoindu-se.

Undeva, într-un segment miraculos de calm al minții, tânărul era conștient de faptul că, în lumea reală, peretele răspundea cu vibrații rapide, de amplitudini microscopice, la un stimul reprezentat de un sunet ascuțit. Dar gândul fusese acoperit de șocul surprizei.

Luptând cu inevitabila panică, Grant încercă să localizeze *Proteus*, dar surprinse doar o lucire scurtă a farurilor ce luminau o porțiune îndepărtată a peretelui.

În momentul în care se declanșase vibrația, Cora dibuise o proeminență a submarinului. Instinctiv, se prinsese de ea, ca și cum ar fi vrut să călărească un cal nărăvaș. Nu mai putea să respire și, când își dădu drumul, se rostogoli pe membrana pe care stătea nava.

Farurile submarinului luminau calea din fața ei, iar fata se gândi îngrozită că n-avea nici o șansă să-și frâneze mișcarea. Ar fi fost ca și cum ar fi încercat să oprească o avalanșă proptindu-se cu picioarele în pământ.

Știa că se îndrepta spre orga lui Corti, centrul de bază al auzului. Printre componentele acestei orgi se aflau celulele păroase, însumând vreo cincisprezece mii de exemplare. Putea să vadă unele dintre ele. Fiecare avea câte un cil ținut în sus. Unii cili vibrau în funcție de înălțimea și intensitatea undelor sonore dirijate spre urechea internă, amplificate acolo.

Dar asta era ceea ce se învăța la cursul de fiziologie. Fraze ce puteau fi folosite într-un univers normal. În cazul de față, însă, Cora se confrunta cu o realitate complet diferită. Aici vedea o prăpastie povârnită, iar dincolo de ea o serie de columne înalte, grațioase, mișcându-se maiestuos, nu la unison, ci întâi una, apoi alta, de parcă un val ar fi legănat întreaga structură.

Cora se duse de-a berbeleacul, prin prăpastie, spre o lume de pereți și coloane ce vibrau. Lanterna lumina în diferite direcții, în timp ce fata cădea dându-se peste cap. Simți din spate o împingere și se trezi aruncată cu putere într-un obiect rezistent, elastic. Rămase cu capul în jos, gândindu-se cu groază că obiectul care o oprise îi va da drumul, lăsând-o să se prăbușească mai departe.

Se răsuci într-o parte, apoi în alta, în timp ce coloana de care era agățată – un cil microscopic al unei celule păroase din orga lui Corti – continua să se legene maiestuos.

În cele din urmă, fata reuși să respire normal și-și auzi numele. Cineva o striga. Cu grijă, scoase un geamăt. Apoi, încurajată de sunetul propriei voci, țipă cât putu de tare:

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

*

Primul șoc devastator trecuse, iar Owens ținea submarinul sub control, în mijlocul unei mări ce continua să fie agitată. Sunetul – indiferent de ceea ce îl provocase – deși fusese intens, durase puțin. Asta îi salvase. Dacă s-ar fi prelungit încă un moment...

Duval, ținând laserul sub un braț, sprijinit cu spatele de perete și împingându-se disperat cu picioarele în suportul băncului de lucru, reuși să strige:

— S-a potolit?

— Cred că am scăpat, gâfâi Owens. Comenzile funcționează.

— Atunci, să plecăm.

— Trebuie să-i găsim și pe ceilalți.

— Ai dreptate. Uitasem.

Zicând acestea, chirurgul se răsuci cu grijă, se sprijini într-o mână și se ridică în picioare, ținând laserul ca pe sfintele moaște.

— Cheamă-i înăuntru! adăugă el.

— Michaels! Grant! Domnișoară Peterson! strigă Owens.

— Venim imediat! răspunse Michaels. *Cred* că sunt întreg.

— Așteaptă, zise Grant. N-o văd pe Cora.

Proteus stătea acum drept, iar tânărul, respirând cu greutate în urma cumplitei zdruncinături, înotă direct către farurile lui.

— Cora! strigă el.

— Ajutor! se auzi vocea îngrozită a fetei. Să mă ajute cineva!

Grant privi în toate direcțiile, apoi strigă, disperat:

— Cora! Unde ești?

— Nu știu exact. Am nimerit între celulele păroase.

— Unde-s chestiile alea? Michaels, unde se află celulele păroase?

Grant îl văzu pe profesor apropiindu-se de navă din altă direcție. Prin limfă, trupul său părea o umbră neclară, lanterna trasând o cărare îngustă în fața lui.

— Așteaptă să mă orientez, zise acesta. Owens, aprinde faza mare a farurilor!

Imediat, lumina se extinse.

— În partea asta! indică Michaels. Owens, urmează-ne! Avem nevoie de lumină!

Grant urmă silueta ce se mișca iute și curând observă prăpastia și coloanele din față.

— Acolo? întrebă el, nesigur.

— În mod normal, da, replică Michaels.

Se aflau la margine, cu nava între ei, aceasta, fixându-și lumina farurilor asupra cavernei împânzite cu coloane.

— N-o văd, zise Michaels.

— Eu da, ripostă Grant. Nu-i acolo? Cora, te-am zărit! Mișcă brațul, ca să fiu sigur!

Fata își flutură mâna, în semn de salut.

— În regulă, strigă din nou tânărul. Vin să te iau. Te aduc înapoi cât ai bate din palme.

În timp ce aștepta, Cora simți o atingere la genunchi. Cea mai slabă, mai blândă senzație, ca și cum o aripă de muscă s-ar fi ciocnit de ea. Se uită într-acolo, dar nu observă nimic.

Urmă o nouă atingere, lângă umăr. Și încă una.

Deodată, le văzu. Niște ghemotoace din lână, cu filamente întinse, tremurătoare. Moleculele de proteină ale anticorpilor...

După toate aparențele, anticorpii îi explorau suprafața, o testau, *o gustau*, încercând să-și dea seama dacă era vătămătoare sau nu. Erau doar câțiva, dar dinspre celelalte coloane veneau tot mai mulți.

Farurile lui *Proteus* străluceau, astfel încât fata putea să-i distingă clar în reflectarea sclipitoare a luminii miniaturizate. Fiecare filament lucea ca o rază de soare.

— Veniți repede! țipă ea. Sunt anticorpi peste tot!

În minte – cu prea multe amănunte – avea scena în care anticorpii acoperiseră bacteria, înfășurând-o complet, apoi strivind-o, în timp ce forțele intermoleculare strângeau anticorpii între ei.

Un anticorp îi atinse cotul și rămase lipit acolo. Cora își scutură brațul, cu scârbă și oroare. Tot trupul îi tremura. Se lovi de coloană. Anticorpul nu se desprinse. Altul i se alătură, cei doi prinzându-se strâns cu filamentele înlănțuite.

*

— Anticorpi! șopti Grant.

— Probabil că a provocat leziuni în țesutul înconjurător, mormăi Michaels.

— Pot să-i facă vreun rău?

— Nu imediat. Nu au formată o sensibilitate pentru ea. Nici un anticorp nu a fost proiectat deliberat pentru structura ei. Dar unii se vor potrivi, pe baza unor caracteristici de adaptare aleatorie, iar Cora va stimula formarea mai multor anticorpi de acest tip. În final, cu toții se vor năpusti asupra ei.

Grant putea să-i vadă acum îngrămădindu-se în jurul fetei, ca un nor de muște.

— Michaels, întoarce-te la submarin! E de ajuns o persoană care își riscă viața. O scot eu de acolo, într-un fel. Dacă nu, vă revine vouă sarcina să luați înapoi pe navă ce-a rămas din noi. Nu avem voie să ne deminiaturizăm aici, indiferent ce s-ar întâmpla.

Michaels ezită câteva clipe, înainte de a murmura „Ai grijă de tine!", după care se întoarse și înotă spre *Proteus*.

Grant continuă să se apropie de Cora. Vârtejul provocat de sosirea lui îi îndepărtă oarecum pe anticorpi, silindu-i să se răsucească și să țopăie cu rapiditate.

— Trebuie să plecăm de aici, Cora!

— Oh, Grant, cât mai iute!

Tânărul trase cu toată puterea de rezervorul ei de oxigen, care se lovise de coloană și făcuse o tăietură. Din despicătură ieșiseră fâșii groase de materie vâscoasă. Pesemne că asta provocase apariția anticorpilor.

— Nu te mișca! Lasă-mă pe mine.

Glezna Corei fusese prinsă între două fibre pe care el reuși să le îndepărteze.

— Hai să plecăm!

Amândoi executară o tumbă, apoi începură să înoate. Corpul Corei era acoperit de anticorpi ce atârnau de ea, dar haita rămăsese în urmă. Dar, ghidându-se după cine știe ce echivalent al „mirosului" la scală microscopică, curând se luă după ei. La început, veniră doar câțiva anticorpi, apoi mai mulți, după aceea toată grămada.

— N-o să reușim! gemu fata.

— Ba da. Folosește-ți însă fiecare mușchi.

— Stau prinși de mine! Mi-e frică, Grant!

Bărbatul se uită la ea peste umăr, apoi se întoarse iute. Spatele ei era pe jumătate acoperit de un mozaic alcătuit din sculuri de lână. Cumplitele creaturi descoperiseră în ce consta natura suprafeței sau, în tot cazul, a acelei porțiuni.

Îi curăță spatele, dar anticorpii reveneau. Se îndepărtau la atingerea mâinii lui, dar se repezeau imediat înapoi. Câțiva începuseră să testeze și trupul său.

— Mai repede, Cora!

— Nu pot!

— Poți. Ține-te de mine!

Cei doi tineri țâșniră în sus, peste buza prăpastiei, spre submarinul care-i aștepta.

*

— Ce se întâmplă? întrebă Duval, în vreme ce-și ajuta colegul să intre prin sas.

Michaels își scoase casca, gâfâind.

— Domnișoara Peterson a fost prinsă în celulele lui Hensen. Grant încearcă s-o desprindă, dar anticorpii au năvălit peste ei.

Ochii chirurgului dădură să iasă din orbite.

— Ce putem face?

— Nu știu. Poate că Grant va reuși s-o salveze. Altfel, va trebui să plecăm.

— Nu putem să-i lăsăm aici! exclamă Owens.

— Bineînțeles că nu, zise Duval. Trebuie să ne ducem toți trei și... De ce te-ai întors, Michaels? întrebă el cu asprime. De ce nu ești acolo?

Profesorul îl privi cu ostilitate.

— Pentru că n-aș fi fost de nici un folos. N-am nici mușchii, nici reflexele lui Grant. Mai degrabă l-aș fi împiedicat. Dacă vrei să-i ajuți, du-te singur!

— Trebuie să-i aducem pe navă, vii sau... sau... altfel, se bâlbâi Owens. Se vor deminiaturiza peste un sfert de oră.

— De acord! strigă Duval. Să ne punem costumele și să ieșim de aici!

— Stai pe loc, zise căpitanul. Se întorc. Mă duc să pregătesc sasul.

*

Grant apucă strâns cu o mână roata sasului, în timp ce semnalizatorul de acces sclipea în nuanțe purpurii. Apoi se întoarse spre anticorpii de pe spatele Corei și, întinzând cealaltă mână, prinse fibrele lânoase între degetul mare și arătător, pătrunzând în substanța moale, până ce ajunse la un miez sârmos, rezistent.

„Acesta-i lanțul de peptide", gândi el.

Amintiri vagi din cursurile de la colegiu îi reveneau în minte. Cândva, fusese în stare să scrie formula chimică a unei părți a lanțului de peptide, iar acum avea de-a face chiar cu acesta, „în carne și oase". Dacă ar fi dispus de un microscop, ar fi putut vedea atomii individuali? Nu, Michaels spusese că imaginea ar fi rămas încețoșată, indiferent ce-ar fi făcut.

Trase de molecula anticorpului. Aceasta rămase agățată, apoi, brusc, cedă. Moleculele vecine, prinse de ea, se dezlipiră și ele. O curăță pe Cora de o grămăjoară mai mare de paraziți, pe care o aruncă într-o parte. Dar moleculele rămaseră împreună și se întoarseră, căutând un nou loc de care să se agațe.

Acești anticorpi nu aveau creier, nici măcar din cel mai primitiv. Ca atare, nu trebuia să-i considere monștri, animale de pradă sau viespi. Erau doar molecule ce aveau atomii aranjați de asemenea manieră încât le permiteau să se agațe de suprafața care se potrivea cu acțiunea oarbă a forței lor interatomice. O expresie se ivi în mintea lui Grant, desprinzându-se din noianul de amintiri – „forțe van der Waals". Nimic altceva.

Continua să îndepărteze „puful" de pe spatele Corei, când o auzi strigând:

— Vin, Grant! Să intrăm în sas!

Tânărul se uită în urmă. Atacatorii lor știau încotro să se îndrepte, simțindu-le prezența. Șiruri de anticorpi se ridicau deasupra prăpastiei, năpustindu-se spre ei, ca niște cobre oarbe.

— Mai avem de așteptat, zise el.

Lumina de semnalizare deveni verde.

— Gata! Acum!

Și Grant răsuci în grabă roata.

Anticorpii veneau din toate părțile, îndreptându-se îndeosebi spre Cora, deoarece își formaseră o sensibilitate specială pentru ea. Ezitau mult mai puțin acum. Se uneau, agățându-se de umerii ei, întinzându-și fibrele lânoase peste pieptul fetei. Șovăiră un pic în dreptul curbei tridimensionale a sânilor ei, ca și cum nu și-ar fi închipuit că exista așa ceva.

Grant nu avea timp s-o ajute pe Cora în lupta ei lipsită de succes cu anticorpii. Fără să mai stea pe gânduri, deschise trapa sasului, o împinse pe fată înăuntru, cu anticorpi cu tot, apoi intră după ea.

Acționă cu putere asupra trapei pentru a o închide la loc, în timp ce anticorpii continuau să pătrundă după ei. Placa de metal strivi trupurile elastice, dar miezul sârmos a sute de anticorpi reușiră, în cele din urmă, s-o blocheze. Grant se spijini în ea și o împinse, până reuși să răsucească roata. Vreo zece ghemotoace de lână – atât de moi și de nevătămătoare, dacă le-ai fi privit rupte din context – se zbăteau slab în crăpătura trapei. Dar alte sute, neprinse în capcană, umpleau lichidul din jurul lor. Presiunea aerului împingea fluidul afară, iar șuieratul lui îi asurzea. Grant avea o singură grijă în momentul acela: să desprindă paraziții ce-o năpădiseră pe fată. Câțiva se agățaseră de pieptul lui, dar nu-i păsa. Atât mijlocul, cât și spatele Corei erau acoperite de anticorpi – aceștia formau o bandă solidă în jurul trupului ei, de la sâni la șolduri.

— Își întăresc strânsoarea, Grant, gemu ea.

Prin cască, vedea durerea ce pusese stăpânire pe chipul fetei. Era conștient de efortul pe care-l făcea ca să vorbească.

Apa scădea repede, dar n-aveau timp de pierdut. Grant bătu în trapa ce dădea spre interior.

— Nu... mai... pot... res..., gâfâi Cora.

Trapa se deschise și lichidul din sas se revărsă în interiorul navei. Duval întinse un braț, o apucă pe Cora și o trase alături de el. Grant intră după ea.

— Să ne apere Dumnezeu! exclamă Owens. Uitați-vă în ce hal arată!

Cu o expresie de dezgust, chirurgul și căpitanul începură să dezlipească anticorpii de pe față, urmând exemplul lui Grant.

O bandă se desprinse, apoi alta și alta.

— Acum e ușor! spuse tânărul, recăpătându-și buna dispoziție. Împingeți-le de pe ea!

Ceilalți se conformară. Anticorpii cădeau în stratul de lichid de pe podea, gros de câțiva centimetri și odată ajunși acolo se mișcau fără vlagă.

— Sunt făcuți să acționeze în lichidul trupului, explică Duval. În momentul în care sunt înconjurați de aer, atracția moleculară își modifică natura.

— Dacă scăpăm de ei ... Cora!

Fata respira cu greutate. Chirurgul îi scoase cu blândețe casca, dar, spre surprinderea tuturor, ea se prinse de brațul lui Grant și începu brusc să plângă.

— Am fost atât de *speriată*...

— Amândoi ne-am speriat, încercă tânărul s-o liniștească. Să nu crezi că-i o nenorocire să-ți fie teamă. Spaima are un scop, știi prea bine, adăugă el, mângâind-o încet pe păr. Ea provoacă sporirea cantității de adrenalină, și astfel ai posibilitatea de a înota mai repede și mai mult, de a rezista mai mult. Un mecanism al fricii, bine pus la punct, reprezintă materialul de bază al eroismului.

Dând semne de nerăbdare, Duval îl împinse pe Grant la o parte.

— Te simți bine, domnișoară Peterson?

Cora trase aer în piept și rosti cu efort, dar cu o voce fermă:

— Foarte bine, domnule doctor.

— Să plecăm de aici, zise Owens, care, între timp, se înapoiase în cabină. Nu mai avem nici o secundă de pierdut.

Capitolul 16
CREIERUL

În camera de control, receptoarele de televiziune reveniră la viață.

— Domnule general Carter...

— Ce mai e?

— Se mișcă din nou, domnule general. Au ieșit din ureche și se îndreaptă spre creier.

— Ah! exclamă Carter, uitându-se la înregistratorul de timp, ce afișa numărul 12. Douăsprezece minute!

Căută cu privirea trabucul. Îl zări pe podea, unde îl aruncase când îl apucase furia. Îl ridică, se uită la ghemotocul turtit apoi îl azvârli cât colo, cu scârbă.

— Douăsprezece minute! Mai pot face ceva, Reid?

Colonelul zăcea pe scaun, arătând dărâmat.

— Pot. Ar fi posibil chiar să elimine cheagul. Dar...

— Dar?

— Dar nu știu dacă suntem în stare să-i scoatem afară la timp. Nu putem să sondăm creierul, ca să-i extragem. Dacă am fi putut, am fi eliminat cheagul de la început. Asta înseamnă că trebuie să iasă de acolo și să se îndrepte spre un punct de unde ar *putea* să fie extrași. Dacă nu...

— Mi s-au adus două cești cu cafea și un trabuc, dar n-am apucat să sorb o înghițitură și nici să trag un fum..., îl întrerupse Carter enervat.

— Au ajuns la baza craniului, domnule! se auzi în difuzor.

*

Michaels se apucase din nou să studieze harta. Grant stătea lângă umărul lui, minunându-se de complexitatea acesteia.

— Cheagul e aici? întrebă el.

— Da, răspunse profesorul.

— După toate aparențele, se află la mare distanță de noi. Ne-au mai rămas doar douăsprezece minute.

— Nu-i chiar atât de departe pe cât pare. Acum putem merge în liniște. Vom ajunge la baza craniului în mai puțin de un minut, iar de acolo până la cheag e o distanță infimă.

Deodată, un șuvoi de lumină invadă submarinul. Grant se uită afară și văzu un perete enorm de lumină lăptoasă, ale cărui margini nu se zăreau.

— Timpanul, spuse Michaels. De partea cealaltă se află lumea exterioară.

Un dor de casă insuportabil puse stăpânire pe Grant. Tânărul aproape uitase că exista o lume exterioară. În momentul acela, i se părea că toată viața călătorise, fără odihnă, printr-o lume de coșmar, alcătuită din tuburi și populată cu monștri, devenind pe nesimțite un Olandez Zburător al sistemului circulator...

Iar acum vedea lumina lumii de afară, filtrată prin timpan...

— Grant, atunci când ne aflam între celulele păroase mi-ai ordonat cumva să mă întorc pe navă? întrebă pe nepusă masă Michaels, fără a-și ridica ochii de pe hartă.

— Bineînțeles. Aveam nevoie de tine pe navă, întreg... N-aveai ce căuta acolo!

— Spune-i asta și lui Duval. Atitudinea lui...

— Ce-ți pasă? Atitudinea lui e întotdeauna dezagreabilă.

— De data asta, pur și simplu m-a jignit. N-am pretins că-s un erou...

— O să depun mărturie în favoarea ta.

— Mulțumesc, Grant. Și... fii cu ochii pe Duval!

Tânărul izbucni în râs:

— Bineînțeles!

Duval se apropie de cei doi, de parcă și-ar fi dat seama că discutau despre el, și întrebă brusc:

— Unde suntem, Michaels?

— Ne pregătim să pătrundem în cavitatea subarahnoidiană, îi răspunse profesorul, privindu-l cu o expresie înversunată. Chiar la baza craniului, adăugă el, pentru Grant.

— În regulă. Presupun că intrăm prin nervul oculomotor.

— Cum dorești. Dacă ești de părere că astfel poți aborda cel mai bine cheagul, intrăm prin el.

Grant se duse la pupa și își vârî capul în magazie. Acolo, Cora stătea întinsă pe un pat pliant.

Fata dădu să se scoale, dar el ridică o mână:

— Nu te mișca!

Rostind această poruncă, tânărul se așeză pe podea, lângă pat, și-și strânse brațele în jurul genunchilor.

— Acum mă simt bine, spuse Cora. Sunt un soi de bolnav închipuit – n-ar trebui să zac degeaba aici...

— De ce nu? zâmbi el. Ești cea mai frumoasă bolnavă închipuită pe care am văzut-o vreodată. Hai să lenevim împreună un minut, dacă termenul nu ți se pare nepotrivit.

— E greu să mă plâng din cauză că ești prea băgăreț, murmură fata, întorcându-i zâmbetul. La urma urmei, se pare că preocuparea ta principală este să-mi salvezi viața.

— Chestia asta face parte dintr-o campanie subtilă care urmărește să te oblige să te simți îndatorată față de mine.

— Dar chiar sunt! În mod categoric!

— O să-ți reîmprospătez memoria la momentul potrivit.

— Te rog, chiar. Dar, până atunci, îți mulțumesc din tot sufletul.

— Îmi place când îmi mulțumești, dar nu mi-am făcut decât meseria. Nu uita motivele pentru care am fost trimis aici: să iau decizii de politică strategică și să rezolv situațiile critice.

— Dar asta nu-i totul, nu-i așa?

— Nu crezi că-i mai mult decât suficient? protestă Grant. Bag furtunuri în plămâni, scot alge din țevi și, în principal, mă țin după femei frumoase.

— Dar *nu numai* asta e sarcina ta. Te afli aici ca să-l supraveghezi pe doctorul Duval, nu?

— De ce crezi asta?

— Pentru că-i adevărat. Eșalonul superior al FCRM nu are încredere în doctorul Duval. N-a avut niciodată.

— De ce?

— Pentru că e un om complet inocent, dedicat cu trup și suflet meseriei sale. Îi jignește pe ceilalți nu pentru că ar vrea asta, ci pentru că nu-și dă seama că atitudinea lui e jignitoare. De fapt, el nu realizează că există și altceva în afara muncii sale.

— Nici măcar asistente fermecătoare?

Cora roși.

— Presupun că nici măcar asistente, în general... Dar trebuie să recunosc că-mi prețuiește munca.

— Va continua să-ți prețuiască munca și dacă altcineva te va prețui *pe tine*?

Câteva clipe, fata privi în gol, apoi continuă, pe un ton ferm:

— În tot cazul, nu este un trădător. Din păcate, însă, încurajează schimbul liber de informații cu Cealaltă Tabără. Asta pentru că nu știe

cum să-și ascundă părerile. De aceea, când îl contrazic alții, nu-și dă osteneala să țină sub tăcere faptul că-i consideră niște proști.

— Da, pot să-mi imaginez, zise Grant. Și asta-i atrage simpatia celorlalți, pentru că oamenilor le place să li se spună că-s proști...

— Ei bine, ăsta-i felul lui de-a fi

— Nu e cazul să-ți faci probleme în această privință. Nu-l bănuiesc pe Duval mai mult decât pe ceilalți.

— Michaels nu are încredere în el.

— Știu. Michaels are momente în care bănuiește pe toată lumea, și de pe navă, și din exterior. Nici în mine nu are încredere. Dar te asigur că nu acord părerilor lui mai multă importanță decât merită.

Cora păru speriată.

— Vrei să spui că Michaels își închipuie că am stricat intenționat laserul? Că eu și doctorul Duval...

— Cred că s-a gândit la o asemenea ipoteză.

— Dar tu, Grant?

— Și eu am luat-o în calcul, doar ca pe o posibilitate.

— Dar crezi cu adevărat?

— E o posibilitate, Cora, printre multe altele...Unele posibilități sunt mai probabile decât altele. Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu ele, draga mea!

Înainte ca fata să-i răspundă, se auzi vocea lui Duval.

— Nu, nu, nu! urlă el. Nu se pune problema! N-am nevoie de un dobitoc care să-mi spună ce să fac!

— Dobitoc! icni Michaels. Atunci să-ți spun eu ce ești...

Grant ieși din magazie, urmat de Cora.

— Opriți-vă! Amândoi! Despre ce-i vorba?

Duval se întoarse spre tânăr, clocotind de furie.

— Am refăcut laserul. Sârma a fost adusă la diametrul potrivit, tranzistorul a fost pus la locul lui, totul e în ordine. I-am povestit asta dobitocului din fața voastră. Da, îi spun dobitoc pentru că m-a întrebat care-i starea laserului.

— Și ce-i rău în asta? întrebă Grant.

— Nu înseamnă că-i bun doar pentru că spune el! interveni Michaels, pe un ton plin de patimă. A pus niște piese la loc. Și eu aș fi fost în stare să fac asta. Oricine putea face asta. De unde știe că *funcționează*?

— Pentru că *știu*! Lucrez cu lasere de doisprezece ani. Știu când funcționează.

— Atunci, arată-ne, doctore! Lasă-ne să ne bucurăm de cunoștințele tale! *Folosește laserul*!

— Nu! Ori funcționează, ori nu funcționează! Dacă nu funcționează, înseamnă că nu-l pot repara în nici un chip, deoarece am făcut tot ce era posibil. În acest caz, situația nu se va înrăutăți dacă o să aștept până ajungem la cheag și o să descopăr că nu funcționează. Dar dacă funcționează – și vă garantez că *va funcționa* – rămâne, oricum, un instrument cârpit. E posibil să reziste doar la zece declanșări. În consecință, vreau să le păstrez pe toate pentru cheag. Nu am de gând să irosesc nici una aici. Nu vreau ca misiunea să eșueze pentru că am testat laserul atunci când nu era cazul...

— Iar eu îți spun că trebuie să facem o probă! se înfierbântă Michaels. Dacă nu procedezi așa, îți jur, Duval, că, după ce ne întoarcem, o să te scot în șuturi din FCRM și o să te fac bucăți!

— O să-mi fac griji în privința asta după ce-o să ne întoarcem. E laserul meu și fac cu el ce vreau. Nu-mi poți ordona să acționez împotriva voinței mele. Nici Grant nu poate.

— Nu intenționez să vă dau nici un ordin, domnule doctor, interveni tânărul.

Duval își înclină ușor capul, apoi se retrase spre atelier.

— L-am prins! exclamă Michaels, privind în urma lui.

— Are dreptate, profesore. Ești sigur că nu te-ai certat cu el din motive personale?

— Pentru că m-a făcut dobitoc? Ai vrea să-l iubesc pentru asta? Oricum, nu contează dacă îl detest sau nu. Individul este un trădător.

— Nu-i adevărat! protestă Cora.

— Mă îndoiesc că ai putea fi un martor imparțial în cazul acesta, spuse Michaels cu răceală. O să ajungem la cheag și o să discutăm atunci despre Duval.

— O să înlăture cheagul, dacă funcționează laserul...

— *Dacă* funcționează, rânji profesorul. Și în cazul în care funcționează, n-o să fiu surprins dacă îl va ucide pe Benes. Nu accidental.

*

Carter își scosese haina și-și suflecase mânecile. Se lăsase pe spetează scaunului și își vârâse în gură alt trabuc, abia aprins, din care însă nu trăgea.

— Au ajuns în creier? întrebă el.

Mustața lui Reid părea să se fi pleoștit. Colonelul se frecă la ochi.

— Practic, lângă cheag. S-au oprit.

Generalul se uită la înregistratorul de timp, care arăta cifra 9. Se simți obosit, fără vlagă, fără adrenalină, fără încordare, fără viață.

— Crezi că vor reuși?

— Nu, nu cred...

În nouă minute, poate zece, oamenii și nava urmau să-și recapete dimensiunile normale în fața lor, explodând în trupul lui Benes, dacă nu aveau să iasă la timp din acesta.

Carter se gândea la poziția pe care o vor adopta ziarele față de FCRM, dacă încercarea eșua. Își imagina discursurile tuturor politicienilor din țară și din Cealaltă Tabără. Cât de mult va fi dat înapoi FCRM? De câte luni – sau ani – va avea nevoie ca să-și revină?

Resemnat, începu să compună în minte scrisoarea prin care-și anunța demisia.

*

— Am intrat în creier, anunță Owens, abia stăpânindu-și emoția, în vreme ce aprindea din nou farurile submarinului.

Cu toții își îndreptară privirile înainte, căzând pradă unui sentiment profund de uluială ce le alungă din minte orice gând, chiar și certitudinea că ajunseseră în punctul culminant al misiunii.

— Ce minune! murmură Duval. Culmea supremă a Creației!

Preț de câteva clipe, Grant simți același lucru. Cu siguranță, la scara întregului Univers, creierul uman era cel mai complex lucru înghesuit în cel mai mic volum posibil.

În jurul lor, domnea tăcerea. Celulele pe care le vedeau erau zimțate, neregulate, având ici-colo proeminențe alcătuite din dendrite fibroase, ce aduceau cu niște tufișuri de bambus.

În timp ce se strecurau prin fluidul interstițial, de-a lungul spațiului dintre celule, puteau vedea dendritele legănându-se deasupra lor. Pentru un moment, avură senzația că treceau pe sub ceva ce semăna teribil cu un șir de vârfuri răsucite aparținând unei păduri străvechi.

— Vedeți, nu ne ating, comentă Duval. Se observă bine sinapsele. Acel spațiu care trebuie străbătut pe cale chimică.

— Pare să fie plin de lumină, spuse Cora.

— E numai o iluzie, interveni Michaels, cu o urmă de furie în glas. Reflectarea luminii miniaturizate ne joacă feste. N-are nici o legătură cu realitatea.

— De unde știi? ripostă imediat Duval. Acesta-i un domeniu important pentru cercetarea științifică. Reflectarea luminii miniaturizate trebuie să se modifice subtil, funcție de structura conținutului molecular al celulei. Ascultați-mă pe mine, acest tip de reflectare va deveni un instrument pentru studiul macrodetaliilor celulei. S-ar putea ca procedeele tehnice

ce se vor dezvolta în urma misiunii noastre să prezinte o importanță mult mai mare decât ceea ce i se va întâmpla lui Benes.

— Îți pregătești o scuză, doctore? întrebă Michaels.

Fața lui Duval deveni purpurie.

— Explică-mi ce-ai vrut să insinuezi!

— Nu acum, domnilor! interveni Grant. Din acest moment, nu vreau să mai aud nici un cuvânt în plus!

Chirurgul respiră profund și se întoarse spre hublou.

— Vedeți luminile? întrebă Cora. Priviți deasupra! Când vom ajunge aproape, să vă uitați la dendrita aceea!

— O văd, zise Grant.

Reflectarea obișnuită nu pâlpâia ici și colo, așa cum se întâmplase în oricare parte a corpului, făcând ca peisajul să arate ca un nor dens de licurici. De data aceasta, scânteierea alerga de-a lungul dendritei, alta nouă începând înainte ca aceea veche să-și fi sfârșit drumul.

— Știți cu ce seamănă? întrebă Owens. Ați văzut filme în care apăreau reclame de modă veche, cu becuri electrice? Cu valuri de lumină și întuneric ce se mișcau de-a lungul lor?

— Da, zise Cora. *Exact* așa arată. De ce, oare?

— Un val de depolarizare alunecă de-a lungul fibrei nervoase, atunci când aceasta e stimulată, spuse Duval. Concentrația de ioni se schimbă. Ioni de sodiu pătrund în celulă. Acest lucru modifică intensitatea încărcăturii din interior și din exterior și scade tensiunea electrică. Într-un fel, el afectează reflectarea luminii miniaturizate – tocmai acest lucru am vrut să-l subliniez – iar ceea ce vedeți este valul depolarizării.

Acum, deoarece Cora le atrăsese atenția asupra acelui fenomen – sau poate din cauză că pătrunseseră mai adânc în creier – remarcară că valul mișcător de scântei putea fi văzut pretutindeni. Aluneca de-a lungul celulelor, urca și cobora de-a lungul fibrelor, împletindu-se într-un sistem inimaginabil de complex care, la prima privire, părea fără o formă precisă, dar care dădea totuși impresia unei anumite ordini.

— În fața noastră se află esența umanității, zise Duval. Celulele alcătuiesc creierul fizic, dar acele scânteieri mișcătoare reprezintă gândul, mintea omenească.

— Că veni vorba despre esență, îl întrerupse Michaels cu asprime, mă așteptam să te referi la suflet. Unde e sufletul omenesc, Duval?

— Crezi că nu există pentru că nu pot să ți-l arăt? ripostă chirurgul. Unde-i geniul lui Benes? Ești în creierul lui. Arată-mi geniul lui!

— Terminați! îi repezi Grant.

— Aproape am ajuns, strigă Michaels către Owens. Cotește în vasul capilar la locul indicat. E de ajuns să împingi submarinul înainte.

— Acesta-i lucrul cel mai uimitor, murmură Duval, gânditor. Nu ne aflăm în mintea unui om obișnuit. În jurul nostru se întinde mintea unui geniu științific, pe care, uneori, îl compar cu Newton.

Chirurgul făcu o scurtă pauză, apoi începu să recite:

...Acolo unde stă statuia

Lui Newton, cu prisma sa și figura tăcută.

Semn de marmură al unei minți...

După ce-și reveni din uimire, Grant îl întrerupse, continuând versul în șoaptă:

...veșnic

Călătorind pe mările ciudate ale gândului.

Preț de câteva clipe, rămaseră tăcuți amândoi, apoi tânărul zise:

— Oare Wordsworth s-a gândit, sau s-ar fi putut gândi, la așa ceva, când a spus: „mările ciudate ale gândului"? Aceasta este marea gândului din literatură. Și-i ciudată...

— Nu-mi închipuiam că ești un ins care știe să aprecieze poezia, zise Cora.

Grant dădu din cap:

— Numai mușchi, fără minte. Așa-s eu.

— Nu te simți ofensat!

— După ce terminați de mormăit poezii, domnilor, vă sfătuiesc să priviți în față! rânji Michaels.

Se aflau din nou în curentul sangvin, dar globulele roșii (albăstrui la culoare) alunecau la întâmplare, zbătându-se ușor ca răspuns la mișcarea browniană, și doar atât. În fața lor se zărea o umbră.

Prin peretele transparent al vasului capilar se putea observa o pădure de dendrite. Fiecare trunchi, fiecare ramură având propria linie de scântei ce se mișca de-a lungul său – dar mult mai încet, din ce în ce mai încet. Iar după un anumit loc nu mai existau deloc scânteieri.

Proteus se opri. Pentru un moment, deasupra capetelor lor se așternu tăcerea. Apoi Owens își luă inima în dinți și vorbi pe un ton liniștit:

— Cred că am ajuns la destinație.

— Da, încuviință Duval. Acesta-i cheagul.

Capitolul 17
CHEAGUL

— Observați că acțiunea nervilor încetează în zona cheagului, spuse Duval. Acest lucru reprezintă o dovadă evidentă a unei leziuni nervoase – e posibil să avem de-a face cu o leziune ireversibilă. N-aș jura că-l putem ajuta pe Benes, chiar dacă vom elimina cheagul.

— Bine gândit, doctorel rânji Michaels, sarcastic. Ai găsit o scuză bună, nu?

— Taci, Michaels! ordonă Grant.

— Să ne punem costumele de scafandru, domnișoară Peterson, zise Duval. Ar fi trebuit să le fi îmbrăcat până acum. Întoarce-l pe al tău pe dos. Anticorpii au căpătat sensibilitate față de suprafața lui. S-ar putea să fie unii prin jur.

Michaels zâmbi fără vlagă.

— Nu e cazul să vă obosiți. E prea târziu, adăugă el, arătând spre înregistratorul, care tocmai se schimba de la 7 la 6. Nu avem la dispoziție suficient timp ca să faceți operația și apoi să ajungem la punctul de extragere din vena jugulară. Chiar dacă înlăturați cheagul, vom sfârși prin a ne deminiaturiza chiar aici și-l vom ucide pe Benes.

Atât chirurgul, cât și fata continuară să-și îmbrace costumele.

— E posibil ca situația lui să nu se înrăutățească dacă nu-l vom opera, spuse Duval.

— Situația lui nu, dar a noastră în mod sigur, continuă celălalt. La început, ne vom mări lent. Va dura un minut întreg până vom ajunge la o mărime care să atragă atenția globulelor albe. Sunt cu milioanele în jurul acestui loc, unde există o leziune. Vom fi năpădiți de ele.

— Și?

— Mă îndoiesc că *Proteus* sau noi vom rezista apăsării la care ne va supune vacuola digestivă a unei globule albe. Nu în starea miniaturizată de acum, și nici în momentul în care vom începe să parcurgem fazele în sens invers. Vom continua să ne dilatăm, dar când vom ajunge

la dimensiunile normale, vom fi doar o navă strivită și niște ființe umane zdrobite. Mai bine ne-am îndrepta cât mai iute spre punctul de extragere.

— Termină! interveni furios Grant. Căpitane, cât va dura să ajungem la locul de unde putem fi extrași?

— Două minute, răspunse Owens, fără vlagă.

— Asta ne lasă o rezervă de patru minute, poate chiar mai mult. Acum, însă, am nevoie de o confirmare: nu-i așa că aprecierea conform căreia procesul de deminiaturizare se va declanșa după șaizeci de minute reprezintă o estimare de siguranță? Că e posibil să rămânem miniaturizați mai mult timp, iar câmpul să reziste ceva mai mult decât se credea?

— E posibil, răspunse Michaels, cu o voce lipsită de intonație. Dar nu te amăgi singur. Nu vom obține decât o păsuire de un minut. Două, în cazul cel mai favorabil. Nu putem învinge principiul nedeterminării.

— În regulă. Așadar, mai avem la dispoziție două minute. Și revenirea la normal nu poate dura mai mult decât ne închipuim?

— Dacă avem noroc, s-ar putea prelungi cu încă un minut, două, zise Duval.

— Asta s-ar putea întâmpla din cauza naturii aleatorii a structurii de bază a Universului, interveni Owens. Dacă avem noroc și se încalcă regulile...

— Nu am câștiga decât un minut sau două, îl întrerupse Michaels. Cel mult.

— În regulă, spuse Grant. Prin urmare, dispunem de patru minute, la care se adaugă, poate, alte două suplimentare de miniaturizare și un minut de deminiaturizare lentă, înainte de a-i face rău lui Benes. Înseamnă că, pentru operație, dispunem de șapte minute, în varianta noastră de timp lungit, distorsionat. Dă-i drumul, Duval!

— Nebunilor, n-o să reușiți decât să-l ucideți pe Benes, și pe noi odată cu el! răcni Michaels. Căpitane, du-ne la punctul de extragere!

Owens ezită.

Grant se duse iute la scară și se cățără în cabina de comandă:

— Oprește motorul, Owens! porunci el. Oprește-l!

Arătătorul drept al celuilalt se apropie de un comutator, zăbovind deasupra lui... Mâna lui Grant se mișcă repede și împinse comutatorul în poziția OPRIT, cu un gest ferm.

— Acum, vino cu mine!

Tânărul aproape că-l smulse pe Owens de pe scaun, târându-l după el pe trepte. Totul durase doar câteva secunde. Michaels privise întreaga scenă cu gura căscată, fără să se gândească să intervină.

— Ce naiba ai făcut? întrebă el, în cele din urmă.

— *Proteus* va rămâne aici până se va termina operația, răspunse Grant. Duval, dă-i drumul!

— la laserul, domnișoară Peterson, spuse chirurgul.

Amândoi erau gata echipați. Costumul Corei arăta mototolit, încrețit...

— Presupun că vom avea parte de un spectacol rar, murmură ea.

— Ați înnebunit cu toții? exclamă Michaels. N-avem timp! Asta-i sinucidere curată! Ascultați-mă! țipă el în continuare, aproape sufocându-se de groază. Nu puteți face nimic!

— Owens, deschide sasul! ordonă Grant.

Profesorul se ridică, dar tânărul îl prinse de brațe și-l ținu bine.

— Nu mă obliga să te lovesc, domnule Michaels! Mă dor mușchii și n-am chef să-i folosesc, dar dacă te voi lovi, te asigur că nu mă voi juca, așa că s-ar putea să-ți rup falca!

Celălalt își ridică pumnii, de parcă ar fi intenționat să accepte provocarea. Dar Duval și Cora dispăruseră în sas. Privind în urma lor, profesorul făcu o nouă încercare, pe un ton aproape implorator:

— Ascultă-mă, Grant, nu-ți dai seama ce se întâmplă? Duval vrea să-l ucidă pe Benes. Nu e mare filozofie. O alunecare a razei laser... Cine poate observa diferența? Dacă procedezi așa cum spun eu, îl lăsăm pe Benes în viață, ieșim și putem încerca iarăși mâine!

— S-ar putea ca până mâine să moară. În plus, după cum mi-a explicat cineva, nu putem fi miniaturizați din nou decât după o anumită perioadă de timp.

— S-ar *putea* să mai trăiască mâine. Dar va muri cu siguranță, dacă nu-l oprești pe Duval. Mâine vor fi miniaturizați alți oameni, dacă noi nu vom avea voie s-o facem.

— Și de unde găsești altă navă? Numai *Proteus* poate face față misiunii...

Fața lui Michaels deveni stacojie:

— Grant, Duval e un agent al dușmanului!

— Nu te cred.

— De ce? Pentru că-i un individ religios? Pentru că-i plac platitudinile pioase? Nu-i asta deghizarea perfectă? Sau poate că a fost influențat de amanta lui...

— Înghite-ți cuvintele, Michaels! Și acum, ascultă-mă! N-ai nici o dovadă că-i agent străin și nu am nici un motiv să te cred.

— Dar *îți spun*...

— Știu ce-mi spui. De fapt, profesore, cred că *tu* ești agentul inamic.

— *Eu*?

— Da, tu. Momentan, n-am nici o dovadă ce poate fi arătată la tribunal, dar dacă serviciul de securitate te va cerceta, pun pariu că va găsi și dovezi.

Michaels se îndepărtă de Grant, privindu-l cu groază.

— Bineînțeles! icni el. Acum pricep! *Tu* ești agentul! Owens, nu-ți dai seama? Au existat zeci de ocazii când am fi putut ieși de aici în siguranță, când era clar că nu exista nici o șansă ca misiunea să fie îndeplinită, dar n-am făcut acest lucru. El ne-a reținut aici de fiecare dată. De aceea a trudit din greu să umple rezervorul cu aer din plămâni. De aceea... Ajută-mă, Owens! Ajută-mă!

Owens rămase pe loc, incapabil să ia o hotărâre.

— Înregistratorul de timp e gata să se mute pe cifra 5, spuse Grant. Mai avem trei minute la dispoziție. Te rog să ai puțină răbdare, Owens. Știi că Benes nu va trăi dacă nu vom reuși să înlăturăm cheagul în acest interval. Voi ieși afară și-i voi ajuta pe ceilalți doi, iar tu îl vei supraveghea pe Michaels. Dacă nu mă voi întoarce până când aparatul va arăta cifra 2, vei fi liber să pleci de aici și să salvezi nava! Benes va muri, probabil, odată cu noi. Dar tu vei scăpa și vei avea posibilitatea să le atragi atenția celorlalți asupra lui Michaels.

Owens nu spuse nimic.

— Trei minute! repetă Grant și începu să-și îmbrace costumul.

Înregistratorul de timp arăta cifra 5.

— În regulă, vorbi căpitanul într-un târziu, îți acord trei minute. Dar numai trei!

— Îi lași să-l ucidă pe Benes! murmură Michaels, lipsit de vlagă. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Conștiința mea e curată.

Grant se îndreptă spre sas.

*

Duval și Cora înotau liniștiți în direcția cheagului, el ducând laserul, ea bateriile.

— Nu văd nici o globulă albă, zise fata.

— Nu mă uit după ele, o repezi bărbatul.

Chirurgul privea gânditor drept înainte. Razele farurilor navei și ale lanternelor lor erau estompate de încâlceala de fibre care lăsau impresia că înveliseră cheagul, chiar în locul în care se opreau impulsurile nervoase. Peretele arteriolei fusese răzuit, dar canalul nu fusese blocat în întregime de cheagul care cuprinsese segmentul de fibre și celule nervoase.

— Dacă aș sfărâma cheagul și aș scădea presiunea, fără să ating nervul, ar fi treabă bună, mormăi Duval. Dacă aș începe prin a îndepărta doar o felie de la bază, pentru a proteja arteriola... Să vedem...

Se mișcă, pentru a alege o poziție mai bună, apoi ridică laserul.

— Și dacă drăcia asta funcționează, firește...

— Domnule doctor, interveni fata, amintiți-vă că tăietura cea mai economică este cea de deasupra.

— Îmi amintesc foarte bine, o întrerupse Duval, morocănos, și intenționez să ating ținta foarte bine.

Zicând acestea, chirurgul apăsă declanșatorul. Imediat, apăru o rază subțire de lumină coerentă.

— Funcționează! strigă veselă Cora.

— *De data asta* a funcționat, o potoli Duval. Nu uita, însă, că trebuie să funcționeze de mai multe ori.

Pentru un moment, cheagul ieși în evidență, datorită strălucirii insuportabile a razei laserului. Se formă o linie de bule mici, care-i marcară traseul. Apoi întunericul deveni mai profund ca înainte.

— Închide un ochi, domnișoară Peterson, spuse Duval, pentru ca retina să nu aibă nevoie de resensibilizare.

Raza laser țâșni din nou. După ce dispăru, Cora închise ochiul pe care-l ținuse deschis și-l deschise pe celălalt.

— Intră în acțiune, domnule doctor! spuse ea emoționată. Strălucirea se extinde. O întreagă zonă întunecată a devenit luminoasă!

Grant se apropie, înotând, de ei.

— Cum merge, Duval?

— Nu-i rău, răspunse chirurgul. Dacă aș putea tăia acum transversal, pentru a reduce apăsarea într-un punct-cheie, cred că aș elibera întregul traseu nervos.

Imediat, bărbatul se deplasă într-o parte.

— Dispunem de mai puțin de trei minute! strigă Grant în urma lui.

— Nu mă ține de vorbă! bombăni Duval.

— Totul e în regulă, Grant, interveni Cora. O să termine operația. Michaels ți-a făcut probleme?

— Oarecum, răspunse tânărul, cu un aer mohorât. Îl păzește Owens.

— Îl păzește?

— Pentru orice eventualitate...

*

În interiorul submarinului, Owens nu-și găsea locul. Din când în când, arunca o privire afară.

— Nu știu ce să fac, mormăi el.

— Rămâi acolo și lasă-i pe criminali să-și desăvârșească opera, rânji Michaels. Vei răspunde pentru asta, Owens!

Căpitanul se abținu să facă vreun comentariu.

— Nu poți crede că-s agent inamic! continuă profesorul.

— Nu cred nimic. Nu ne rămâne decât să așteptăm până apare cifra 2 pe înregistrator. Apoi, dacă nu s-au înapoiat, plecăm. Ce-i rău în asta?

— E în regulă, mormăi Michaels.

— Laserul funcționează. I-am văzut strălucirea. Și...

— Ce mai e?

— Cheagul. Am observat sclipirea activității nervoase într-o zonă în care nu existase înainte.

— Eu n-o văd, zise celălalt, uitându-se afară.

— Ba da, îți spun eu, totul merge bine! Deci se vor întoarce. Se pare că te-ai înșelat, Michaels.

Profesorul ridică din umeri.

— Perfect! Dacă am greșit, iar Benes va trăi, voi fi mulțumit. Numai că..., adăugă el, cu o voce brusc alarmată.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a defectat ceva la sas. Prostul ăla de Grant trebuie să fi fost prea enervat și nu l-a închis ca lumea. Sau *a fost* îngrijorat?

— Ce nu-i în regulă? Nu văd nimic!

— Ești orb? Se infiltrează lichid! Uită-te la marginea trapeil

— A rămas udă de când Cora și Grant au năvălit înăuntru, fugind de anticorpi. Nu-ți amintești?

În vreme ce Owens se uita în jos, spre sas, Michaels apucă șurubelnița pe care o folosise Grant pentru a demonta aparatul radio și, fără să mai aștepte, izbi cu mânerul acesteia în capul căpitanului.

Owens căzu în genunchi, ametit, scoțând o exclamație înăbușită.

Michaels îl lovi din nou. Apoi, cuprins de febrilitate, se apucă să îmbrace silueta neputincioasă cu costumul de scafandru. Transpirația curgea, în picături mari, de pe capul lui chel. În cele din urmă, deschise trapa sasului și-l împinse pe Owens acolo, după care lăsă sasul să se umple cu apă. În final deschise trapa exterioară cu ajutorul panoului de comandă, pierzând clipe prețioase căutând butonul potrivit.

Ar fi trebuit să clatine nava, pentru a fi sigur că Owens fusese aruncat afară, dar nu avea timp.

Nu avea timp, gândi el. Nu avea timp.

Urcă în grabă în cabină și examină comenzile. Trebuia să existe un buton sau altceva asemănător pentru pornirea motoarelor... Ah, iată! Un fior de triumf îl străbătu când auzi bubuitul îndepărtat.

Se uită la cheag. Owens avusese dreptate. O scânteiere luminoasă alerga de-a lungul unui nerv întins care, până atunci, fusese întunecat.

Duval dirija raza laserului în rafale scurte, la intervale reduse.

— Cred că trebuie să ne oprim, domnule doctor, spuse Grant. A trecut timpul.

— Aproape am terminat. Cheagul a fost îndepărtat. A mai rămas o bucată... Aha! Domnule Grant, operația a reușit!

— Și avem la dispoziție doar trei minute ca să ieșim din trupul lui Benes... poate doar două. Să ne înapoiem la navă!

— Vine cineva! îi anunță Cora.

Grant se răsuci, apoi se îndreptă spre silueta care înota.

— Michaels! strigă el. Nu, e Owens! Ce naiba...

— Nu știu ce s-a întâmplat. Cred că m-a lovit prin surprindere. Habar n-am cum am ajuns aici.

— Unde-i Michaels?

— Cred că în submarin...

— Motoarele navei au fost pornite, strigă Duval.

— Ce? exclamă Owens, uluit. Cine...

— Michaels, firește..., mârâi tânărul. Doar el poate fi la comenzi.

— De ce-ai părăsit submarinul, Grant? întrebă Duval, furios.

— Asta mă întreb și eu, acum... Am sperat că Owens...

— Îmi pare rău! murmură căpitanul. N-am crezut că era cu adevărat un agent inamic...

— Necazul e că nici eu nu eram total convins. Acum, bineînțeles...

— Un agent inamic! exclamă Cora, îngrozită.

Imediat, auziră în căști vocea lui Michaels:

— Dați-vă cu toții înapoi! În două minute, vor sosi globulele albe, dar până atunci voi fi pe cale de a ieși din trup. Îmi pare rău, dar voi v-ați irosit șansa de a veni cu mine.

Nava se ridică și descrise o curbă largă.

— A pornit cu toată viteza, spuse Owens.

— Cred că se îndreaptă spre nerv, adăugă Grant.

— Exact asta fac, Grant, se auzi din nou vocea profesorului. O acțiune destul de dramatică, nu crezi? Mai întâi, voi distruge munca sfântului cel guraliv, nu atât de dragul distrugerii în sine, cât pentru a produce acel tip de leziune aptă de a aduce imediat la fața locului o cohortă de globule albe, care să aibă grijă de voi...

— Ascultă! strigă Duval. Pune-ți mintea în mișcare! De ce faci asta? Gândește-te la țara ta!

— Mă gândesc la omenire! răcni furios Michaels. Important e să-i ținem pe militari de-o parte! Miniaturizarea nelimitată în timp, ajunsă pe mâinile lor, ne poate distruge planeta! Dacă voi, proștilor, nu înțelegeți asta...

Proteus se îndrepta direct spre prelungirea nervoasă abia eliberată de cheag.

— Laserul! strigă Grant disperat. Dați-mi laserul!

Apoi, nerăbdător, smulse instrumentul din mâna lui Duval.

— Unde-i declanșatorul? Lasă, l-am găsit!

Tânărul ridică instrumentul în sus, încercând să ochească nava ce se pregătea să izbească nervul.

— Dă-mi tensiune maximă! îi ceru el Corei. Toată tensiunea posibilă!

Ochi cu grijă, iar din laser țâșni o rază având diametrul cât un creion, care se stinse însă imediat.

— Laserul a cedat, Grant, oftă Cora.

— Ține-l. În tot cazul, cred că am atins submarinul.

Totuși, nu exista o certitudine. În crepusculul ce domnea în jur, nu puteau vedea limpede.

— Am impresia că ai atins cârma, se tângui Owens. Mi-ai ucis nava!

În spatele măștii, obrajii căpitanului erau umezi...

— Indiferent unde l-ai nimerit, se pare că submarinul nu poate păstra direcția, adăugă Duval.

Într-adevăr, *Proteus* se clătina, iar farurile sale descriau un imens arc de cerc. Nava coborî, se lovi de peretele arteriolei, ratând de puțin nervul, apoi se prăvăli peste o pădure de dendrite. Se încurcă în ele, reuși să se elibereze, se încurcă din nou, pentru ca în final să rămână acolo, o bulă de metal înconjurată de fibre groase, netede.

— N-a nimerit nervul, zise Cora.

— A făcut totuși destule leziuni, mormăi Duval. Asta ar putea să ducă la apariția unui nou cheag. Sau poate că nu. Sper că nu. În orice caz, globulele albe vor veni aici. E mai bine să plecăm.

— Unde? întrebă Owens.

— Dacă urmăm nervul optic, putem ajunge în ochi maximum într-un minut, își continuă chirurgul explicația. Urmați-mă!

— Nu putem lăsa nava aici! protestă tânărul. Se va deminiaturiza!

— Ai dreptate, însă n-o putem lua cu noi. Nu avem de ales. Trebuie să încercăm să ne salvăm viețile.

— Poate reușim să facem ceva, insistă Grant. Cât timp ne-a rămas?

— Nici un pic! spuse Duval autoritar. Cred că am început să ne deminiaturizăm. Într-un minut sau două, vom atinge dimensiuni destul de mari pentru a atrage atenția globulelor albe.

— Zici că ne deminiaturizăm? Nu simt nimic!

— Nici nu vei simți. Dar lucrurile din jur au devenit deja mai mici decât au fost. Să mergem!

Cora și Owens îl urmară pe chirurg. După un ultim moment de ezitare, Grant se luă după ei.

Eșuase. Analizând bine lucrurile, eșuase pentru că, nefiind complet convins în privința trădării lui Michaels, din cauza unor raționamente incerte, nu acționase cu fermitate.

Avea să demisioneze, gândi el cu amărăciune, deoarece era un dobitoc nepotrivit pentru munca lui...

*

— Nu se mișcă! răcni Carter. Stau lângă cheag! De ce? De ce? De ce? Înregistratorul de timp arată un minut!

— E prea târziu să-i scoatem, zise Reid.

De la blocul electroencefalografic sosi un mesaj.

— Domnule general, datele EEG arată că acțiunea creierului lui Benes a redevenit normală.

— Așadar, operația a reușit! țipă generalul. Atunci de ce au rămas acolo?

— Nu avem cum să aflăm.

Înregistratorul de timp afișă cifra zero și imediat se făcu auzită sirena de alarmă. Șuieratul ei umplu întreaga încăpere cu un zgomot care parcă vestea sfârșitul lumii.

Reid ridică vocea, pentru a se face auzit:

— Trebuie să-i scoatem de acolo!

— Asta-l va ucide pe Benes!

— Iar dacă nu-i scoatem, Benes va muri.

— Dacă vreo persoană se află în afara navei, n-avem șanse s-o găsim.

Reid ridică din umeri.

— Nu putem face nimic. Sau globulele albe le vor veni de hac, sau se vor deminiaturiza nevătămați.

— Dar Benes va muri...

Reid se întoarse spre Carter și răcni:

— Nu putem face nimic în privința asta! *Nimic*, înțelegi? Benes e mort! Vrei să omorâm inutil încă cinci persoane?

Preț de câteva clipe, Carter păru că se luptă cu el însuși.

— Bine, murmură el, în cele din urmă. Dă ordinul!

Reid se duse la microfon.

— Extrageți *Proteus*! zise el calm, apoi se apropie de fereastra de la care putea supraveghea sala de operații.

*

Când submarinul se împotmolise în dendrite, Michaels era doar pe jumătate conștient. Cotitura bruscă ce urmase după lucirea puternică a laserului – trebuie să fi fost laserul – îl izbise cu putere de perete. Singura senzație pe care o avea în brațul drept era cea de durere îngrozitoare. Probabil că se rupsese...

Profesorul încercă să privească în jur, străduindu-se să alunge ceața ce-i pusese stăpânire pe minte. În spatele navei, se vedea o gaură mare, iar plasma sangvină vâscoasă năvălea înăuntru, fiind stăvilită parțial de presiunea aerului miniaturizat din navă și de tensiunea de suprafață a lichidului.

Aerul îi mai ajungea pentru un minut sau două, exact timpul rămas până la deminiaturizare. De altfel, în vreme ce privea, simțurile lui ametite receptară o vagă micșorare a dendritelor. Asta nu se putea întâmpla. În consecință, era clar că nava începuse să se dilate, pe moment foarte încet.

La mărime naturală, brațul putea fi îngrijit. Ceilalți aveau să fie uciși de globulele albe. Celor de afară avea să le spună – trebuia să le spună – ceva care să justifice distrugerea navei. În orice caz, Benes urma să moară, iar miniaturizarea pe termen nelimitat avea să dispară odată cu el. Avea să fie pace. Pace...

Privea dendritele, stând în continuare întins peste panoul de comandă. Putea să se miște? Paralizase? Își rupsese coloana vertebrală, odată cu brațul?

Se gândi la această posibilitate cu o oarecare indiferență. Avea senzația că simțul înțelegerii și al atenției i se ștergeau, pe măsură ce dendritele erau învăluite într-o ceață lăptoasă.

Ceață lăptoasă?

O globulă albă!

Fără îndoială, era o globulă albă. Submarinul avea dimensiuni mai mari decât colegii lui ce înotau în plasmă și, în plus, se afla la locul leziunii. Prin urmare, el atrăsese primul atenția globulelor albe.

Hublourile fuseseră acoperite de culoarea lăptoasă, scânteietoare. Aceeași culoare lăptoasă invadase plasma din dreptul spărturii apărute în pupa navei, încercând să treacă prin bariera tensiunii de suprafață...

Penultimul sunet pe care-l auzi Michaels fu trosnetul carenei lui *Proteus* – ce atinsese o fragilitate extremă din cauza atomilor miniaturizați – adusă la punctul de rupere sub asaltul globulei albe.

Ultimul sunet pe care-l auzi fu propriul lui râs...

Capitolul 18
OCHIUL

Cora văzu globula albă în același timp cu Michaels.

— Priviți! strigă ea, îngrozită.

Ceilalți se opriră și se uitară în urmă.

Globula albă era înspăimântătoare. Avea diametrul de cinci ori mai mare decât *Proteus*. Poate chiar mai mare. În comparație cu oamenii care o priveau, arăta ca un munte din protoplasmă lăptoasă, fără membrană, care pulsa.

Nucleul ei mare – o umbră mai întunecată, aflată în mijlocul substanței – părea un ochi neregulat, răutăcios. Forma creaturii se modifica în fiecare clipă. O parte se întinse spre *Proteus*.

Grant se avântă spre submarin, ca împins de un reflex.

— Ce vrei să faci? țipă fata, prinzându-l de braț.

— N-ai cum să-l salvezi! interveni și Duval, vădit tulburat. Îți vei pune zadarnic viața în pericol!

Tânărul scutură puternic din cap:

— Nu la el mă gândeam, ci la submarin!

— Nu poți salva nici nava, spuse trist Owens.

— Dar putem s-o scoatem afară, unde se va mări fără să provoace alte pagube. Chiar dacă va fi zdrobită de globula albă, chiar dacă va fi descompusă în atomi, fiecare atom miniaturizat se va dilata. Se deminiaturizează chiar acum. Nu contează dacă Benes va fi ucis de o navă intactă sau de o grămadă de sfărâmături!

— Nu poți să scoți nava, insistă Cora. Grant, n-are rost să mori! Nu după tot ce s-a întâmplat! Te rog!

Grant îi zâmbi:

— Crede-mă, am toate motivele să nu mor! Voi trei continuați-vă drumul. Pe mine lăsați-mă să fac o ultimă încercare, pentru a-mi îndeplini misiunea.

Tânărul înotă înapoi, simțind o scârbă teribilă față de monstrul de care se apropia. Mai erau și alte globule albe, ceva mai departe, dar el o voia pe cea care înghițea submarinul. Numai pe aceea.

De aproape, îi vedea suprafața. O parte se distingea clar: în interiorul ei, existau granule și vacuole, constituind un mecanism complicat, prea complicat pentru ca biologii să-l înțeleagă, totul fiind înghesuit într-un bob de materie vie.

Proteus fusese acoperit complet – se preschimbase într-o umbră întunecată, zdrobită, cuprinsă într-o vacuolă. O clipă, Grant avu impresia că-l zărise pe Michaels în cabina de sub cupolă, dar era posibil doar să-și fi imaginat.

Ajungând în dreptul masivului munte, agentul se întrebă cum să atragă atenția unei asemenea făpturi. Nu avea nici ochi, nici simțuri... Nici minte, nici țeluri. Nu era decât o mașină automată din protoplasmă, proiectată să acționeze într-un anumit fel, în cazul în care apăreau leziuni.

În ce fel percepea acest lucru? Grant nu știa. Și totuși, o globulă albă își dădea seama dacă o bacterie se afla în vecinătate, pesemne la nivel celular. În același chip, probabil, realizase că *Proteus* se găsea lângă ea și reacționase înghițindu-l.

El, însă, era mult mai mic decât *Proteus*, mult mai mic chiar decât o bacterie. Dar era suficient de mare pentru a fi remarcat?

Tânărul scoase cuțitul și-l înfipse cu putere în substanța din fața lui, lărgind tăietura.

Nu se întâmplă nimic. Nu curse nici un strop de sânge, pentru că globulele albe nu conțineau sânge.

Apoi, lent, în zona membranei rupte se formă o umflătură, născută din protoplasma interioară, iar porțiunea vătămată dispăru.

Grant lovi din nou. Nu voia să ucidă. Nici nu-și închipuia că ar fi capabil s-o facă, la dimensiunile lui. Dar era o metodă de a atrage atenția.

Se îndepărtă puțin și observă cu încântare că apăruse o nouă umflătură la suprafața monstrului, o protuberanță care se îndrepta spre el.

Se îndepărtă mai mult, iar protuberanța îl urmă.

Fusese remarcat. Nu-și dădea seama cum anume, dar lucrul cel mai important era că globula albă, cu tot ce se afla în ea, inclusiv submarinul, pornise în urmărirea lui.

Înotă mai repede. Globula albă se ținea după el, dar (după cum își dorea din tot sufletul) nu prea repede. Grant își imaginase că o astfel de „creatură" nu fusese concepută pentru a avea viteză mare. Că se mișca precum o amoebă, împingându-și înainte o parte a substanței, apoi trăgându-și restul trupului în respectiva protuberanță. În condiții

normale, globula lupta cu obiecte imobile, cu bacterii sau cu resturi fără viață, străine organismului. Mișcarea ei amoebiană era destul de iute pentru așa ceva. Acum avea de-a face cu un adversar capabil să fugă. (Să fugă destul de repede, spera Grant.)

Cu viteză sporită, tânărul înotă către ceilalți, care îl așteptau.

— E cazul s-o întindeți de aici! gâfâi el. Cred că mă urmează.

— Și celelalte fac același lucru, zise morocănos Duval.

Grant se uită în jur. Zona era plină de globule albe. Dacă îl remarcase una, îl remarcaseră toate.

— Cum naiba..., dădu el să înjure.

— Te-am văzut că ai lovit globula albă, reluă chirurgul. Dacă ai rănit-o, în circuitul sangvin s-au vărsat substanțe chimice care au atras toate globulele albe din vecinătate.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, *înotați*!

*

Echipa chirurgicală se strânsese în jurul capului lui Benes, în timp ce Carter și Reid priveau din „Turnul de control ". Proasta dispoziție a generalului creștea odată cu scurgerea fiecărei clipe.

Se terminase. Atâta trudă irosită în zadar... Fără nici un rezultat...

— Domnule general Carter! Domnule!

Vocea bărbatului care vorbise era stridentă, trădând graba, dar totodată părea încărcată de emoție.

— Ce s-a întâmplat?

— *Proteus*, domnule! Se mișcă!

— Opriți intervenția chirurgicală! țipă Carter.

Toți membrii echipei priviră în sus, uluiți.

Reid îl prinse pe Carter de mânecă.

— Mișcarea poate fi doar efectul accelerării lente a deminiaturizării. Dacă nu-i scoatem acum, există pericolul de a fi atacați de globulele albe.

— Ce fel de mișcare? răcni Carter. Încotro se îndreaptă nava?

— De-a lungul nervului optic, domnule.

Carter se întoarse furios spre Reid.

— Încotro se duc? Ce înseamnă asta?

Figura colonelului se lumină.

— Asta înseamnă o ieșire de urgență, la care nu m-am gândit. Se îndreaptă spre ochi. De acolo, pot ieși prin canalul lacrimal. Au toate șansele s-o facă. În cel mai rău caz, vor distruge un ochi. Să aducă cineva o lamelă pentru microscop! Carter, să coborâm acolo!

Nervul optic era alcătuit dintr-un snop de fibre, fiecare semănând cu un șir de cârnați.

Duval se opri, dornic să pună mâna pe legătura dintre doi „cârnați".

— Un nod al lui Ranvier, exclamă el, beat de fericire. L-am atins!

— Nu mai pierde timpul! gâfâi Grant. Continuă să înoți!

Globulele albe erau nevoite, la rândul lor, să treacă prin rețeaua strânsă, dar ele întâmpinau unele greutăți, în comparație cu înotătorii. Se îngrămădiseră în lichidul interstițial și se strecurau prin spațiul dintre fibrele nervoase alăturate.

Grant privea îngrijorat, vrând să se asigure că *acea* globulă albă continua să-l urmărească. Nu mai putea să distingă submarinul. Dacă totuși acesta exista în globula apropiată, fusese deplasat atât de adânc în substanța ei încât nu mai era vizibil. Dacă globula albă din spatele lui nu era *aceea*, atunci Benes risca să fie ucis, în ciuda tuturor eforturilor lor.

Nervii sclipeau în fiecare loc unde erau atinși de razele lanternelor, iar scânteile se deplasau înapoi, într-o succesiune rapidă.

— Impulsuri luminoase, mormăi Duval. Ochii lui Benes nu-s complet închiși.

— Categoric, toate lucrurile din jur devin mai mici, interveni Owens. Ați observat asta?

— Eu da, încuviință tânărul.

Monstrul care, cu puțin timp în urmă, fusese globula albă, își redusese dimensiunile la jumătate.

— Avem la dispoziție doar câteva secunde ca să ieșim, spuse Duval.

— Nu mai pot! se văită Cora.

Grant schimbă direcția, apropiindu-se de ea.

— Ba poți. Acum am ajuns în ochi. Ne aflăm foarte aproape de salvare.

Zicând acestea, tânărul o apucă de mijloc și o împinse, apoi îi luă laserul și bateriile.

Acum ajunseseră în stadiul în care puteau să umple spațiul interstițial. Pe măsură ce creșteau, viteza lor se mărea, iar globulele albe deveneau mai puțin înspăimântătoare.

Duval ajunse primul la un perete membranos, pe care îl despică.

— Treceți pe aici. Domnișoară Peterson, intră tu întâi!

Grant îi făcu vânt fetei prin deschizătură, apoi o urmă. După el trecu Owens, iar chirurgul încheie șirul.

— Am ieșit, murmură Duval, încercând din răsputeri să-și stăpânească emoția. Am ieșit din trup!

— Stați puțin, zise Grant. Vreau să iasă și globula albă. Altfel...

Așteptă un moment, apoi scoase un strigăt triumfător:

— Iat-o! Și, slavă Domnului, este cea care trebuie!

Globula albă se strecurase cu dificultate prin deschizătura făcută de Duval. *Proteus* – sau, mai bine zis, resturile sfărâmate ale submarinului – putea fi văzut limpede prin substanța ei. Se mărise, ajungând la jumătate din dimensiunile agresorului care îl înghițise, iar sărmanul monstru se trezise cu o indigestie neașteptată.

Și totuși, globula se chinuia să-i urmeze. Odată ce fusese obligată să se țină după ei, nu putea face altceva.

Cei trei bărbați și femeia se lăsară duși în sus, prinși într-un izvor ce urca. Globula albă, care abia se mișca, nu renunță la urmărire.

Peretele neted, curbat, ce se afla pe o latură era transparent. Nu în felul pereților vaselor capilare, ci complet transparent. Nu exista nici urmă de membrane, celule sau nuclei.

— Aceasta-i corneea, explică Duval. Celălalt perete este pleoapa inferioară. Trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult, pentru a nu-l răni pe Benes când ne vom deminiaturiza complet. Ne-au rămas doar câteva secunde ca să facem asta.

Deasupra, la o distanță apreciabilă (pentru dimensiunile lor încă reduse) se zărea o crăpătură orizontală.

— Trebuie să ajungem acolo, adăugă Duval.

*

— Nava a ajuns pe suprafața ochiului, se auzi un strigăt triumfător.

— Perfect, zise Reid. Ochiul drept.

Un tehnician se apropie de ochiul închis al lui Benes, ținând într-o mână lamela de microscop, iar în cealaltă o lupă. Încet, pleoapa inferioară fu prinsă cu o pensetă și trasă în jos.

— E aici, vorbi tehnicianul în șoaptă. Arată ca un fir de praf.

Și, fără să mai aștepte, el plasă cu grijă lamela sub ochi și o lacrimă, conținând firul de praf, pică pe sticlă.

Toți se dădură înapoi.

— Ceva care-i suficient de mare pentru a fi văzut va deveni mult mai mare în câteva clipe, spuse Reid. Împrăștiați-vă!

Tehnicianul, dornic să se grăbească, dar totodată conștient de necesitatea de a nu face gesturi brutale, așeză cu grijă lamela pe podeaua camerei, apoi se retrase rapid.

Infirmierele împinseră repede masa de operații prin ușa dublă. Cu o viteză accelerată, grăuntele de pe lamelă continuă să crească, până când ajunse la dimensiuni normale.

În final, trei bărbați, o femeie și un morman de fragmente metalice îndoite, corodate, apărură acolo unde, cu un moment înainte, nu fusese nimic.

— Opt secunde în plus, mormăi Reid.

— Unde-i Michaels? întrebă Carter. Dacă Michaels este încă în Benes...

Și generalul căută din ochi masa de operații, cuprins din nou de panica înfrângerii.

Grant își scoase casca și îi făcu semn să rămână pe loc.

— Totul e în regulă, domnule general. Aici este ce-a rămas din *Proteus*. Pe undeva, printre resturi, veți găsi ce-a rămas din Michaels. Probabil doar un terci organic cu câteva fragmente de oase...

*

Grant nu apucase încă să se obișnuiască cu realitatea. Dormise, timp de cincisprezece ore, cu câteva întreruperi, iar după ce se trezise nu încetase să se minuneze de lumea înconjurătoare, plină de lumină și cu spațiu nelimitat.

Luase micul dejun în pat, în prezența lui Carter și Reid, care îi zâmbeau.

— Ceilalți au parte de același tratament? întrebă el.

— Se bucură de tot ce se poate procura cu bani, răspunse Carter. Pentru un timp, firește. Owens e singurul pe care l-am lăsat să plece. Dorea să fie împreună cu soția și copiii, așa că i-am dat drumul, după ce ne-a făcut o descriere succintă referitoare la ceea ce s-a întâmplat. Se pare că ție trebuie să-ți mulțumim în primul rând pentru succesul misiunii...

— Ați putea spune asta dacă ați lua în considerație doar câteva elemente. Dacă vreți să mă recomandați pentru o medalie și o promovare, sunt de acord. Dacă vreți să-mi propuneți un concediu plătit pe un an, accept imediat. De fapt, misiunea ar fi eșuat fără contribuția fiecăruia dintre noi. Chiar și Michaels ne-a ghidat destul de eficient, aproape pe durata întregii călătorii.

— Michaels..., murmură Carter, gânditor. Partea referitoare la el nu-i destinată publicității... Povestea oficială este că a murit la datorie. N-ar fi în avantajul nostru să se afle că un trădător se infiltrase în FCRM. Pe de altă parte, nici nu știu dacă *a fost* un trădător.

— Îl cunosc destul de bine ca să afirm că n-a fost, interveni și Reid în discuție. Nu în înțelesul obișnuit al cuvântului.

Grant dădu din cap.

— Sunt de acord. Nu a fost un ticălos, așa cum întâlnim în romane. A irosit timp prețios ca să-i pună lui Owens costumul de scafandru, înainte de a-l împinge afară din navă. Ar fi fost mulțumit dacă globulele albe l-ar fi ucis, dar n-a putut să facă el însuși asta. Nu, presupun că dorea într-adevăr să păstreze secretă miniaturizarea nelimitată, pentru binele omenirii...

— Se dedicase utilizării pașnice a miniaturizării, spuse Reid. Ca și mine, de altfel. Dar ce folos dacă...

— Am avut de-a face cu o minte care a devenit irațională din cauza stresului, îl întrerupse Carter. Ne-am confruntat cu asemenea lucruri de când a fost inventată bomba atomică. Întotdeauna au existat oameni care își închipuie că, dacă înlătură o descoperire nouă, cu implicații groaznice, totul va fi bine. Numai că *nu poți* să înlături o descoperire al cărei timp a venit. Dacă Benes ar fi murit, miniaturizarea pe timp nelimitat ar fi fost descoperită anul următor, sau peste cinci ani, sau peste zece... Numai că, între timp, Ceilalți ar fi putut s-o descopere ei primii.

— Dar acum noi suntem cei dintâi care o deținem, rânji Grant. Și ce-o să facem cu ea? O să ajungem la războiul final? Poate că Michaels avea dreptate...

— N-ar fi exclus ca tradiționalul bun simț al omenirii să învingă în ambele tabere. S-a ajuns prea departe, spuse sec Carter.

— Mai ales că, după ce se va afla această poveste, iar mass media va răspândi istoria călătoriei fantastice a lui *Proteus*, utilizarea pașnică a miniaturizării va fi elogiată într-o asemenea măsură încât vom putea lupta împotriva stăpânirii tehnicii de către militari, adăugă Reid. Și poate că eforturile noastre vor fi încununate de succes...

Carter își scoase din buzunar un trabuc și schimbă vorba.

— Spune-mi, Grant, cum l-ai descoperit pe Michaels?

— De fapt, nu l-am descoperit. Am ajuns la această concluzie în urma unei cantități impresionante de gânduri confuze. În primul rând, domnule general, m-ați instalat la bord pentru că-l bănuiați pe Duval.

— Stai puțin!

— Toți cei de pe navă știau asta. Cu excepția lui Duval, probabil... Asta mi-a dat un punct de pornire – dar într-o direcție greșită. Evident, nu erați sigur de nimic, de aceea nu m-ați avertizat în mod clar. În consecință, nici eu nu m-am grăbit să trag concluzii. Cei de la bordul navei erau persoane importante, iar eu eram conștient de faptul că dacă îl acuzam pe unul dintre ei și se dovedea că am greșit, urma să negați orice implicare și să mă lăsați să plătesc eu oalele sparte.

Reid zâmbi senin, iar Carter se înroși și, brusc, se arătă foarte preocupat de trabucul lui.

— Firește, nu simt nici un pic de ranchiună față de dumneavoastră. Face parte din slujba mea să plătesc oalele sparte. Dar numai când trebuie. Așadar, am lăsat să treacă timpul, așteptând să fiu sigur, iar sigur n-am fost niciodată. Am avut parte de o serie de accidente, sau de evenimente ce-ar fi putut trece drept accidente. De exemplu, defectarea laserului. Exista posibilitatea ca domnișoara Peterson să-l fi defectat. Dar de ce în maniera aceea prostească? Cunoștea o grămadă de metode prin care ar fi putut sabota laserul astfel încât să pară bun, dar să nu funcționeze corect. De asemenea, ar fi fost în stare să abată suficient tăietura lui Duval pentru a ucide nervul. Poate chiar pe Benes. Un laser stricat în mod brutal era fie un accident, fie opera deliberată a altei persoane, nu a domnișoarei Peterson.

Pe urmă, funia mea s-a desprins pe când mă aflam în plămâni și, ca urmare, n-a lipsit mult să-mi pierd viața. Atunci, Duval fusese suspectul ideal, dar tot el a fost cel care a sugerat ca farurile submarinului să lumineze deschizătura, iar acest lucru m-a salvat. Ce rost avea să încerce să mă ucidă, iar apoi să mă salveze? Chestia asta părea total ilogică. Și în acest caz, sau fusese un accident, sau altcineva dezlegase funia, nu Duval.

Cu puțin timp înainte, ne pierduserăm rezerva de aer. Owens putea fi cel care pregătise acest mic dezastru. Dar tot Owens a improvizat un dispozitiv de miniaturizare a aerului, care a făcut minuni. Ar fi putut să pretindă că nu exista nici o soluție, și nimeni nu ar fi avut cum să-l acuze de sabotaj. De ce s-ar fi chinuit să dea drumul la aer, iar apoi să muncească din greu pentru a-l aduce înapoi? Și de data asta, sau fusese un accident, sau altcineva sabotase rezervorul de aer, nu Owens.

M-am scos pe mine din calcule, pentru că știam că eu nu făcusem nici un gest care să aducă a sabotaj. Prin excludere, nu mai rămânea decât Michaels.

— Și atunci, zise Carter, ai ajuns la concluzia că el fusese responsabil pentru toate accidentele.

— Nu chiar. Nu exclud posibilitatea să fi fost doar accidente. N-o să aflăm niciodată adevărul. Dar dacă *au fost* sabotaje, atunci Michaels putea juca rolul suspectului principal, pentru că era singurul care nu fusese implicat într-o salvare de ultim moment sau pe care să-l crezi capabil de sabotaje mai subtile. Să analizăm, deci, ce s-a întâmplat.

Primul accident l-a reprezentat întâlnirea cu fistula arterio-venoasă. Sau fusese o greșeală normală, sau Michaels ne condusese spre ea în

mod deliberat. Dacă fusese sabotaj, atunci, spre deosebire de celelalte cazuri, nu putea exista decât un singur suspect, doar unul – Michaels. A recunoscut chiar el acest lucru. Doar el ne putea ghida spre fistulă. Doar el cunoștea sistemul circulator al lui Benes suficient de bine pentru a descoperi o fistulă microscopică. El a fost cel care a stabilit locul exact al injectării în arteră.

— E posibil să fi fost doar o întâmplare, o eroare nevinovată, zise Reid.

— Corect! Dar în timp ce, în cazul celorlalte accidente, cei care puteau fi considerați drept suspecți posibili au făcut tot ce le-a stat în putință să rezolve problema, Michaels, după ce am nimerit în sistemul venos, a pledat în permanență pentru abandonarea imediată a misiunii. A procedat la fel în fiecare situație de criză. A fost singurul care a acționat astfel, în mod constant. Totuși, nu asta a reprezentat indiciul real, hotărâtor, din punctul meu de vedere.

— Atunci, care a fost ? întrebă Carter.

— Când misiunea a început și am fost miniaturizați, apoi injectați în artera carotidă, am fost speriat. Toți eram cam nesiguri, ca să mă exprim eufemistic, însă Michaels a fost cel mai îngrozit dintre noi. Aproape paralizase de spaimă. La timpul respectiv, am acceptat lucrul ca atare. Nu vedeam nimic rușinos în asta. După cum am spus, eu însumi eram speriat și, de fapt, mă bucuram că aveam companie. *Dar...*

— Dar?

— După ce am trecut prin fistula arterio-venoasă, Michaels n-a mai dat nici un semn de panică! În momentele în care toți ceilalți erau nervoși, el era pur și simplu imperturbabil. Devenise ca o stâncă. La început mi-a făcut o mulțime de declarații pe tema lașității sale – pentru a-mi explica spaima sa vizibilă – dar, către sfârșitul călătoriei, s-a arătat foarte ofensat când Duval a afirmat că e laș. Această schimbare de atitudine mi s-a părut ciudată. Am avut impresia că existase un motiv special al fricii lui inițiale. Cât timp înfrunta pericolele alături de noi, era un om curajos. Poate că la început înfruntase un pericol cu care noi nu dăduserăm piept, și de aceea se speriase. Neputința de a-și asuma un risc – gândul că ar putea înfrunta moartea de unul singur – îl transformase în laș.

Inițial, ne-am speriat cu toții chiar de faptul că eram miniaturizați. Dar acest lucru s-a petrecut fără probleme. După aceea, ne așteptam să ne ducem direct spre cheag, să-l operăm și să ieșim din trupul lui Benes, toată povestea urmând să dureze cel mult zece minute.

Dar Michaels era singurul dintre noi care știa că lucrurile nu aveau să se petreacă în acest fel. Doar el știa că urma să avem necazuri și că

vom nimeri într-un vârtej. La ședința de instruire, Owens pomenise despre fragilitatea navei, iar Michaels se aștepta să moară. Era singurul care își dădea seama că moartea ne dădea târcoale. Nu-i de mirare că îl apucase groaza.

Când am trecut prin fistulă nevătămați, aproape că înnebunise de ușurare. Ulterior, și-a băgat în cap că nu putem îndeplini misiunea și s-a relaxat. Din acest motiv, de câte ori depășeam o criză devenea tot mai furios. Nu-i rămăsese loc pentru frică, ci doar pentru furie.

După ce am ajuns în ureche, mi-am dat seama că Michaels, nu Duval, era cel pe care-l căutam. Nu l-am lăsat să-l provoace pe Duval să încerce laserul înainte de vreme. I-am dat ordin să plece când am încercat s-o salvez pe domnișoara Peterson de anticorpi. Dar, la sfârșit, am făcut o greșeală. N-am stat cu el în timpul operației, iar acest lucru i-a permis să captureze nava. În mintea mea rămăsese o urmă de îndoială...

— Că ar fi fost posibil ca Duval să fie vinovatul? întrebă Carter.

— Exact. Prin urmare, m-am dus să supraveghez operația, deși n-aș fi putut face nimic dacă Duval *ar fi fost* trădătorul. Dacă n-aș fi comis această faptă de o stupiditate extremă, aș fi adus înapoi submarinul intact și pe Michaels în viață.

— Oricum, spuse generalul, ridicându-se în picioare, prețul plătit a fost mic. Benes e viu și se vindecă încetul cu încetul. Totuși, presupun că Owens nu e de aceeași părere. Încă își mai jelește nava.

— Nu-l condamn, mormăi Grant. A fost un submarin grozav. Apropo, nu știți unde-i domnișoara Peterson?

— Bântuie prin preajmă, interveni Reid. Se pare că-i mai rezistentă decât tine.

— E aici, în FCRM?

— Da. Bănuiesc că e în biroul lui Duval.

— Aha! mârâi tânărul, pierzându-și brusc elanul. În regulă! Mă spăl, mă rad și plec de aici.

*

Cora puse hârtiile la loc.

— Domnule doctor, dacă raportul poate fi predat după week-end, aș dori să profit de timpul liber, spuse ea, învingându-și timiditatea.

— Sigur, încuviință Duval. Cred că avem nevoie cu toții de o pauză. Cum te simți?

— Destul de bine.

— A fost o experiență deosebită, nu?

Fata zâmbi și se îndreptă spre ușă.

Grant tocmai intra.

— Domnișoară Peterson...

Cora tresări violent recunoscându-l pe tânăr, apoi alergă spre el, zâmbindu-i din toată inima.

— Când eram în circuitul sangvin îmi spuneai pe nume ...

— Rămâne Cora?

— Bineînțeles. Pentru totdeauna, sper.

Grant ezită o clipă, apoi vorbi din nou :

— Poți să-mi spui Charles. Poate o să ajungi, cândva, să-mi spui bunul și bătrânul Charlie...

— O să încerc, Charles.

— Când îți termini treaba?

— Tocmai plecam.

Grant rămase gânditor un timp, frecându-și bărbia rasă, apoi făcu un semn cu capul spre Duval, care era aplecat asupra pupitrului.

— Ești legată de el? întrebă, în cele din urmă.

— Îi admir munca, răspunse fata, cu un aer serios. La rândul lui, și el îmi admiră munca. În rest...

— Eu pot să *te* admir? îndrăzni tânărul.

Ea ezită, apoi zâmbi ușor.

— Când vrei. Cât vrei. Doar dacă pot și eu să te admir, din când în când.

— Să mă anunți când se întâmplă asta, să-mi fac o poză.

Râseră amândoi. Duval ridică privirea, îi văzu în ușă, le zâmbi ușor și le făcu un semn care putea fi un salut de bun venit sau de despărțire.

— Mă duc să-mi pun hainele de oraș, spuse Cora, după care aș vrea să-l văd pe Benes. Vii și tu?

— Are voie să primească vizitatori?

— Nu. Dar noi avem un regim special...

*

Benes avea ochii deschiși și încerca să zâmbească.

— Doar un minut! le șopti o infirmieră, părând îngrijorată. Nu știe ce s-a întâmplat, așa că nu aveți voie să-i spuneți nimic!

— Am înțeles, răspunse Grant, tot în șoaptă, apoi, cu voce tare, îl întrebă pe Benes: Cum vă simțiți?

Bolnavul încercă să schițeze din nou un zâmbet.

— N-aș putea spune precis. În tot cazul, sunt foarte obosit. Mă doare capul, mă ustură ochiul drept... Dar cred că voi supraviețui.

— Foarte bine!

— O simplă lovitură în cap nu este de ajuns pentru a omorî un savant! Matematica mi-a făcut țeasta tare ca piatra!

— Mă bucur, interveni Cora, pe un ton blând.

— Acum trebuie să-mi amintesc ce voiam să vă comunic, când am venit aici. Sunt un pic ametit, dar îmi voi reveni. Totul se află în mine, totul...

Și, de data asta, savantul reuși să zâmbească.

— Ați fi surprins dacă ați descoperi ce se află în dumneavoastră, domnule profesor, zise Grant, întorcându-i zâmbetul.

Infirmiera îi porti să iasă din salon, iar Cora și Grant plecară, ținându-se de mână, pășind într-o lume care, dintr-o dată, păru că nu-i mai amenință cu nimic, oferindu-le doar perspectiva unei fericiri imense...

CUPRINS

CAPITOLUL 1 AVIONUL 5
CAPITOLUL 2 MAȘINA 16
CAPITOLUL 3 CARTIERUL GENERAL 23
CAPITOLUL 4 INSTRUIREA 32
CAPITOLUL 5 SUBMARINUL 46
CAPITOLUL 6 MINIATURIZAREA 58
CAPITOLUL 7 SCUFUNDAREA 66
CAPITOLUL 8 PĂTRUNDEREA 74
CAPITOLUL 9 ARTERA 83
CAPITOLUL 10 INIMA 93
CAPITOLUL 11 VASELE CAPILARE 103
CAPITOLUL 12 PLĂMÂNUL 112
CAPITOLUL 13 PLEURA 123
CAPITOLUL 14 SISTEMUL LIMFATIC 135
CAPITOLUL 15 URECHEA 144
CAPITOLUL 16 CREIERUL 157
CAPITOLUL 17 CHEAGUL 165
CAPITOLUL 18 OCHIUL 175

În seria SF a Editurii Teora

AU APĂRUT:

1. **Zeii înșiși** – Isaac Asimov
2. **Soarele gol** – Isaac Asimov
3. **Pulbere de stele** – Isaac Asimov
4. **Curenții spațiului** – Isaac Asimov
5. **Star Trek** – Alan Dean Foster
6. **Eu, Robotul** – Isaac Asimov
7. **O piatră pe cer** – Isaac Asimov
8. **Sfârșitul eternității** – Isaac Asimov
9. **Drumul iadului** – Roger Zelazny
10. **Căderea nopții** – I. Asimov și R. Silverberg
11. **Băiețelul cel urât** – I. Asimov și R. Silverberg
12. **Conexiunea PSI** – Joe Haldeman
13. **Povestiri cu roboți** – Isaac Asimov
14. **Omul pozitronic** – I. Asimov și R. Silverberg
15. **Roboții de pe Aurora** – Isaac Asimov
16. **Lumea de dincolo de timp** – Larry Niven
17. **Vântul schimbării** – Isaac Asimov
18. **Carantina** – Greg Egan
19. **Roboții și imperiul** – Isaac Asimov
20. **Distres** – Greg Egan
21. **Călătorie fantastică** – Isaac Asimov

VOR APĂREA:

Lumea inelară – Larry Niven
Sfârșitul copilăriei – Arthur C. Clarke
precum și
Autobiografia lui Isaac Asimov
(non-fiction)

În curând la Editura Teora

LUMEA INELARĂ
de Larry Niven

Este la 248 de ani lumină de Pământ...

Are un milion și jumătate kilometri lățime și un miliard de kilometri lungime...

O lume a miracolelor și primejdiilor, deopotrivă...

Dar mai ales o poveste extraordinară!

Mare parte a primului deceniu de activitate scriitoricească a lui Larry Niven a fost ocupat de **Spațiul Cunoscut**, din care fac parte cinci antologii de povestiri și șase romane. Opera sa culminează prin *Ringworld (Lumea inelară – 1970)* și urmarea acesteia, *Ringworld Engineers (Inginerii Lumii inelare – 1979)*, unde apar „alienii păpușari", care fug din calea exploziei petrecute în centrul galaxiei ce va face spațiul nelocuibil peste câteva milenii. Ei solicită ajutorul oamenilor pentru explorarea unui gigantic obiect – lat de două milioane de kilometri și cu un diametru de aproape un miliard de kilometri – ce înconjoară o stea îndepărtată, o „lume inelară" creată de rase străvechi. În interstițiile acestei complicate structuri galactice, omenirea pătrunde în spațiul cosmic, rezolvă probleme de biologie și inginerie genetică, beneficiază de teleportare locală și de descoperirea unei hiperpropulsii superluminice, iar la începutul celui de-al patrulea mileniu ajunge la maturitate.

„LUMEA INELARĂ este cea mai bună carte a noului val ce se întoarce la clasicul hard SF. Imaginația lui Niven este tridimensională și detaliată, iar stilul, lucid și atrăgător."

Frederik Pohl

Larry Niven a obținut următoarele premii:

- Hugo 1967 la categoria povestire pentru *Neutron Star*
- Hugo 1971 și Nebula 1970 la categoria roman pentru *Ringworld*
- Hugo 1972 la categoria povestire pentru *Inconstant Moon*
- Hugo 1975 la categoria povestire pentru *The Hole Man*
- Hugo 1976 la categoria nuveletă pentru *The Borderland of Sol*

SFÂRȘITUL COPILĂRIEI

Un celebru roman SF clasic, o nouă ediție a unei cărți strălucitoare, ce *continuă* să fie înaintea vremurilor

...o silențioasă navă cosmică ce absoarbe lumina, extratereștri superinteligenți care conduc lumea prin înțelepciune nu prin forță, o nouă epocă de invenții și prosperitate care aduce speranță și pace...

ARTHUR C. CLARKE

„Colosul science fiction-ului"
NEW YORK TIMES

Pentru mulți cititori reprezintă una din întrupările SF-ului, alături de Isaac Asimov. În romanele sale dezvoltă o imagine optimistă asupra posibilelor beneficii ale tehnologiei prin abordarea unei perspective cosmice, în care omenirea este comparată cu un copil înaintea unui Univers străin ce ne poate trata ca un părinte, ori poate răspunde cu indiferență.

S-a născut în 1917 în Marea Britanie, iar din 1956 este rezident în Sri Lanka. În al doilea război mondial a participat ca instructor radar pentru RAF, ajungând la gradul de locotenent. În 1945 a publicat articolul științific care a pus bazele comunicațiilor prin sateliți orbitali. Președinte al Societății Britanice Inter-planetare (1946–1947 și 1950–1953). Autor a peste patruzeci de cărți și numeroase articole. Lucrările de popularizare științifică i-au adus premiul UNESCO Kalinga în 1962, iar volumul *Explorarea spațiului (The Exploration of Space)* i-a adus premiul International Fantasy pentru non-ficțiune în 1972. Premiul Scriitorilor Aerospațiali în 1965 și premiul Westinghouse pentru Scrieri Științifice în 1969. A fost propus pentru premiul Oscar, alături de Stanley Kubrick, pentru scenariul la *2001: o odisee spațială*. A publicat prima povestire SF, *Bucla continuă*, în 1946.

PREMII SCIENCE FICTION:

Roman: *Rendezvous with Rama* – Hugo 1974, Nebula 1973, J.W. Campbell și British Science Fiction

Roman: *Fountains of Paradise* – Hugo 1980 și Nebula 1975

Nuvelă: *A Meeting with Medusa* – Nebula 1972

Povestire: *The Star* – Premiul Hugo 1956

Premiul pentru întrega activitate: Nebula Grand Master, 1986

ULTIMELE APARIȚII LA EDITURA TEORA

În seria Interzone

VINDECARE PRIN ENERGIA PALMELOR
de Michio Kushi și Olivia Oredson

EXPLORAREA VISURILOR
de Strephon Kaplan-Williams

AUTOVINDECARE PRIN TRATAMENTE NATURISTE
de Aurelian Cîrjeu Gogan

În seria Paranormal

ELEMENTE DE CHIROMANȚIE MODERNĂ
de Lori Reid

AVEȚI CAPACITĂȚI PARANORMALE?
de Hans Eysenck și Carl Sargent

ASTROLOGIA NATALĂ *de Alexandru Nicolici*

Teora – Cartea prin poștă

Peste 85.000 cititori (mai 1997) beneficiază deja de acest sistem. Lunar, alte câteva mii de noi cititori apelează la serviciile noastre.

Puteți primi la domiciliu cărțile dorite, cu plata ramburs la primirea coletului!

Tot ce aveți de făcut este să solicitați buletinul informativ al editurii noastre printr-o simplă scrisoare, iar acesta vă va fi expediat gratuit.

Precizați numele și adresa dumneavoastră. Veți avea astfel prilejul să fiți informat asupra titlurilor **Teora** disponibile și asupra celor în curs de apariție, pe care le veți putea comanda.

Nu ezitați! Contactați-ne acum pe adresa:
Editura Teora – Cartea prin poștă, CP 79-30, București
sau telefonați la: 635.14.41

Nu uitați! Teora vă pregătește pentru secolul 21

Librăria Teora
din București, Calea Moșilor 211,

vă oferă toate titlurile disponibile ale Editurii Teora, precum și cărți de informatică, medicină și economie de la cele mai renumite edituri din lume:
Prentice Hall, Addison Wesley, McGraw-Hill, Harcourt Brace, John Wiley

Vizitați-ne în universul fascinant al cărții!

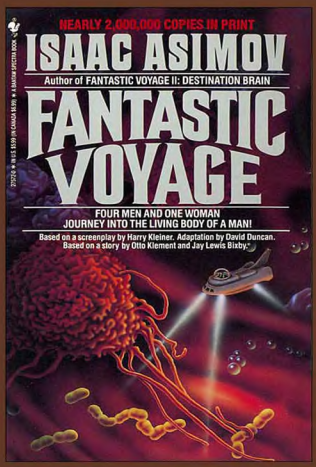
NEARLY 2,000,000 COPIES IN PRINT
ISAAC ASIMOV
Author of FANTASTIC VOYAGE II: DESTINATION BRAIN
FANTASTIC VOYAGE
FOUR MEN AND ONE WOMAN
JOURNEY INTO THE LIVING BODY OF A MAN!
Based on a screenplay by Harry Kleiner. Adaptation by David Duncan.
Based on a story by Otto Klement and Jay Lewis Bixby.

Misiune în trupul unui om! O călătorie fantastică prin intimitatea corpului uman – inimă, plămâni, ureche, creier, ochi...

Patru bărbați și o femeie au fost micșorați la o parte microscopică a dimensiunilor lor inițiale și, la bordul unui submarin atomic miniaturizat, au fost injectați în artera carotidă a unui savant muribund. Au trecut prin inimă, au pătruns în urechea interioară, unde cel mai mic zgomot i-ar fi putut distruge, înaintând fără zăbavă către creier.

Obiectivul lor: să găsească un cheag de sânge și să-l distrugă cu razele unui laser.

Miza acțiunii: soarta întregii lumi.

Editura Teora
ISBN 973-601-640-4
Lei 11.000